

การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี

วิทยานิพนธ์
ของ
กตตน์กัณฑ์พัฒน์ ชัยศรี

พหุ ประจักษ์ วิเว

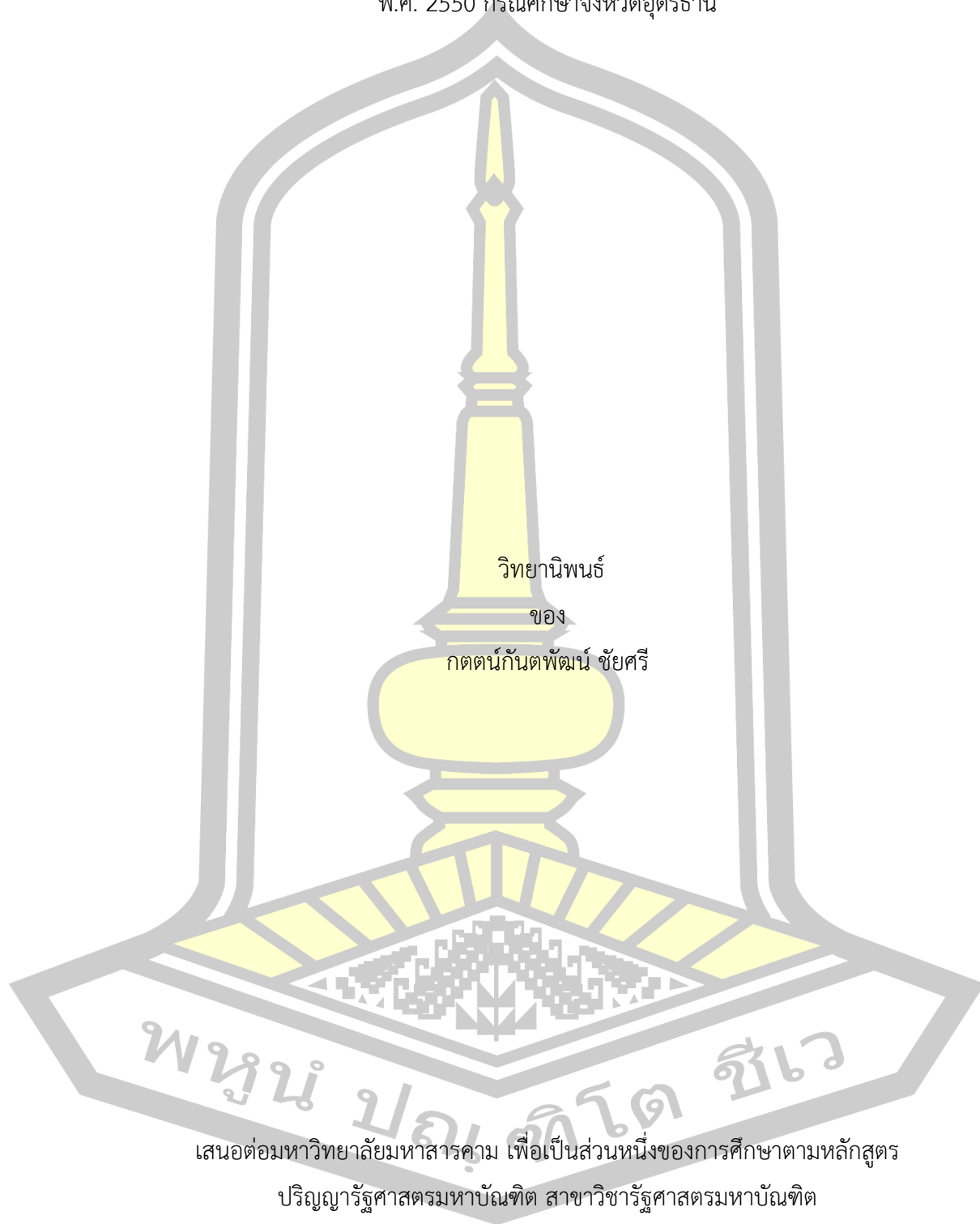
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตรมหาบัณฑิต

เมษายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

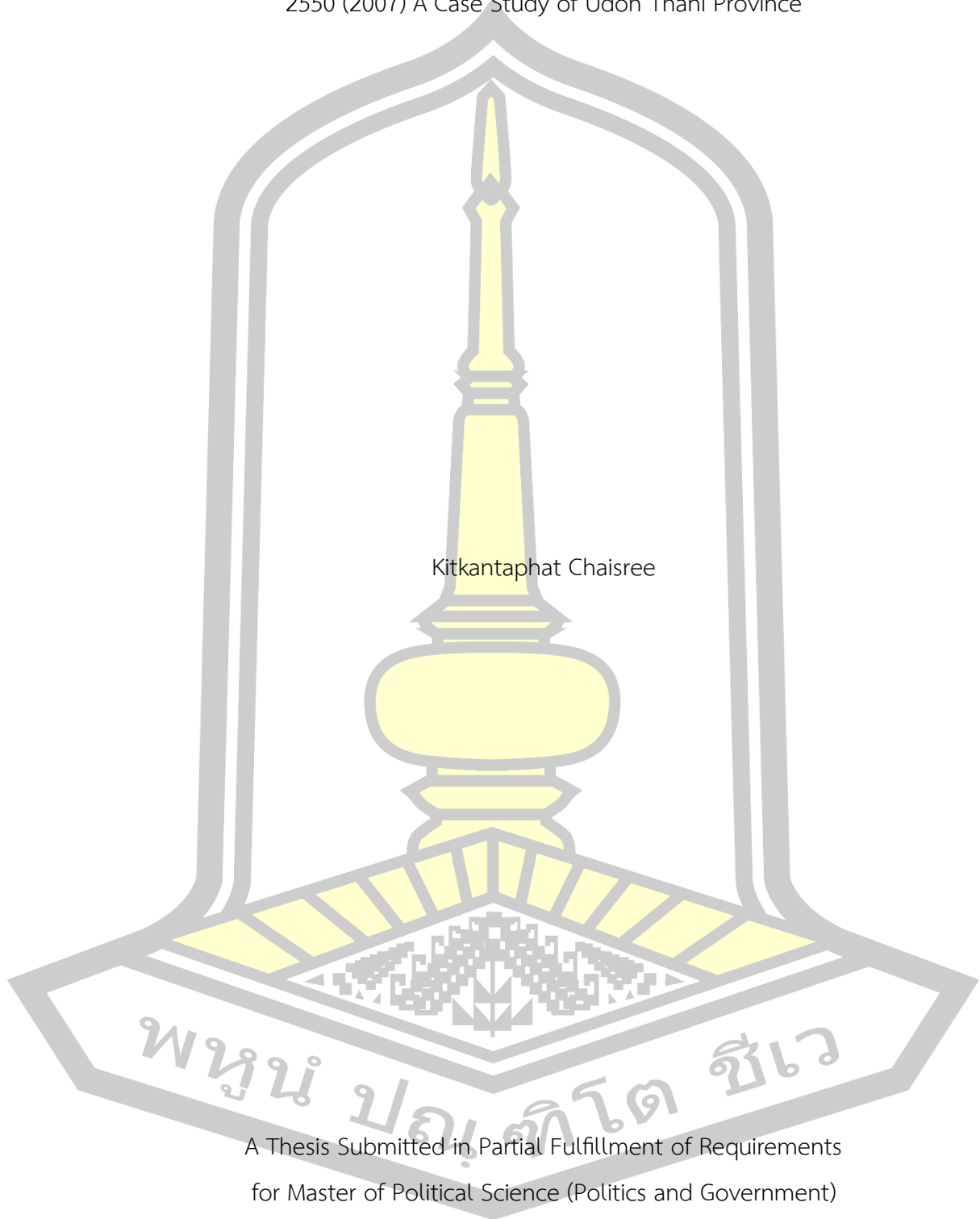
การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตรมหาบัณฑิต
เมษายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

A Study of Effects on Enforcing Empowerment Of Persons With Disabilities Act, B.E.
2550 (2007) A Case Study of Udon Thani Province

Kitkantaphat Chaisree

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Political Science (Politics and Government)

April 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จีรศักดิ์ โภกาวิน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. วนิตา พรหมหล้า)

กรรมการ

(ดร. ชินวัตร เชื้อสระคู)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ทัชชวัฒน์ เหล่าสุวรรณ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(ผศ. เจริญชัย จงสมชัย)

คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

(ศ. ดร. อนงค์ฤทธิ์ แข็งแรง)

ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี		
ผู้วิจัย	กตตันกัณฑ์พัฒน์ ชัยศรี		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิตา พรมหาล้า		
ปริญญา	รัฐศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	รัฐศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และ มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และเพื่อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และ มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ต่อการจ้างงานและคุณภาพชีวิตของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยคนพิการจำนวน 400 คน ซึ่งสุ่มเลือกโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ข้อมูลที่เก็บรวบรวมวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ รวมถึงสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า คนพิการมีระดับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามกฎหมายอยู่ในระดับต่ำ แต่ได้รับผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญในด้านการจ้างงาน โดยเฉพาะในมาตรา 34 ที่นายจ้างมักเลือกส่งเงินเข้ากองทุนแทนการจ้างงานคนพิการ นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์เชิงอนุมานแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างในระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของคนพิการส่งผลกระทบต่อารรับรู้และการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญ การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้สามารถช่วยปรับปรุงการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และ มาตรา 35 เพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงานและยกระดับคุณภาพชีวิตของคนพิการ นอกจากนี้ยังสามารถนำเสนอแนวทางในการสร้างความตระหนักรู้ในสังคมเกี่ยวกับสิทธิและศักยภาพของคนพิการให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย คือ การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ได้ทำการศึกษาพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยได้ศึกษามาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 และพิจารณาถึงปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการปรับปรุงเพื่อให้การส่งเสริมการมีงานทำของคนพิการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า แม้มตรา 35 จะเป็นกลไกสำคัญในการเปิดโอกาสให้สถานประกอบการที่ไม่พร้อมจ้างงานโดยตรงสามารถมีส่วนร่วมในการสนับสนุนคน

พิการได้ แต่ยังคงมีประเด็นที่ต้องปรับปรุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของสิทธิและสวัสดิการที่คนพิการได้รับ ซึ่งยังมีความแตกต่างจากผู้ที่ได้รับการจ้างงานภายใต้มาตรา 33 เพื่อให้การส่งเสริมการมีงานทำของคนพิการเป็นไปอย่างครอบคลุมและยั่งยืน ข้อเสนอแนะที่สำคัญ ได้แก่ การทบทวนและปรับปรุงมาตรา 35 ให้มีความชัดเจนและครอบคลุมถึงสิทธิและสวัสดิการขั้นพื้นฐาน การส่งเสริมการเข้าถึงระบบประกันสังคมโดยสมัครใจ การกำหนดแนวทางการจ่ายค่าตอบแทนที่เป็นธรรม การสนับสนุนการพัฒนาทักษะและโอกาสก้าวหน้า การปรับปรุงกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรรคนพิการให้มีความเหมาะสมและเป็นธรรม การส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและพัฒนาทักษะที่ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และการสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการในวงกว้าง การดำเนินการตามข้อเสนอแนะเหล่านี้ จะช่วยให้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำ มีรายได้เลี้ยงชีพ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้อย่างแท้จริง ซึ่งจะเป็นการสร้างสังคมที่เสมอภาคที่เปิดโอกาสให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : ความเท่าเทียม, การจ้างงานคนพิการ, มาตรา 33, 34, 35, การพัฒนาคุณภาพชีวิต, การมีส่วนร่วมในสังคม

TITLE	A Study of Effects on Enforcing Empowerment Of Persons With Disabilities Act, B.E. 2550 (2007) A Case Study of Udon Thani Province		
AUTHOR	Kitkantaphat Chaisree		
ADVISORS	Assistant Professor Wanida Phomlha , Ph.D.		
DEGREE	Master of Political Science	MAJOR	Politics and Government
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

This study aimed to examine the impact of enforcing Sections 33, 34, and 35 of the Persons with Disabilities Empowerment Act B.E. 2550, and to propose the recommendations of enforcing Sections 33, 34, and 35 of the Persons with Disabilities Empowerment Act B.E. 2550 on employment and the quality of life of persons with disabilities in Udon Thani Province. The sample consisted of 400 individuals with disabilities, selected through simple random sampling. Research instruments included questionnaires and semi-structured interviews. The data collected were analyzed using descriptive statistics such as mean, standard deviation, and percentage, as well as inferential statistics including t-test and One-Way ANOVA. The results revealed that people with disabilities had a low level of awareness regarding their legal rights but were significantly impacted in terms of employment, especially under Section 34, where many employers opted to contribute to a fund instead of directly employing persons with disabilities. Additionally, the inferential analysis uncovered that differences in education levels, occupations, and incomes among people with disabilities significantly affected their awareness and access to various legal benefits. Applying the findings from this research can help improve the enforcement of Sections 33, 34, and 35, thereby increasing employment opportunities and enhancing the quality of life for persons with disabilities. Furthermore, this research can increasingly raise societal awareness about the rights and potential of persons with

disabilities.

The research suggests that this study has examined the Persons with Disabilities Empowerment Act B.E. 2550, specifically focusing on Sections 33, 34, and 35. It considered the problems, obstacles, and approaches for improvement to enhance the effectiveness of employment promotion for persons with disabilities. The analysis reveals that while Section 35 serves as a crucial mechanism to enable establishments who are not ready for direct employment to participate in supporting persons with disabilities, there are still areas requiring improvement, particularly regarding the rights and welfare received by persons with disabilities under Section 35, which differ from those employed under Section 33. To ensure comprehensive and sustainable employment promotion for persons with disabilities, key recommendations include: reviewing and revising Section 35 to ensure clarity and coverage of fundamental rights and welfare; promoting voluntary access to the social security system; establishing guidelines for fair compensation; supporting skills development and career advancement opportunities; improving the processes of recruitment, selection, and placement of persons with disabilities to ensure suitability and fairness; promoting educational opportunities and skills development that meet labor market demands; and raising awareness and understanding about the rights of persons with disabilities broadly. Implementing these recommendations can probably help the Persons with Disabilities Empowerment Act B.E. 2550 truly achieve its objectives of promoting employment for persons with disabilities, enabling them to earn a living, and improving their quality of life. This will contribute to building an equitable society that provides opportunities for everyone to participate in the sustainable development of the country.

Keyword : Equality, Employment of people with disabilities, Sections 33, 34, 35, Quality of life development, Social participation

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี สามารถดำเนินการสำเร็จลุล่วงด้วยดีทุกกระบวนการ ได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิดา พรหมหล้า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ให้ข้อคิด วิธีการ ความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนชี้แนะแนวทางเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอดระยะเวลาดำเนินการ และขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จีระศักดิ์ โปภาวิน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ชินวัตร เชื้อสระคู กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทวีวัฒน์ เหล่าสุวรรณ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ สอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาในการเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมทั้งให้คำแนะนำแนวทางของการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างมาก

ขอขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการทำแบบสอบถามและให้การสัมภาษณ์ ตลอดจนให้ข้อมูลซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ และขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เปิดโอกาสให้มีการดำเนินการทำวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับคนพิการ จนทำให้เกิดสิ่งสะท้อนให้หลาย ๆ ฝ่ายได้ตระหนักถึงการไม่มองหรือการไม่มีทัศนคติต่อคนพิการว่าคนพิการไม่ใช่กลุ่มคนที่จะต้องเป็นแค่ฝ่ายรอการสงเคราะห์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งเรื่องราวและหัวข้อดังกล่าวยากที่จะมีกลุ่มได้ออกมาตีแผ่และให้ความสนใจเท่าใดนัก สุดท้ายขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนวิชาการศึกษา วิทยาลัยการเมืองการปกครองทุก ๆ ท่าน ที่สนับสนุนเรื่องราวในการศึกษาครั้งนี้เสมอมา

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเป็นสิ่งสะท้อนเพื่อประโยชน์และเป็นสิ่งเริ่มต้นหรือเป็นแนวทางศึกษาเกี่ยวกับคนพิการสำหรับหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่สนใจที่จะศึกษาต่อไป

พูน ปรณ กิตโต ชีเว

กตตันกัณฑ์พัฒน์ ชัยศรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฐ
สารบัญรูปภาพ.....	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	7
1.3 คำถามการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	7
1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา.....	8
1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่.....	8
1.4.3 จำนวนคนพิการ.....	8
1.4.4 ขอบเขตด้านประชากร.....	8
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ.....	11
2.1.1 ความหมายของความพิการ.....	12
2.1.2 ประเภทของคนพิการ.....	13

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานและการจ้างงานคนพิการ	14
2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานของคนพิการ	14
2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ	15
2.2.3 การทำงานและการจ้างงานของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี	19
2.3 กฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ	19
2.3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550.....	19
2.3.2 การจ้างงานคนพิการตามมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติ... 21	
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรม และสิทธิของคนพิการในการจ้างงาน	21
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	37
3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.1.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ	37
3.1.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ	37
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	37
3.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	38
3.4 การสร้างเครื่องมือ.....	38
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	41
3.6 เกณฑ์การวิเคราะห์	42
3.7 การนำเสนอข้อมูล.....	42
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	43
4.1 การรับรู้การมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และ การรับรู้ซึ่งสิทธิที่คุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว	43
4.1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์.....	43

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการที่ได้รับการคุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว	50
4.2 ผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	69
4.2.1 ผลกระทบในลักษณะทั่วไปที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	69
4.2.2 ผลกระทบในลักษณะเฉพาะเจาะจงที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะ	82
4.3 เสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	97
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	101
5.1 สรุปผลการศึกษา	101
5.1.1 ผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	101
5.1.2 การเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	111
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	112
5.3 ข้อเสนอแนะ	114
5.3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	115
5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป.....	118
บรรณานุกรม.....	120
ภาคผนวก.....	124

ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม และ แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัด
อุดรธานี..... 125

ภาคผนวก ข. ภาพประกอบการเก็บรวบรวมข้อมูล..... 141

ภาคผนวก ค. หนังสือขอความอนุเคราะห์เข้าเก็บมูล..... 149

ภาคผนวก ง. หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญต่อชุดแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ 152

ประวัติผู้เขียน..... 162

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 จำแนกคนพิการในเขตของจังหวัดอุดรธานี ระหว่าง พ.ศ. 2560 – พ.ศ. 2565	8
ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ	44
ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ	44
ตารางที่ 4 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสถานภาพ	44
ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา	45
ตารางที่ 6 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ	45
ตารางที่ 7 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้ในครัวเรือน	46
ตารางที่ 8 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามผู้มีบัตรหรือไม่มีบัตรคนพิการ	46
ตารางที่ 9 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามเพศ	47
ตารางที่ 10 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอายุ	47
ตารางที่ 11 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามสถานภาพ	48
ตารางที่ 12 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามระดับการศึกษา	48
ตารางที่ 13 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอาชีพ	48
ตารางที่ 14 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน	49
ตารางที่ 15 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามบัตรคนพิการ	50
ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายข้อ	50
ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายข้อ	55
ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับผลกระทบของมิติการเกิดผลกระทบด้าน ทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนก ตามรายข้อ	70

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามเพศ.....	76
ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ.....	77
ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ.....	77
ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา.....	78
ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตาม ระดับการศึกษา.....	78
ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ.....	79
ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตาม อาชีพ.....	80
ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน.....	81
ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตาม รายได้ในครัวเรือน.....	81
ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ.....	82
ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบ ตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายข้อ.....	83

ตารางที่ 39 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33
 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.
 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน 93

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้าน
 การเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและ
 พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน..... 94

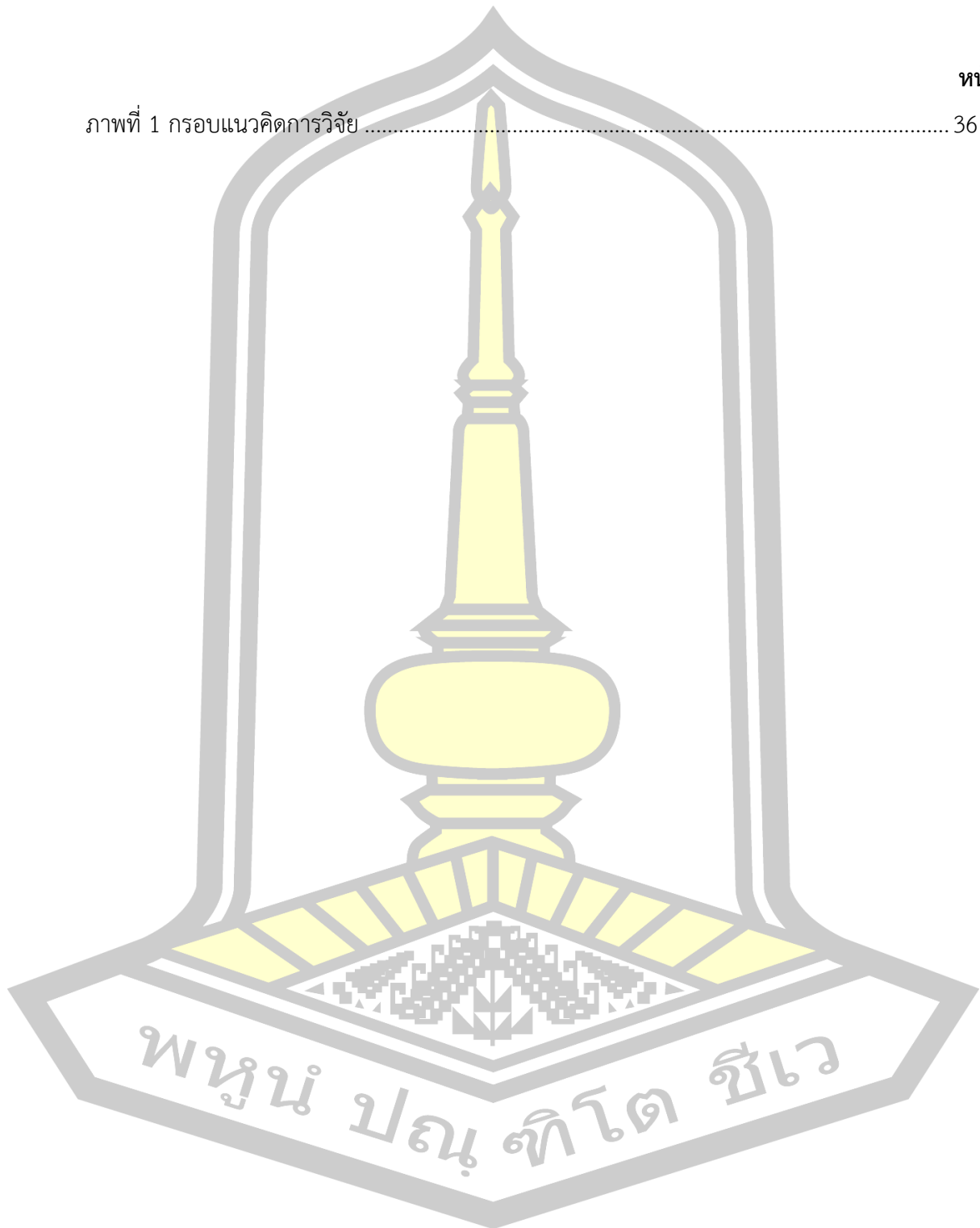
ตารางที่ 41 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33
 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.
 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ..... 95

สารบัญรูปร่างภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย 36

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

คนพิการไม่เคยละทิ้งความฝันของตนเอง ไม่ว่าจะดูยากแค่ไหน ไม่ว่าจะมีความพิการแบบใด ถ้าสามารถทำตรงจุดนี้ได้ คนพิการจะได้มาซึ่งความเต็มเต็ม แล้วคนพิการก็จะสามารถมีความสุขได้ คนพิการเชื่อตนเองว่าสามารถทำได้ทุกอย่างด้วยวิธีที่ต่างออกไป บางทีวิธีที่คนพิการทำอาจจะไม่เหมือนกับวิธีการที่คนไม่พิการทำก็ได้ เช่น คนที่ไม่พิการเขาอาจจะใช้สติปัญญา หรือร่างกายที่ครบถ้วนสมบูรณ์ในการมองหรือเข้าใจกับโครงสร้างในเรื่องต่าง ๆ แต่คนพิการอาจจะเรียนรู้และเข้าใจถึงโครงสร้างตัวเดียวกันกับคนที่ไม่พิการโดยที่ใช้วิธีที่แตกต่างออกไป การศึกษาอาจไม่ใช่คำตอบของทุกอย่าง คนพิการอาจมีความฝันที่แตกต่างกันออกไป เช่นคนพิการอยากรับราชการ คนพิการอยากมีหน้าที่การงานทำที่มั่นคงยั่งยืน ไม่เดือดร้อนตนเอง สังคม และครอบครัว และคนพิการบางคนอาจอยากเป็นนักกีฬา หรือทำงานศิลปะ ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นความฝันที่หลากหลาย และหนทางเดียวที่คนพิการเหล่านี้จะรู้ถึงขีดจำกัดความเป็นไปได้ คือ การก้าวข้ามขีดจำกัดไปสู่ความเป็นไปได้ โดยจะต้องมีการพัฒนาตนเอง และที่สำคัญสังคมหรือรัฐบาลต้องคอยเอื้อความสะดวกที่ตรงกับสภาพความพิการแต่ละบุคคลแต่ละประเภท หรือการออกนโยบายกฎหมายแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการ อย่างมีความเสถียรภาพ คนพิการเหล่านี้ยังนับได้ว่าเป็นผู้ขาดโอกาสในสังคมไทยเป็นอย่างมาก เพียงอาจถูกมองว่ามีข้อจำกัดในการทำกิจกรรมใด ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือไม่ว่าด้านหนึ่งด้านใด ให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมและดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมือนและไม่แตกต่างจากคนทั่วไปในโลกใบนี้ และถ้าเมื่อสังคมหรือรัฐบาลมีความเชื่อมั่นในคุณค่าของมนุษย์ว่ามนุษย์ทุกรูปแบบย่อมมีความสามารถ เพียงแต่ว่ารัฐและสังคมจะหยิบความสามารถคนพิการเหล่านี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์และเหมาะสมกับสังคมหรือองค์กรทั้งรัฐและเอกชนอย่างไร โดยจะต้องมีการปรึกษาและวางแผนรวมทั้งการเตรียมความพร้อมของผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง การเตรียมความพร้อมของทุกฝ่ายนั้นจะช่วยขจัดสภาวะปัญหาและขจัดผลกระทบต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนอกเหนือจากการคาดหมายไว้ได้

ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยปัจจุบันได้แก้ไข ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2556 กฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายแม่บทมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดแนวทางและปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และยังเป็นกฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติ

โดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพรวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ กล่าวคือ มาตรา 13 (4/1)⁴ ได้กำหนดเกี่ยวกับการตรวจสอบการได้รับสิทธิประโยชน์ของคนพิการ การให้คำแนะนำและช่วยเหลือคนพิการให้สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวก สวัสดิการ และความช่วยเหลืออื่นตามความต้องการจำเป็นพิเศษเฉพาะบุคคลตามพระราชบัญญัติ หรือมาตรา 16 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กำหนดว่าคนพิการที่ได้รับหรือจะได้รับความเสียหายจากการกระทำในลักษณะที่เป็น การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อคนพิการคนพิการสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการให้มีคำสั่งเพิกถอน การกระทำหรือห้ามมิให้กระทำการนั้นได้ มาตรา 20 คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ เช่น ด้านการ บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วย ความพิการ ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมสังคม ด้านการ ช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ รวมถึงข้อมูลข่าวสารการสื่อสารบริการโทรคมนาคมเทคโนโลยีสารสนเทศสิ่งอำนวยความสะดวกการจัดสวัสดิการเบี้ยคนพิการ และการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย มาตรา 33 เพื่อเป็นประโยชน์ใน การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงาน ของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถาน ประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ โดยให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวง กำหนดจำนวนที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐจะต้องรับคนพิการเข้า ทำงาน มาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ก็ได้กำหนดให้ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดตามมาตรา 33 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 24 (5) และมาตรา 35 พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไว้ได้ระบุว่าในกรณีที่ หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 หรือนายจ้างของสถาน ประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 หน่วยงานของรัฐ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่าย สินค้าหรือบริการแก่คนพิการได้ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติการบังคับใช้บทบัญญัติทั้งหลายอัน เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ และการคุ้มครองคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550 นั้น ยังไม่เกิดประสิทธิผลตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมายดังกล่าว จึงมีผลกระทบ ตามมาทำให้คนพิการขาดสิทธิต่าง ๆ เนื่องจากกระบวนการที่ซับซ้อนทำให้เข้าถึงสิทธิประโยชน์ได้ ยากไม่เป็นไปตามที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการกำหนดขึ้น ยกตัวอย่าง เช่น จากกรณีคนพิการวัย 48 ปี ใช้มือโยกสามล้อจากจังหวัดสุโขทัยเข้ากรุงเทพมหานครเพื่อยื่นยัน

สิทธิความเป็นคนพิการต่อหน้ากรมบัญชีกลาง ในมุมมองหนึ่งสังคมมองว่าอาจเป็นเพียงแค่การเรียกร้องความสนใจ แต่อีกด้านหนึ่งชายพิการคนนี้ได้ถูกระงับมาจากเจ้าหน้าที่รัฐ ชายพิการโยกสามล้อเพื่อเข้ากรุงเทพมหานครครั้งนี้ใช้เรียกร้องความสนใจแต่อย่างใด เพียงแต่ต้องการแสดงออกเพื่อทวงสิทธิให้กับคนพิการทั้งประเทศ เนื่องจากเชื่อว่ายังมีผู้พิการอีกจำนวนมากที่ถูกตัดสิทธิโดยไม่ชอบธรรม แต่การจะได้มาซึ่งสิทธิดังกล่าว คนพิการต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการด้วยตนเอง สังคมตั้งคำถามกับเหตุการณ์ดังกล่าวว่าทำไมหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องที่จังหวัดสุโขทัย ถึงไม่อำนวยความสะดวกให้แก่บุคคลดังกล่าวซึ่งเป็นคนพิการที่จะต้องได้รับการคุ้มครองและฟื้นฟูรวมถึงควรแก่ได้รับการบริการที่ดีตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่บัญญัติไว้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบทางสังคมที่คนพิการได้รับจากหน่วยงานของรัฐที่อาจมองคนพิการเป็นปัญหาของสังคมแต่ไม่ได้มองว่าคนพิการเป็นพลเมืองคนหนึ่งของสังคม อาจด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้คนพิการเข้าถึงสิทธิประโยชน์รวมถึงการคุ้มครองต่าง ๆ ภายใต้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการนั้นได้ยาก (ทีมข่าวอาชญากรรม, 2567)

ในขณะเดียวกันนั้นคนพิการจำนวนมากต้องการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ที่พึงได้รับตามพระราชบัญญัติและต้องการมีงานทำหรือมีความต้องการเข้าสู่ตลาดแรงงานไม่แตกต่างจากคนที่ไม่พิการที่ต้องการมีงานทำอาชีพที่มั่นคงและเลี้ยงดูครอบครัวหรือตนเองได้ ซึ่งในปัจจุบันคนพิการเหล่านี้มีการพัฒนาตนเอง ทั้งทางด้านการศึกษาและมีการศึกษาจนจบระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ระดับ ปวช./ปวส. หรือระดับปริญญาตรี หรือจนถึงระดับปริญญาโทและปริญญาเอก มีการพัฒนาศักยภาพตนเองให้เหมาะสมกับตำแหน่งงานที่เปิดรับ ซึ่งล่าสุดประกาศสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร เรื่อง รับสมัครคัดเลือกคนพิการเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ครั้งที่ 1/2565 ลงวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2565 จากประกาศดังกล่าวมีคนพิการที่ต้องการมีงานทำที่มั่นคงและต้องการมีรายได้ ให้ความสนใจและลงสมัครเพื่อสอบแข่งขันมากถึง 585 คน (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร, 2566) ซึ่งมีสภาพความพิการที่แตกต่างกันออกไป จากตัวเลขของการลงสมัครเพื่อสอบแข่งขันดังกล่าวของคนพิการชี้ให้เห็นว่ามีคนพิการที่มีคุณภาพและศักยภาพเป็นจำนวนมากที่ต้องการมีงานทำ แต่ในทางกลับกันอัตราตำแหน่งที่จัดสรรไว้สำหรับคนพิการที่ระบุชัดเจนในกฎกระทรวง ว่าด้วยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล บัญญัติให้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ในส่วนที่เป็นนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ ดังนี้

ในกฎกระทรวงแรงงาน (กระทรวงแรงงาน กฎกระทรวงเพื่อคนพิการ, 2554) ข้อ 3) ให้นายจ้างหรือสถานประกอบการซึ่งมีลูกจ้างตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไปรับคนพิการที่สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดในอัตราส่วนลูกจ้างที่มีใช้คนพิการทุกหนึ่งร้อยคนต่อคนพิการหนึ่งคน เศษของหนึ่งร้อยคนถ้าเกินห้าสิบคนต้องรับคนพิการเพิ่มอีกหนึ่งคน ข้อ 4) ให้นายจ้างของรัฐซึ่งมีผู้ปฏิบัติงานตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไปรับคนพิการที่สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดในอัตราส่วนปฏิบัติงานที่มีใช้คนพิการทุกหนึ่งร้อยต่อคนพิการหนึ่งคน เศษของหนึ่งร้อยคนถ้าเกินห้าสิบคนต้องรับคนพิการเพิ่มอีกหนึ่งคน (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2554) จากการนับจำนวนดังกล่าวเมื่อเทียบกับ กระทรวงทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล หรือนายจ้างของสถานประกอบการ มีจำนวนมหาศาลที่มีบุคคลบรรจุเข้าทำงานในสถานที่หรือสำนักงานดังกล่าว แต่เมื่อเทียบกับจำนวนที่เปิดอัตราว่างงานให้แก่คนพิการโดยยึดพื้นฐานตามระเบียบข้อกฎหมายหนึ่งร้อยคนไม่พิการต่อหนึ่งคนพิการ ซึ่งอัตราส่วนดังกล่าวที่นโยบายหรือกฎหมายกำหนดไว้ไม่สอดคล้องกับคนพิการที่ต้องการมีงานทำที่สำเร็จการศึกษาและคุณสมบัติที่พร้อมจะปฏิบัติงานในแต่ละรอบปีที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือได้ว่าได้เกิดความไม่เท่าเทียมและความไม่เสมอภาครวมถึงการปิดกั้นโอกาสทั้งทางร่างกายและจิตใจโดยทางอ้อมทำให้คนพิการไม่กล้าที่จะสมัครสอบแข่งขันเพราะเกิดความกังวลในการทดสอบสมรรถนะทางร่างกายที่คนพิการจะสามารถทำได้ดังคนไม่พิการ ซึ่งการจำกัดความว่ายึดหลักความเท่าเทียมหรือเสมอภาคระหว่างคนไม่พิการกับคนพิการในรูปแบบจะต้องทดสอบสมรรถนะที่เหมือนกันต้องทำให้ได้เหมือนกันนั้น ไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ คนพิการที่อยู่ในสังคมไทย คนพิการที่กำลังศึกษา คนพิการที่จบการศึกษา หรือคนพิการที่กำลังต้องการมีงานทำ มีความประสงค์และมีความต้องการเป็นอันดับต้น ๆ ที่ต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดหรือร่วมรับฟังรับทราบและโต้แย้งหรือเสนอแนะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ อย่างเช่นการมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการเพิ่มอัตราจ้างหรือบรรจุงานในตำแหน่งคนพิการให้เท่าเทียมหรือไม่แตกต่างจากจำนวนอัตราคนไม่พิการ หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมเสนอแนะกระบวนการคัดเลือกหรือวิธีการเลือกสรรตำแหน่งคนพิการ โดยให้ภาครัฐและเอกชน รวมถึงตัวแทนคนพิการหาวิธีร่วมกันและรับฟังซึ่งกันและกันระหว่างผู้กำหนดระเบียบวิธีคัดสรรและเลือกสรรให้มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการของคนพิการแต่ละประเภทเพื่อเพิ่มความเสมอภาคและเกิดความเป็นธรรมอย่างสูงสุดตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติหรือกฎกระทรวงได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจน

จากสภาพปัญหาความพิการที่กระทบต่อการดำเนินหรือทำกิจกรรมใดในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการมีคุณภาพชีวิตที่ดี แน่ใจว่ามั่นใจเกี่ยวกับและเชื่อมโยงกับการจ้างคนพิการเข้าทำงานใน

ภาครัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการนั้น ๆ กล่าวได้ว่าการดำเนินงานเรื่องการจ้างงานหรือการให้ งานทำกับคนพิการเป็นเรื่องของทุกภาคส่วนจะต้องทำความเข้าใจร่วมกันและต้องมีการเปลี่ยน กระบวนการทางความคิดรวมถึงทัศนคติที่มีต่อคนพิการว่าคนพิการเหล่านี้คือภาระของสังคมและรอ เป็นผู้รับการช่วยเหลือเพียงฝ่ายเดียวแต่นายจ้างและสถานประกอบการจะต้องมีการสนับสนุนและ คอยให้ความสำคัญเพื่อจะได้เกิดการพัฒนาศักยภาพของคนพิการให้เป็นแรงงานที่มีคุณภาพและที่ สำคัญคนพิการเหล่านี้จะมองว่าตนเองมีคุณค่าที่อยู่ร่วมกับสังคมนี้อย่างภาคภูมิใจ

ฉะนั้น หากมีการแก้ไขปัญหาร่วมกันกับผู้ที่เกี่ยวข้องในหลาย ๆ ฝ่าย รวมไปถึงตัวแทนคน พิการที่ต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางแผนทางการเข้าสู่ตลาดแรงงานของคนพิการ สิ่งที่สำคัญไป กว่านั้น คือการพัฒนาศักยภาพทางด้าน สุขภาพกาย สุขภาพใจ ของตัวคนพิการเอง เพื่อจะได้มีความ พร้อมต่อการเข้าสู่ตลาดแรงงานโดยภาครัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการจะต้องเป็นผู้สนับสนุน ให้เกิดกระบวนการพัฒนาศักยภาพนั้น เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองต่อการดำเนินชีวิตอย่างมี คุณค่า มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ คนพิการเหล่านี้อาจเป็นหนึ่งในกำลังสำคัญในการพัฒนา ประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม “ความพิการของคนพิการไม่ใช่ความผิดของ คนที่ไม่มีความพิการ” แต่ ถ้ามีแม่บทกฎหมายที่เกี่ยวข้องผูกพันกันให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องปฏิบัติให้กัน และกันจะต้องปฏิบัติและยึดถืออย่างเคร่งครัดและปฏิบัติด้วยความไม่มีอคติและต้องไม่สร้างความ ชับซ้อนของกระบวนการที่จะปฏิบัติ และที่สำคัญเพื่อเป็นการปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และเพื่อเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของ งานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ สำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา (2550) ทั้งนี้ รัฐจะต้องประชาสัมพันธ์ในเชิงลึกให้คนพิการทุกระดับชั้นใน สังคมรับรู้และรับทราบเข้าใจเข้าถึงสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวกับคนพิการที่กำหนดในพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ทั่วถึง และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปที่อยู่ร่วมกัน ในสังคมไทยรับทราบอีกทางเพื่อเป็นการสร้างความตระหนักรู้ว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องปฏิบัติต่อกัน และกันอย่างไรโดยทั่วถึงด้วย

เมื่อพิจารณาถึงประเด็นการบังคับใช้กฎหมายในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการและรวมถึงกฎหมายในกฎกระทรวงแรงงาน ของประเทศไทย และพิจารณาค้นคว้า ศึกษาจากผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องข้างต้นว่าด้วยเรื่องสิทธิเสรีภาพความเป็นมนุษย์ ความเท่า เทียม รวมถึงเรื่องของการจ้างงานคนพิการ พบว่ายังไม่มีมีการกล่าวถึงเรื่องของการสนับสนุนและส่งเสริมให้ คนพิการเข้าไปมีบทบาทในการร่วมกำหนดและร่วมเสนอแนะนโยบายใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เพื่อคนพิการเองโดยตรงเพื่อสร้างความเข้าใจสภาพความพิการทั้ง ร่างกาย และจิตใจ และยังพบว่า สิทธิต่าง ๆ ที่กฎหมายกำหนดและตีตราขึ้นยังขาดความเสถียรภาพและทำให้คนพิการไม่ได้รับสิทธิ

ดังกล่าวอย่างแท้จริง รวมถึงทำให้เกิดประเด็นรัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการบางแห่งประกาศคุณสมบัติของตำแหน่งงานว่างอยู่ในระดับสูงเทียบเท่ากับคนไม่พิการ ต้องการทักษะและสมรรถนะประสิทธิภาพสูง เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการจ้างงานคนพิการ ที่สำคัญไม่มีการกรองระดับความพิการหรือไม่มีการแยกประเภทความพิการของคนพิการเมื่อถึงเวลาทดสอบสมรรถนะด้านร่างกายหรือการสอบภาคปฏิบัติ เช่นคนพิการแขนขาจะต้องเข้าสอบภาคปฏิบัติทางการพิมพ์หนังสือราชการด้วยระบบและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ชนิดเดียวกันร่วมกับคนพิการ ปากแหว่ง หรือหูหนวก ซึ่งปัญหาของการไม่จำแนกประเภทของการทดสอบภาคปฏิบัตินี้ได้สร้างความไม่เสมอภาคทางด้านร่างกายที่ใช้ทดสอบเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนพิการที่เข้าทดสอบและทำให้คนพิการที่มีสภาพขัดต่อการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ถูกลดศักยภาพลงทันทีในการทดสอบแบบรวมกันของความพิการทุกประเภทเช่นนี้จนในที่สุดคนพิการบางส่วนไม่สามารถเข้าทำงานได้ และอีกในกรณีคือรัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการที่ไม่รับคนพิการเข้าทำงานมีความกลัวที่จะเพิกเฉยต่อกฎหมายทั้งที่มีบทลงโทษไว้ชัดเจนแสดงให้เห็นได้ว่ากฎหมายนั้นมีเสถียรภาพหรือไม่ และในเวลาเดียวกันรัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการก็พร้อมที่จะดำเนินการส่งเงินเข้ากองทุนออมเงินแทนเพียงเพราะอาจมีอคติต่อคนพิการว่าไม่สามารถปฏิบัติงานได้และเป็นภาระของสังคมและไม่ต้องการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกใหม่เพียงแค่ว่าเปลืองงบประมาณเพิ่มขึ้นในสำนักงานหรือหน่วยงานของตน ทำให้เห็นได้ว่ามีคนพิการที่ทำงานในหน่วยงานรัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการน้อยมากเมื่อเทียบกับคนพิการทั้งหมด

ผู้วิจัยเห็นว่าการทำความเข้าใจถึงศักยภาพอย่างแท้จริงของคนพิการที่รับเข้ามาทำงานในหน่วยงานภาครัฐ หรือสถานประกอบการเอกชนทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการออกแบบงานการมอบหมายงานที่สอดคล้องและเป็นการส่งเสริมศักยภาพคนพิการที่เข้ามาทำงานได้อย่างแท้จริง และเกิดความเป็นธรรมสำหรับคนพิการ ไม่เช่นนั้นแล้วอาจเกิดกรณีเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานรัฐไม่เข้าใจว่าคนพิการที่หน่วยงานรัฐนั้นก็เป็นที่ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดการละเมิดต่อคนพิการในแง่ของภาระงานที่ได้รับมอบหมายมีปริมาณมากจนเกินขีดจำกัดของความพิการที่เป็นอยู่ ฉะนั้นรัฐและเอกชนหรือสถานประกอบการจะต้องมีการสร้างความเข้าใจของบุคลากรขององค์กรนั้นให้มีความรู้ความเข้าใจและมีความพร้อมที่จะอยู่ร่วมกับคนพิการที่จะเข้ามาทำงานร่วมในหน่วยงานหรือองค์กรของตนเองตามที่กฎหมายหรือรัฐธรรมนูญได้กำหนดและตีตราไว้อย่างละเอียดในการรับคนพิการเข้าปฏิบัติงานแล้วควรปฏิบัติต่อคนพิการเหล่านี้อย่างไร

จากการศึกษาเอกสารและส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจึงสรุปได้ว่า คนพิการยังขาดความเท่าเทียมและความเสมอภาคในสังคม เข้าไม่ถึงสิทธิสวัสดิการทางสังคม และสิ่งที่จะพึงจะได้รับ รวมถึงไม่ได้รับความเป็นธรรมทางสังคมในหลายๆแง่มุม นอกจากนี้ คนพิการในสังคมไทยซึ่งในการนี้หมายความว่ารวมถึงคนพิการในจังหวัดอุดรธานี ก็ถูกมองว่ามีข้อจำกัดในการเข้าถึงตลาดแรงงานและทำกิจกรรมใด ๆ ในชีวิตประจำวัน การทำความเข้าใจหรือไม่พยายามกระทำการใด ๆ ที่จะไม่ขัดแย้งต่อกฎหมายการ

ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ รวมทั้งการรับรู้หรือยอมรับในความเป็นจริงว่าคนพิการมีทั้งเกียรติ มีศักดิ์ศรี ความรู้ความสามารถไม่ต่างอะไรจากคนปกติทั่วไปซึ่งมีศักยภาพที่พึงพา ดูแลตนเอง สร้างคุณค่าต่าง ๆ ต่อสังคมได้ และไม่เป็นการของสังคม จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญที่พึงทำให้เกิดขึ้นในสังคมที่มองว่าสิทธิมนุษยชน และความเท่าเทียมกันคือหลักการสากลที่สังคมทั่วโลกยอมรับอย่างไม่มีอึดเอื้อน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในช่องว่างทางการวิจัยจากผู้วิจัยหลายๆท่านที่ทำการวิจัยไว้ แต่ไม่ได้กล่าวถึงผลกระทบของคนพิการในการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ รวมถึงผู้วิจัยสนใจศึกษากฎกระทรวงของกระทรวงแรงงานว่าด้วยเรื่องการทำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐจะต้องรับเข้าทำงาน รวมถึงวิธีการคัดเลือกหรือวิธีการเลือกสรรคนพิการเข้าทำงานของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐที่ไม่ตรงกับสภาพความพิการของคนพิการ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และนโยบายของทางการเมืองซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคนพิการเองทั้งทางตรงและทางอ้อม และเพื่อเป็นการลดปัญหาและอุปสรรค และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย คือการที่คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น *และที่สำคัญสามารถเข้าถึงสิทธิและสวัสดิการอย่างทั่วถึง เท่าเทียม เป็นธรรม ยั่งยืน และไม่แตกต่างจากคนอื่นในสังคม* โดยมีการศึกษาค้นคว้าแหล่งข้อมูลจากงานวิจัย งานวิทยานิพนธ์ งานเอกสารและวารสาร และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
2. เพื่อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

1.3 คำถามการวิจัย

1. คนพิการได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อย่างไร
2. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ควรมีแนวทางในการบังคับใช้อย่างไร

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาในจังหวัดอุดรธานี ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาไว้ ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ เฉพาะมาตรา 33 มาตรา 34 และ มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่

ศึกษาค้นคว้าข้อมูลในพื้นที่จังหวัดอุดรธานี เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีจำนวนของกลุ่มประชากรที่จะศึกษาหนาแน่น รวมถึงมีสถานประกอบการ สถานศึกษา และหน่วยงานของรัฐอยู่จำนวนมาก ซึ่งทำให้เข้าถึงกลุ่มที่จะศึกษาได้อย่างเพียงพอ

1.4.3 จำนวนคนพิการ

ตามข้อมูลของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดอุดรธานี และสำนักงานสถิติจังหวัดอุดรธานี ในช่วง พ.ศ. 2560 - 2565 อัตราความหนาแน่นของคนพิการในจังหวัดอุดรธานีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีคนพิการชายและหญิง จำนวน 46,633 คน และได้จำแนกตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำแนกคนพิการในเขตของจังหวัดอุดรธานี ระหว่าง พ.ศ. 2560 – พ.ศ. 2565

จังหวัด/พ.ศ.	ประชากรทั้งหมด	คนพิการเพศชาย		คนพิการเพศหญิง		รวม		อัตราส่วนชาย
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	ต่อหญิง
		อุดรธานี/						
2560	1,578,783	21,549	55.00	17,862	45.30	39,411	2.49	1.2
2561	1,583,092	22,654	54.50	18,913	45.50	41,567	2.62	1.2
2562	1,579,818	23,377	54.30	19,661	46.00	43,038	2.72	1.2
2563	1,586,645	24,249	54.40	20,312	46.00	44,561	2.80	1.2
2564	1,567,983	24,833	55.00	20,607	45.30	45,440	2.89	1.2
2565	1,566,510	25,551	55.00	21,082	45.20	46,633	2.97	1.2

1.4.4 ขอบเขตด้านประชากร

โดยศึกษากับกลุ่มคนพิการที่มีความพิการดังต่อไปนี้พร้อมกัน เพื่อความสมบูรณ์และไม่เป็นอุปสรรคในการให้ข้อมูล ได้แก่

- ศึกษากับคนพิการที่มีความพิการทางการเห็น
- ศึกษากับคนพิการที่มีความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- ศึกษากับคนพิการที่มีความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว

“การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต” หมายความว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการการจัดสวัสดิการการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิ การสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอิสระ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป มีส่วนร่วมทางสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพภายใต้สภาพแวดล้อมที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

“ผลกระทบ” หมายถึง ผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

“มาตรา 33” หมายถึง มาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

“มาตรา 34” หมายถึง มาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

“มาตรา 35” หมายถึง มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมในการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ.2550
2. ได้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระเบียบข้อบังคับที่เป็นธรรมต่อคนพิการ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยขอเสนอวรรณกรรม และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการมาสนับสนุนในการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาในจังหวัดอุดรธานี ว่าด้วยเรื่องของมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 นั้น โดยเนื้อหาจะเกี่ยวข้องกับคนพิการที่ได้รับผลกระทบในแง่ของการที่ไม่ได้รับการจ้างงานตามอัตราที่เหมาะสมและถูกต้องตามกลวิธีคัดเลือก และผลกระทบจากนายจ้างเลือกที่จะไม่จ้างงานคนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการหรือในองค์กรแต่นำส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 และมาตรา 35 ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าวทำให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตลดลงเพราะไม่เกิดการจ้างงานทำให้ขาดรายได้เลี้ยงชีพกลายเป็นภาระแก่ครอบครัวหรือแม้จะมีการสัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าเช่นแผงขายสลากกินแบ่งรัฐบาลตามห้างร้านแต่ก็ไม่ได้เป็นการตอบโจทย์คนพิการอย่างแท้จริงเพราะคนพิการทุกคนมีความพิการที่แตกต่างความคิดที่แตกต่างและความสามารถที่แตกต่างทำให้เกิดความหลากหลายในความต้องการที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานที่มีความมั่นคงและตรงกับความสามารถที่มี และการนำเสนอในครั้งนี้ขอกล่าวถึงการที่คนพิการเข้าไม่ถึงสิทธิและไม่ได้รับการบริการหรืออำนวยความสะดวกได้ดีเท่าที่ควรตามที่ได้ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฯ เพราะคนพิการจำนวนมากที่ยัง ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้อย่างคนทั่วไปในสังคมคนพิการ ยังคงถูกเพิกเฉยต่อสิทธิที่พึงจะได้รับ และยังคงอยู่ในชายขอบของสังคมในทุกแห่งทั่วโลก โดยจะทำการนำเสนอในประเด็นการศึกษา ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ

2.1.1 ความหมายของคนพิการ

2.1.2 ประเภทของคนพิการ

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานและการจ้างงานคนพิการ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานของคนพิการ

2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ

2.2.3 การทำงานและการจ้างงานของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี

2.3 กฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ

2.3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

2.3.2 การจ้างงานคนพิการตามมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรม และสิทธิของคนพิการในการจ้างงาน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6 กรอบแนวคิด

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ

แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการของสังคมไทยยังคงมีความคิดและทัศนคติที่คนพิการยังจำเป็นจะต้องได้รับการสงเคราะห์และเลี้ยงดูให้มีชีวิตรอดด้วยการผูกขาดอยู่กับสิ่งที่เรียกว่าความสงสาร ความเมตตาความเวทนาตามหลักมนุษยธรรมโดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันหรือช่วยเหลือฟื้นฟูให้สามารถดำรงชีวิตได้ในสังคมดังเช่นบุคคลทั่วไปในสังคมได้ กระทั่งมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ซึ่งกฎหมายฉบับใหม่นี้มีมุมมองต่อมิติของคนพิการกว้างขวางมากยิ่งขึ้น กล่าวคือบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากความบกพร่องต่าง ๆ อันได้แก่ บกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

อีกมิติในเหตุผลการที่ประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ยังขาดมาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเพื่อแก้ไขปัญหาในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ จึงเป็นการสมควรให้สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่คนพิการให้ได้รับสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้นรวมถึงให้องค์กรอื่นใดที่ให้บริการแก่คนพิการมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมากขึ้นอีกด้วย

2.1.1 ความหมายของความพิการ

Hammerman และ Maikowski (1981) ได้สรุปความหมายของ “คนพิการ” ไว้ดังนี้ และสามารถอธิบายได้ว่า บุคคลหนึ่งอาจมีความบกพร่อง โดยไม่พิการหรือพิการโดยไม่เกิดการเสียเปรียบก็ได้ หากได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวหรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพ สิ่งเหล่านี้สามารถเยียวยาความบกพร่องที่มีอยู่ได้ และจะไม่ส่งผลทำให้บุคคลนั้นเกิดความเสียเปรียบในการดำรงชีวิต เช่น คนตาบอดทำงานที่ใช้สายตาไม่ได้ แต่สามารถใช้คอมพิวเตอร์ที่มีเสียงประกอบได้ สามารถเล่นดนตรี หรือเป็นนักกีฬาได้

อธิบายเพิ่มเติมได้ว่า ครอบครัวคือปัจจัยสำคัญหากมีความเข้าใจในความบกพร่องนั้นและคอยเติมเต็มทั้งทางด้านจิตใจและร่างกายได้อย่างเหมาะสมและตามความเหมาะสม บุคคลที่มีความบกพร่องนั้นจะไม่เกิดความกลัวความกังวลและไม่คิดว่าความบกพร่องนั้นเป็นปัญหาในการดำรงชีวิตตั้งแต่แรกเริ่ม และในทางกลับกันคนที่มีความบกพร่องนั้นจะมีแรงผลักดันและสร้างกำลังใจสร้างความสามารถนำออกมาในด้านที่ตนเองชอบและถนัดได้

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการขององค์การสหประชาชาติ (2541) ให้คำนิยาม "ความพิการ" ว่า ความพิการ หมายถึง บุคคลใดก็ตามที่มีความบกพร่องในความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจไม่ว่าจะเป็นมาแต่กำเนิดหรือไม่ก็ตาม จนทำให้ไม่แน่ใจว่า จะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างคนปกติไม่ว่าจะเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดได้ด้วยตนเอง

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the Rights of Persons with Disabilities) กล่าวว่า คนพิการหมายถึงความรวมถึงบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา หรือประสาทสัมผัสในระยะยาวซึ่งเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับอุปสรรคนานัปการจะกีดขวางการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ ซึ่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการมีขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริม คุ้มครอง และประกันให้คนพิการทั้งปวงได้อุปโภคสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งปวงอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกัน และส่งเสริมการเคารพในศักดิ์ศรีที่มีมาแต่กำเนิด การจัดการเลือก ปฏิบัติต่อคนพิการทุกรูปแบบ การเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ การทำงาน การรักษาพยาบาล การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไปและมีมติอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการเกิดขึ้นเพื่อเป็นพันธกรณีตามกฎหมายที่รัฐภาคีจะต้องส่งเสริม และปกป้องสิทธิของคนพิการ (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, 2552)

องค์การอนามัยโลก (WHO) กล่าวว่า คนพิการ หมายถึง การสูญเสียหรือความผิดปกติของ โครงสร้างหรือการทำงานของร่างกาย จิตใจ หรือสรีระวิทยา จะเป็นชั่วคราวหรือถาวรก็ได้ หมายถึงรวมถึงความพิการของอวัยวะความสูญเสียหรือขาดหายของอวัยวะตลอดจนกลไกต่าง ๆ ของร่างกาย และระบบการทำงานของจิตใจ เช่น สายตาข้างใดข้างหนึ่งเกิดมัว พร่า หรือมองไม่เห็น แขนขาเกิดเป็นอัมพาต หูเกิดการสูญเสียการได้ยิน เกิดมีอาการทางจิตประสาท

ประเทศไทย พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ กล่าวว่า คนพิการ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่าง บุคคลทั่วไป (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2550)

2.1.2 ประเภทของคนพิการ

ปัจจุบันกฎหมายประเทศไทยได้ทำการแบ่งประเภทคนพิการตามลักษณะความพิการ ดังนี้

- ตามประกาศกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 แบ่งความพิการออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่
 1. ความพิการทางการเห็น
 2. ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 3. ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย
 4. ความพิการทางจิตใจและพฤติกรรม
 5. ความพิการทางสติปัญญา
 6. ความพิการทางการเรียนรู้
 7. ความพิการทางอหิสติก
- ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้คนพิการที่มีความต้องการพิเศษไว้ 9 ประเภท ได้แก่

1. คนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น
2. คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. คนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. คนที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ
5. คนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
6. คนที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา
7. คนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ทางอารมณ์ หรือเด็กสมาธิสั้น
8. คนออทิสติก
9. คนที่มีความพิการซ้ำซ้อน

ตามแนวคิดเกี่ยวกับคนพิการที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีความหมายของคนพิการของแต่ละองค์กรหรือของแต่ละประเทศ มีความหมายที่ไปในแนวทางคิดเดียวกัน คือ เป็นผู้ที่มีความบกพร่องทั้งทางร่างกายและจิตใจอันเกิดขึ้นซึ่งความไม่ตั้งใจและเลือกเกิดมิได้ แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือการเคารพและให้เกียรติในลักษณะ อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นมาโดยกำเนิด

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานและการจ้างงานคนพิการ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการทำงานของคนพิการ

กิตติยา รัตนากร (2531) กล่าวว่า งานและการทำงานของคนพิการมีข้อควรพิจารณาและทำความเข้าใจ คือ

- คนพิการต้องทำงานเพื่อแสดงความสามารถในการช่วยเหลือตนเองและครอบครัว
- คนพิการต้องการงานที่ตนสนใจหรือชอบ และเป็นงานที่ซึ่งสามารถทำได้โดยใช้กำลังและความสามารถที่มีอยู่
- คนพิการต้องการงานที่ทำให้เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เพราะจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นมากขึ้น มีความรู้สึกว่าได้มีส่วนช่วยความเจริญให้ชุมชนและสังคม และเกิดความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ

คนพิการต้องการงานที่พิสูจน์ว่าตนมีคุณค่าของการทำงานที่เหมาะสมและงานนั้นได้ทำให้ชีวิตเป็นอยู่ในเกณฑ์และเป็นรูปร่าง

อย่างไรก็ตามคนพิการก็ไม่ต้องการเพียงความสงสารเพียงอย่างเดียว เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้พวกเขาต้องพึ่งพิงความสงสารจากผู้อื่นตลอดไป และจะเกิดการลดทอนคุณค่า ศักดิ์ศรีของความเป็น

มนุษย์ แต่สิ่งสำคัญเหลือความสงสารคือ การเข้าใจอย่างแท้จริงในลักษณะและอัตลักษณ์การที่ทำงานของคนพิการ

2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ

การศึกษาเรื่อง “คนพิการที่ตกหล่น ด้วยวิธีการประเมินของไทย” ภาคภูมิ จตุพิพรจันทร์ (2565) กล่าวว่าเกิดการตกหล่นคนพิการ ซึ่งการตกหล่นนี้ส่งผลให้ผู้พิการไม่สามารถเข้าถึงบริการและการจ้างงานได้ สาเหตุอันดับหนึ่งของการตกหล่นที่พบจากการสำรวจดังกล่าว ก็คือ ความพิการของผู้ที่ตกหล่นนั้นไม่เข้าข่ายความพิการที่ขึ้นทะเบียนได้ ซึ่งปัญหานี้เกิดจากวิธีการประเมินความพิการของประเทศไทย ที่มีความไม่สอดคล้องกับหลักการสากลและนิยามของคนพิการที่ได้มีการกำหนดในกฎหมายคนทั่วไปมักจะมองความบกพร่องทางร่างกาย เช่น แขนขาด ขาขาด แขนขาอ่อนแรง ว่าเป็นสาเหตุหลักที่ส่งผลให้ผู้มีความบกพร่องประสบความยากลำบากในการทำกิจกรรมและการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยแวดล้อมอื่นอีกจำนวนมากที่ส่งผลต่อสมรรถภาพของบุคคลในการทำกิจกรรมและการมีส่วนร่วม เช่น ทักษะ อุปกรณ์ช่วยเหลือ ทัศนคติของคนรอบข้าง สถาปัตยกรรม ดังนั้น ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายเหมือนกันสองคน อาจจะมีสมรรถภาพในการใช้ชีวิตไม่เท่ากันได้ เนื่องจากทั้งสองคนนั้นเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมที่แตกต่างกันซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับความพิการที่กว้างกว่าและเป็นที่ยอมรับกันข้างต้นนี้ได้ถูกสะท้อนในนิยามของคนพิการใน พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

อย่างไรก็ตาม แม้แนวคิดจะทันสมัยและถูกต้อง แต่ในเชิงปฏิบัติ การประเมินความพิการเพื่อออกบัตรประจำตัวคนพิการในประเทศไทยยังมีความไม่สอดคล้องกับนิยามของคนพิการที่ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายข้างต้น ซึ่งนำไปสู่การตกหล่นของคนพิการตามมา

การศึกษาเรื่อง “สิทธิและโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการ” ระภีภัทร์ วงษ์ภักดี (2542) กล่าวว่า แนวคิดด้านอาชีพคนพิการให้ความสำคัญกับงาน เป็นเป้าหมายอันจำเป็นของคนพิการ เนื่องจากความกดดันหรือความต้องการทางเศรษฐกิจและ จิตวิทยาสังคมในสังคมส่วนใหญ่ กล่าวคือ

1. คนพิการและครอบครัวคนพิการต้องการมีรายได้จากการทำงานเช่นเดียวกับ ครอบครัวอื่น ๆ โดยทั่วไป เพราะไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีรายได้ประจำ
2. ในแง่ค่านิยมของคนในสังคมซึ่งอยู่ที่การทำงาน ก่อให้เกิดผลประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ การทำงานนับว่าเป็นคุณค่าสูงส่งสำหรับคนทุกชาติทุกภาษา ทุกวัฒนธรรม เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้

ชีวิตมีความสมบูรณ์ดังนั้นเมื่อเกิดความพิการและไม่สามารถทำงานได้คนพิการจะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ ล้มเหลวในชีวิตที่ไม่อาจเท่าเทียมกับบุคคลอื่นในสังคมเดียวกัน

3. คนพิการต้องการมีส่วนร่วมในการใช้ชีวิตอย่างปกติในสังคม ในครอบครัว ในโรงเรียน และ ในสถานที่ทำงาน ซึ่งเป็นแหล่งสร้างสรรค์ความสัมพันธ์และการพัฒนาทักษะทางสังคม บุคคลจะมี สถานะทางสังคมสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับการมีส่วนร่วมดังกล่าว ถ้าคนพิการขาดโอกาสของการมีส่วนร่วม ดังกล่าวก็เท่ากับว่าคนพิการได้ถูกขัดขวางอย่างรุนแรงในการอยู่ร่วมกันในสังคม

4. คุณค่าของการมีงานทำที่เหมาะสมเกิดจากความจริงที่ว่างานนั้นทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ มี กฎเกณฑ์เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับ กิตติยา รัตนกร (2531) กล่าวว่า งาน และการ ทำงานของคนพิการมีข้อควรพิจารณา และทำความเข้าใจ ดังต่อไปนี้

- คนพิการต้องทำงานเพื่อแสดงความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง และ ครอบครัว ไม่ว่าด้านเศรษฐกิจหรือภาระการรับผิดชอบดูแล มีคนพิการจำนวนมากต้องเข้า โรงพยาบาลโรคจิต เพราะไม่สามารถปรับตัวได้เมื่อไปใช้ชีวิตที่บ้านและเป็นภาระให้ ครอบครัวรับผิดชอบดูแลหาเลี้ยง
- คนพิการต้องการงานที่ตนสนใจหรือชอบ และเป็นงานที่ซึ่งสามารถทำได้โดยใช้พลัง และความสามารถที่มีอยู่
- คนพิการต้องการงานที่ทำให้เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เพราะจะทำให้เกิดความ เชื่อมั่นมากขึ้น มีความรู้สึกว่าได้มีส่วนช่วยสร้างความเจริญให้ชุมชนและสังคม และ เกิดความรู้สึก พอใจในงานที่ทำ
- คนพิการต้องการงานซึ่งพิสูจน์ว่าตนไม่ได้มีความสามารถด้อยกว่าคนปกติ มี คุณค่า ของการมีงานทำที่เหมาะสมอยู่บนพื้นฐานของความจริงที่ว่างานนั้นได้ทำให้ ชีวิตเป็นอยู่ในกฎเกณฑ์และเป็นรูปร่างเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป การมีชีวิตอยู่ไปวันๆ โดยปราศจากสิ่งท้าทายจากการทำงานเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายและหงอยเหงา แม้ว่า การทำงานจะไม่ใช่ข้อเดียวที่จะแก้ปัญหาได้แต่ก็เป็นข้อที่สำคัญมากที่รัฐบาลยังคิดว่า เป็นการจัดการบริการสวัสดิการแก่ผู้โชคร้าย เพื่อแสดงถึงความ เมตตากรุณา แต่คน พิการไม่ต้องการสวัสดิการหรือการทำงาน เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้พวกเขาต้อง พึ่งพิงผู้อื่นตลอดไป และลดทอนคุณค่าศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

การศึกษาเรื่อง “ความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัทมิตซูบิชิมอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด” จิราวัลย์ คงถาวร (2547) กล่าวว่า ผู้บริหารบริษัทมองว่าการที่รับคนพิการเข้าทำงานนั้น หน่วยงานต้องมีตำแหน่งที่เหมาะสมกับลักษณะของความสามารถและความถนัดของคนพิการนอกจากนี้

ยังเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานให้แก่สถานประกอบการ
ได้แก่

- การประชาสัมพันธ์ให้พนักงานทั่วไปทราบถึงพระราชบัญญัติหรือกำหนดหรือระเบียบที่เกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการรวมทั้งสิ่งที่สถานประกอบการได้ดำเนินการตามกำหนด
- มีการจัดอบรมร่วมกันระหว่างพนักงานปกติกับพนักงานที่คนพิการเพื่อสร้างความสัมพันธ์และทัศนคติที่ดีรวมทั้งทราบถึงความสามารถของคนพิการที่รับเข้ามาทำงาน
- ทดลองเปิดโอกาสให้คนพิการที่มีความสามารถเหมาะสมกับงานเข้าฝึกงานร่วมกับพนักงานปกติ
- ควรเริ่มรับคนพิการเข้าทำงานในส่วนของงานธุรการหรืองานสำนักงานหรือในตำแหน่งที่เป็นงานกึ่งไร้ฝีมือก่อนเช่นงานคีย์ข้อมูลงานพิมพ์ติดตั้งคอมพิวเตอร์และงานรับขนส่งเอกสาร

การศึกษาเรื่อง “ความต้องการ” ทฤษฎีความต้องการของฮอปพอค (Hoppock’s Composite Theory) ฮอปพอค (Hoppock, 1967) กล่าวว่า ความต้องการของบุคคล และ ความสำคัญของข้อสนเทศเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งแวดล้อมว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการเลือก ประกอบอาชีพและพัฒนาอาชีพ และกล่าวถึงหลักการที่สำคัญในการเลือกอาชีพไว้ว่าบุคคลจะเลือก อาชีพเพื่อสนองความต้องการของตนเอง และความต้องการอีกประการหนึ่งคือ ความต้องการที่จะ ปฏิบัติตามค่านิยมของตนเอง โดยคำนึงความสามารถ ความถนัด ความสนใจ บุคลิกภาพ ค่านิยม และฐานะทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลต่อการเลือกอาชีพเพราะช่วยให้บุคคลได้ตระหนักถึงความต้องการ ของตนเอง และช่วยให้บุคคลสามารถคาดคะเนได้ว่า อาชีพที่เขาจะเลือกนั้นสนองความต้องการ ของเขาได้มากน้อยเพียงใด

การศึกษาเรื่อง “การเลือกอาชีพ” ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ (Holland’s theory of vocational choice) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ (Holland & Holland, 1977) กล่าวว่า ความสนใจในอาชีพและความชอบในอาชีพของบุคคลที่สัมพันธ์กับบุคลิกภาพของบุคคล และ แบบสำรวจความสนใจในอาชีพก็คือแบบสำรวจบุคลิกภาพนั่นเอง นอกจากนี้ฮอลแลนด์ยังเชื่อว่า ความพอใจในอาชีพ ความมั่นคงในอาชีพและความสัมฤทธิ์ผลในอาชีพขึ้นอยู่กับความสอดคล้องกัน ระหว่างบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมของงานแต่ละชนิด จากความเชื่อเช่นนี้ ฮอลแลนด์แบ่งแยก ประเภทบุคลิกภาพของบุคคลและประเภทของสิ่งแวดล้อมของงานดังนี้

- บุคคลที่มีบุคลิกภาพเข้าถึงง่ายจะ คุณลักษณะของบุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทนี้คือ มีลักษณะของความเป็นชาย แข็งแรง ไม่ชอบเข้าสังคมมีความก้าวร้าว บุคลิกภาพประเภทนี้ มักจะชอบอาชีพต่อไปนี้ คือ ด้านเทคนิค การบิน การก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ประมง และวิศวกรรม
- บุคลิกภาพประเภทสืบสวน มักชอบอาชีพดังต่อไปนี้ คือ วิทยาศาสตร์ ธรณีวิทยา และสัตวแพทย์
- บุคลิกภาพประเภทสังคม บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทนี้ มักชอบอาชีพดังต่อไปนี้ คือ นักจิตวิทยาคลินิก นักสวัสดิภาพทางสังคม นักสอนศาสนา ผู้ให้คำปรึกษา นักพูด
- บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทที่สนใจกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม ชอบความเป็นระเบียบ บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบนี้ชอบรูปแบบทางภาษาชอบกระทำตามระเบียบแบบแผน เช่น ผู้ตรวจเงิน ผู้ประเมินราคา พนักงานชวเลข
- บุคคลที่ชอบประเภทกิจกรรมที่เป็นนามธรรม ชอบอิสระ บุคคลผู้ที่มีบุคลิกภาพประเภทนี้ไม่ชอบ การเข้าสังคม มีความต้องการที่จะแสดงออกตามแบบเฉพาะของตนไม่ต้องเหมือนหรือตามแบบอย่างผู้อื่น อาชีพที่บุคคลนี้ชอบได้แก่ งานทางศิลป์ นักเขียน นักแสดง นักร้อง
- บุคคลที่มีธรรมชาติที่ชอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน มีลักษณะเป็นคนเด่น แข็งแรง ไม่ค่อยชอบการใช้สติปัญญา อาชีพที่บุคคลประเภทนี้ชอบได้แก่ ด้านบริหารธุรกิจ งานขาย การโรงแรมในการเลือกประกอบอาชีพของแต่ละบุคคล จะคำนึงถึงปัจจัย และมูลเหตุสนับสนุนหลายๆด้านประกอบกัน ซึ่งแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป

อย่างไรก็ตาม โอกาสที่คนพิการจะได้มีงานทำย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ทั้งทางด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคมสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรมรวมถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้มูลเหตุจากความรู้สึกที่เป็นปมด้อยก็มีส่วนที่จะทำให้โอกาสในการได้มีงานทำลดน้อยลงด้วยเพราะสภาพความผิดปกติของตัวก็มีส่วนอย่างมาก แต่หากได้รับการเข้าใจและไว้วางใจก็จะเป็นการช่วยให้คนพิการสามารถมีกำลังใจในทุกด้าน และผู้วิจัยเองในครั้งนี้มีความเห็นพร้อมกับการศึกษา เรื่อง “ความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัทซูบิซิโมเตอร์ (ประเทศไทย)” จิราวัลย์ คงถาวร (2547) โดยได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานให้แก่สถานประกอบการในตอนหนึ่งว่า “ต้องประชาสัมพันธ์ให้พนักงานทั่วไปทราบถึงพระราชบัญญัติหรือกฎหมายหรือระเบียบที่

เกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการรวมทั้งสิ่งที่สถานประกอบการได้ดำเนินการตามกฎหมาย” ซึ่งการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นเรื่องที่ดีสำหรับหลาย ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นฝ่ายว่าจ้างและคนพิการที่ถูkJ้างหรือรวมถึงผู้ที่ทำงานร่วมกับคนพิการ จากการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวจะทำให้ต่างฝ่ายต่างรู้ถึงข้อกำหนดในพระราชบัญญัติและรู้ถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกันที่ต่างฝ่ายต่างพึงปฏิบัติให้กัน อย่างถูกต้องเป็นธรรมและสมเหตุสมผล

2.2.3 การทำงานและการจ้างงานของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี

เพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนประชาชนทั่วไปในสังคมตระหนักถึงความสามารถของคนพิการและปฏิบัติต่อคนพิการในทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อคนพิการ สำนักงานจัดหางานจังหวัดอุดรธานี (2564) ได้มีกิจกรรมจัดหางานให้คนพิการและมีข้อมูลสถานประกอบกิจการในจังหวัดอุดรธานี จำนวนรวม 4,013 แห่ง ที่อาจจะเป็นแหล่งรองรับแรงงานคนพิการ แต่ในจำนวนของสถานประกอบการทั้งหมดที่กล่าวมานั้นก็มีเป้าหมายจัดหางานให้คนพิการมีงานทำเพียง 20 อัตรา จากจำนวนคนพิการ 45,440 คน โดยกิจกรรมดังกล่าวมีคนพิการได้รับการบรรจุงาน 12 คน ซึ่งสาเหตุบางสาเหตุที่บรรจุแรงงานคนพิการได้ในจำนวนที่เล็กน้อยนั้นอาจมาจากสถานประกอบการบางแห่งไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ นายจ้าง หรือเจ้าของประกอบการจึงเกิดการปฏิเสธการจ้างงานคนพิการเพราะไม่ยอมมีค่าใช้จ่ายในการจัดหาจัดเตรียมอุปกรณ์หรือสถานที่ที่เหมาะสมให้แก่แรงงานคนพิการ อุปสรรคเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อเนื่องไปยังโอกาสในการพัฒนาการประกอบอาชีพ และการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของคนพิการได้

และ สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงช่องว่างในการเข้าสู่สิทธิประโยชน์และโอกาสด้านแรงงานของคนพิการ ซึ่งยังคงไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายภาคีของ สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ (CRPD) ที่มีหน้าที่ในการดำเนินการทางกฎหมายนโยบายและการปฏิบัติเพื่อประกันและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพของคนพิการให้เกิดขึ้นจริงอย่างเต็มที่ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติในรูปแบบใด ๆ ด้วยแห่งความพิการ

2.3 กฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ

2.3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

กฎหมายของไทยมองว่าคนพิการมีความเสียเปรียบในสังคม เนื่องจากความพิการของคนพิการเองมิใช่ความผิดของสังคม (ธนวรรณ เกตุชาญสิริ, 2559) จากบทความดังกล่าวนี้สังคมควรให้การเกื้อกูล สงเคราะห์พัฒนา ช่วยเหลือคนพิการเหล่านั้นด้วยจิตใจที่เมตตา สงสารและมีจิตสำนึก มโนธรรม และช่วยเหลือแบบพึงที่ช่วยได้ ซึ่งหมายความว่า หากบุคคลใดไม่ปฏิบัติตาม

กฎหมาย หรือบุคคลนั้นอาจไม่พร้อมที่จะถือกุศลสงเคราะห์หรืออาจขาดจิตสำนึกและมีโนธรรม กรณีดังกล่าวไม่ถือเป็นเรื่องร้ายแรงและผิดกฎหมายหรือต้องลงโทษบุคคลนั้น กฎหมายฉบับนี้บางคนจึงเรียกว่า “กฎหมายแห่งเมตตาธรรม” ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ที่มีทัศนคติมองต่อคนพิการว่าความเสียเปรียบต่อโอกาสของคนพิการนั้นเกิดจากสังคมเป็นผู้กระทำ ดังนั้น การเลือกปฏิบัติ (Discrimination) จึงถือเป็นการลิดรอนสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายและสมควรได้รับการลงโทษเพื่อไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพียงเพราะสาเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพจึงมีการตราพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ขึ้นมาบังคับใช้

โดย กฎหมายและบทบัญญัติที่ตราขึ้นเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการ รวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้มีเหตุผลในการประกาศใช้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ยังขาดมาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพคนพิการเพื่อแก้ไขปัญหาในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ จึงเป็นการสมควรกำหนดให้สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติมีฐานะเป็นกรม และกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบให้คำแนะนำ และช่วยเหลือคนพิการให้ได้รับสิทธิประโยชน์ และการอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้นรวมทั้งกำหนดให้องค์กรด้านคนพิการหรือองค์กรอื่นใดที่ให้บริการแก่คนพิการมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมากขึ้น ตลอดจนกำหนดให้มีศูนย์บริการคนพิการเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการบริการ และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับการตามกฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

แต่อย่างไรก็ตาม ในการประกาศและแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 130 ตอนที่ 30 ก 29 มีนาคม 2556 และแก้ไขจากฉบับที่ 2 เพิ่มเติม ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนที่ 61 ก 27 กันยายน 2550 ทั้งสองฉบับนั้นไม่มีการกล่าวถึงและให้บทพจนถึงผลกระทบของการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยเรื่องของการที่รัฐและเอกชนรับคนพิการเข้าทำงาน ด้วยวิธีระเบียบอย่างไร และมีการเลือกสรรและคัดสรรด้วยวิธีที่เท่าเทียมและเกิดความเสมอภาคหรือไม่ อีกประการคือยังไม่มีฐานกฎหมายข้อใดรองรับว่าให้สิทธิคนพิการเข้าไปมีบทบาทส่วนร่วมในการนำเสนอข้อกฎหมายหรือนโยบายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

โดยตรง และยังไม่มีการทบทวนและสำรวจให้ทั่วถึงในการบังคับใช้กฎหมายคนพิการที่ผ่านมาว่า คนพิการที่เป็นฝ่ายอยู่ภายใต้กฎหมายนั้นมีผลสะท้อนกลับไปในทิศทางใดบ้าง

2.3.2 การจ้างงานคนพิการตามมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติเรื่องการส่งเสริมการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการที่เป็นของรัฐและเอกชน ตามมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 โดยมาตรา 33 มีเนื้อหาสาระว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้นปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐจะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน มาตรา 34 มีเนื้อหาสาระว่า นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดตามมาตรา 33 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนได้ หรือถ้าส่งล่าช้าไม่ครบถ้วน ให้เสียดอกเบี้ย และนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการสามารถหักลดหย่อนภาษีจากยอดเงินที่นำส่งเข้ากองทุนได้ตามที่กฎหมายกำหนด มาตรา 35 มีเนื้อหาสาระว่า ในกรณีที่หน่วยงานรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 หรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์จะนำส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 หน่วยงานของรัฐ นายจ้างหรือเจ้าของประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษได้

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร กล่าวคือ มีสถานประกอบการเป็นจำนวนมากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายไม่ว่ามาตราใด ๆ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการนี้

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรม และสิทธิของคนพิการในการจ้างงาน

แนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรม

ในปัจจุบันทั่วโลกมีประชากรอยู่เป็นจำนวนมากในขณะที่มีจำนวนมากนั้นก็มักมีกลุ่มประชากรโลกที่มีความพิการไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นความพิการไม่ใช่เรื่องแปลก ความพิการไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่คนพิการคือส่วนหนึ่งของสังคม จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่สมควร

ร่วมอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ พิทักษ์ และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะให้ความเท่าเทียมและความเสมอภาค รวมถึงการเคารพศักดิ์ศรีของคนพิการ

ความเสมอภาค (Equality) เป็นมโนทัศน์พื้นฐานที่สุดเรื่องหนึ่งไม่ว่าจะกล่าวในมิติทางการเมืองหรือในทางเศรษฐกิจ คนทั่วไปมักสับสนคำว่า “เสมอภาค” กับ “เหมือนกัน” (sameness) กล่าวคือ คิดว่าการรับรองความเสมอภาคของมนุษย์เท่ากับการทำให้มนุษย์ทุกคนเท่ากัน จนมักโต้แย้งว่าความเสมอภาคไม่มีทางเป็นไปได้ จึงควรทำความเข้าใจเบื้องต้นว่าหลักการของความเสมอภาคไม่ได้และไม่เคยเรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนต้องเหมือนกันหมด เพราะมนุษย์ย่อมแตกต่างกันเป็นธรรมชาติทั้งโดยชาติพันธุ์ รูปร่าง ผิวพรรณ เพศสภาพ บุคลิก ความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม และอื่น ๆ แต่ความต่างต่างนั้นไม่ได้เป็นเหตุผลทำให้มนุษย์ต้องไม่เสมอภาคกัน เพราะความเสมอภาค (Equality) ตรงข้ามกับความไม่เสมอภาค (Inequality) ไม่ได้ตรงข้ามกับคำว่าความแตกต่าง (Difference) อย่างที่หลายคนทึกทัก นั่นหมายความว่า มนุษย์เราแตกต่างกันโดยธรรมชาติ แต่ก็สามารถและควรเท่าเทียมกันได้ (different but Equal) ดังนั้นเมื่อกล่าวว่า คนเสมอภาคกัน จึงไม่ได้หมายความว่าคนเหมือนกันทุกด้านไม่ว่าจะเป็นชาติตระกูล หน้าตา ความสามารถ สติปัญญา แต่การที่บอกว่าเสมอภาคกันมีความหมายว่า มนุษย์เท่าเทียมกันทั้งในความเป็นมนุษย์ และตามกฎหมายของรัฐ (Kurian, 2011)

แนวคิดเกี่ยวกับความเสมอภาคนั้น นักคิดคนแรกที่เสนอว่ามนุษย์เท่าเทียมกันก็คือ นักคิดชาวอังกฤษ โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) โดยฮอบส์ (Hobbes, 1996) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า “มนุษย์มีความเท่าเทียมกัน แม้ว่าเมื่อจะพิจารณาแล้วว่า มีความแตกต่างทางด้านร่างกายหรือสติปัญญาที่ตามสิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญอะไรที่จะทำให้มนุษย์ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งสิ่งที่เสมอภาคกันของ ฮอบส์ คือ การที่ทุกคนเท่าเทียมกันในเรื่องการอ้างผลประโยชน์ และความสามารถที่จะทำร้ายผู้อื่นได้เท่าๆ กันโดยวิธีการใช้อาวุธหรือเล่ห์กลอื่น ๆ ส่วนเรื่องความฉลาดนั้นฮอบส์เชื่อว่า ย่อมเกิดจากประสบการณ์หากได้ใช้เวลา พอ ๆ กัน”

ในปัจจุบัน มโนทัศน์เรื่องความเสมอภาคมีบทบาทสำคัญในวงวิชาการเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการกระจายรายได้หรือผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การเข้าถึงทรัพยากรและบริการสาธารณะ อย่างไรก็ตาม ฝั่งตรงหน้าว่า หลักความเสมอภาคนั้นต้องคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะเหนือประโยชน์ส่วนบุคคล

ความเท่าเทียม และความยุติธรรมทางสังคม เป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องและมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมความเป็นธรรมและความเป็นอยู่ที่ดีในสังคมความเท่าเทียมและความเสมอภาค หมายถึง

สถานะของความเท่าเทียมกัน ที่มนุษย์พึงได้รับการปฏิบัติเหมือนกัน มีโอกาสเท่าเทียมกัน และไม่ถูกเลือกปฏิบัติจากลักษณะเฉพาะ เช่น เชื้อชาติ เพศ ชาติพันธุ์ ความพิการหรือ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความยุติธรรมทางสังคมคือการแสวงหาสังคมที่ยุติธรรม และครอบคลุม หลักการของความเสมอภาค และแก้ไขความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมหรือความ อยุติธรรมนั้น กล่าวคือความยุติธรรมทางสังคมเป็นตัวสนับสนุนในการกระจายความมั่งคั่ง ทรัพยากร และโอกาสอย่างยุติธรรม ตลอดจนการยอมรับและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสำหรับบุคคลทุกคน

แนวคิดเรื่องความเท่าเทียม ความยุติธรรมทางสังคม มีความเชื่อมโยงกันและมักจะไปด้วยกัน การส่งเสริมความเท่าเทียมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการบรรลุความยุติธรรมทางสังคม ในขณะที่โครงการสวัสดิการสังคมมุ่งตอบสนองความต้องการของบุคคลและสร้างสังคมที่เท่าเทียมกันมากขึ้น แนวคิดเหล่านี้ทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสังคมที่ยุติธรรมและครอบคลุมซึ่งทุกคนมีโอกาที่จะเติบโตได้อย่างเท่าเทียมและเสมอภาคในทุกด้าน

ธนาชัย สุนทรอนันตชัย (2560) ได้ศึกษาความเท่าเทียม ความเสมอภาค และความเป็นธรรมทางสังคมกับการจัดสวัสดิการสังคมของประเทศไทย กล่าวว่าเนื่องจากคนในสังคมมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ดังนั้น รัฐจะดำเนินการอย่างไรเพื่อให้ทุกคนในสังคมได้รับสวัสดิการสังคมอย่างเท่าเทียมเสมอภาค และเป็นธรรม ตอบสนองต่อความต้องการจำเป็นที่มีความหลากหลายให้ได้มากที่สุด

Wilkinson (2014) ได้ศึกษาความไม่เท่าเทียมกัน กล่าวว่าจากการศึกษาความไม่เท่าเทียมด้านสุขภาพ ความแตกต่างอย่างมากในชนชั้นทางสังคม ในด้านอัตราการเสียชีวิตระหว่างคนรวยกับคนจน ระหว่างคนมีการศึกษากับมีการศึกษาไม่ดี ระหว่างคนในพื้นที่รวยและยากจน และอื่น ๆ พบว่าในประเทศส่วนใหญ่ ผู้คนในพื้นที่ที่ร่ำรวยกว่า มีชีวิตอยู่ได้ตั้งแต่ 5 ถึง 12 ปี หรือแม้แต่ 14 ปี นานกว่าผู้คนที่อยู่ในพื้นที่ยากจน และยังพบว่าบางประเทศที่มีความเท่าเทียมกันมากขึ้นโดยที่คนรายน้อยกว่าและคนจนดีกว่าและอาจมีสุขภาพโดยรวมที่ดีขึ้น ในแต่ละชั้นของบันไดความไม่เท่าเทียมกัน ความแตกต่างทางรายได้ที่มากขึ้นระหว่างคนรวยและคนจน ยิ่งทำให้ประเทศแย่งชิงในแง่ของอายุขัย ความสัมพันธ์ที่ลงตัวมากความไม่เท่าเทียมทางรายได้ที่มากขึ้น ที่ส่งผลให้ปัญหาสุขภาพและปัญหาสังคมรุนแรงขึ้น ขณะที่การลดความเหลื่อมล้ำเพิ่มความเท่าเทียมนั้น ไม่เพียงส่งผลดีสำหรับผู้ด้อยโอกาสเท่านั้น แต่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนทั้งสังคม กระทั่งคนรวยก็จะได้ประโยชน์ด้วย

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า แนวคิดการจัดสวัสดิการสังคมจึงไม่ได้เป็นหน้าที่ของรัฐ แต่เพียงฝ่ายเดียวเสมอไป แต่จะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ทุกภาคส่วนในสังคมเข้ามา มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการสร้างความเท่าเทียม ความเสมอภาค และความเป็นธรรม เพิ่มมากขึ้น เพราะแนวคิดเกี่ยวกับความเท่าเทียมเป็นหัวใจของความยุติธรรมและความเป็นธรรมในสังคม มันหมายถึงการให้เสียงส่วนใหญ่และการให้สิทธิเสียงในการตัดสินใจ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางเพศ อายุ ส่วนสูง หรือส่วนน้ำหนัก และความเท่าเทียมยังควรรวมถึงการเข้าถึงโอกาสและสิทธิ์ในทุกด้านของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การงาน การเข้าถึงบริการสาธารณะ และอื่น ๆ อีกมากมายและจากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ได้ว่ามีมุมมองที่แตกต่างกันไปในการมีมุมมองและการให้นิยามแก่คนพิการ และจากการศึกษายังพบว่าแม้ในสภาวะปัจจุบันมีแนวโน้มของสังคมหรือคนที่ไม่พิการที่อยู่ในภาครัฐและเอกชนมีการยอมรับคนพิการในบริบทต่าง ๆ มากขึ้นเป็นลำดับ แต่ทางด้านการเข้าใจว่าความเท่าเทียม ความเสมอภาค ระหว่างคนพิการและคนไม่พิการนั้นแท้จริงแล้วเป็นอย่างไร ซึ่งในสภาวะปัจจุบันนั้นคนที่ไม่พิการยังเข้าใจว่า “เมื่อไหร่ที่คนไม่พิการใช้สติปัญญา ร่างกาย กระทำการใด ๆ ในชีวิตประจำวันได้ แล้วคนพิการสามารถกระทำได้ทั้งหมดหรือกึ่งหนึ่งของคนที่ไม่พิการนั้นหมายถึงความเท่าเทียมที่คนในปัจจุบันใช้เป็นเครื่องตัดสินว่า เท่าเทียมและเสมอภาคแล้ว ” รวมถึงเรื่องการแก้ไขปรับปรุงหรือทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการและการเข้าถึงและรับทราบสิทธิของคนพิการจากการศึกษายังพบว่าในสภาวะปัจจุบันยังมีการเรียกร้องให้แก้ไขปรับปรุงและทบทวนในข้อกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการโดยตรงเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความพิการสอดคล้องกับสถานการณ์ในยุคปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วและเรียกร้องให้คนพิการเข้าไปมีบทบาทในการเสนอแนะปรับปรุงข้อกฎหมายต่าง ๆ ร่วมกับผู้ที่รับชอบว่าด้วยเรื่องกฎหมายคนพิการด้วย เพื่อเป็นการเน้นการสนับสนุนซึ่งกันและกัน และสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่มีส่วนร่วมในการให้โอกาส

อีกประการหนึ่งจากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการวิจัย ดังนี้

คือ ผู้วิจัยใช้ความรู้และรายละเอียดของข้อมูลจากแนวคิดและทฤษฎีมาประยุกต์และกลั่นกรองข้อมูลเพื่อใช้เป็นสิ่งเอื้อประโยชน์ต่อการทำวิจัยและใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำให้ความรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและคนพิการหรือบุคคลทั่วไปว่าด้วยเรื่อง ความเข้าใจผลกระทบกฎหมาย สิทธิ ความเท่าเทียม ความเสมอภาค ให้การรับทราบข้อมูลในครั้งนี้มีประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิคนพิการในการจ้างงาน

สิทธิคนพิการ ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 20 กล่าวว่าคนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจน สวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ดังต่อไปนี้

(1) การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ เพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคมพฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด

(2) การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติ ตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือ การศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และ ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม

(3) การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครอง แรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการ สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกเทคโนโลยีหรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพ ของคนพิการ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานประกาศกำหนด

(4) การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ

(5) การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาและ บริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมายและ การจัดหา ทุนความว่าต่างแก็ต่างคิตีให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

(6) ข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร บริการโทรคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการสื่อสารสำหรับคนพิการทุกประเภทตลอดจน บริการสื่อสารสาธารณะจากหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐ ตาม หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกำหนด ใน กฎกระทรวง

(7) บริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

(8) สิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทาง หรือเครื่องช่วยความ พิจารใด ๆ ติดตัวไปในยานพาหนะหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อประโยชน์ในการเดินทาง และการได้รับ สิ่งอำนวยความสะดวก สวดอ้อนเป็นสาธารณะ โดยได้รับการยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียม และค่าเช่า เพิ่มเติมสำหรับสัตว์ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องช่วยความพิจารณาดังกล่าว

(9) การจัดสวัสดิการเยียวยาพิจารณา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ กำหนดในระเบียบ

(10) การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย การมีผู้ช่วยคนพิจารณา หรือการจัดให้มี สวัสดิการอื่น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ

ผู้ช่วยคนพิจารณา ให้มีสิทธิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียมตาม ระเบียบ ที่คณะกรรมการกำหนด

คนพิจารณาที่ไม่มีผู้ดูแลคนพิจารณา มีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยและ การเลี้ยงดู จากหน่วยงานของรัฐ ในกรณีที่มีสถานสงเคราะห์เอกชนจัดที่อยู่อาศัยและสวัสดิการให้แล้ว รัฐต้องจัด เงินอุดหนุนให้แก่สถานสงเคราะห์เอกชนนั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ กำหนดใน ระเบียบ

ผู้ดูแลคนพิจารณาที่มีสิทธิได้รับบริการให้คำปรึกษา แนะนำ ฝึกอบรมทักษะ การเลี้ยงดู การ จัดการศึกษา การส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำ ตลอดจนความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อให้พึ่งตนเองได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ

คนพิจารณาและผู้ดูแลคนพิจารณาที่มีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษีตามที่กฎหมาย กำหนดต้องเคารพประชาชาติ กล่าวว่ามีมนุษย์ทุกคนเกิดมามีอิสระและเท่าเทียมกันในศักดิ์ศรีและสิทธิ โดยไม่มีการแบ่งแยกใด ๆ เช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรืออื่น ๆ และทุกคนเท่าเทียมกันตามกฎหมายมีสิทธิโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติใด ๆ มีสิทธิได้รับการเยียวยาที่มี ประสิทธิภาพจากความเป็นสากลหรือจากระดับชาติที่วาดด้วยตามกฎหมายกำหนด

ดังนั้น สิทธิในการมีชีวิตเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่สุด ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองการดำรงอยู่ ทางกายภาพของแต่ละบุคคลหลักการของความเสมอภาคยืนยันว่าบุคคลทุกคนควรได้รับการปฏิบัติ อย่างเท่าเทียมกันในภายใต้กฎหมาย และสามารถเข้าถึงโอกาสและทรัพยากรอย่างเท่าเทียมกัน โดย ไม่คำนึงถึงลักษณะหรือภูมิหลังของบุคคลนั้น ซึ่งสิทธิมนุษยชนเหล่านี้เป็นเรื่องขององค์ระหว่าง ประเทศ และเป็นเรื่องระดับชาติ

สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายที่กำหนดแนวคิดและแนวทางรวมถึงปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ดีขึ้น และสามารถพึ่งตนเองได้ โดยมีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการ เพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ซึ่งแตกต่างกับพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ที่ให้ความสำคัญเพื่อการคุ้มครอง สงเคราะห์ และการฟื้นฟูสมรรถภาพเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่เป็นของทุก ๆ คน ไม่ว่าจะเป็ใคร หรืออยู่ที่ไหนบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะมีความเชื่ออะไร หรือใช้ชีวิตแบบไหนก็ตามสิทธิมนุษยชนไม่สามารถถูกพรากไปได้แต่บางครั้งสิทธิมนุษยชนอาจถูกจำกัด เช่น ถ้าทำผิดกฎหมาย หรือกระทำการที่อาจเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งนี้ สิทธิมนุษยชนนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณค่าความเป็นมนุษย์ เช่นความมีศักดิ์ศรี ความยุติธรรม ความเท่าเทียม ความเคารพ และความเป็นอิสระ นอกจากนี้สิทธิมนุษยชนนั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่นำคิดที่เป็นนามธรรมเท่านั้น เพราะสิทธิมนุษยชนคือแนวคิดที่ได้รับการนิยามและได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนสาระสำคัญของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2549) ได้ศึกษาเรื่องทิศทางและ รูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า นโยบายสวัสดิการสังคมของ ประเทศไทยยังไม่ชัดเจน จึงทำให้สังคมไม่เห็นภาพรวมหรือไม่เห็นคุณค่าของงานสวัสดิการสังคม การกำหนดนโยบายหลายๆ ด้าน ขาดฐานคิดที่มาจากการศึกษาวิจัย นโยบายสวัสดิการสังคมขาดการให้ความสำคัญกับการคิดเชิงบูรณาการ ขาดการพิจารณาปัญหาเชิงโครงสร้างและก่อให้เกิดความซับซ้อนของมาตรการต่าง ๆ การดำเนินนโยบายสวัสดิการสังคมขาดความต่อเนื่องจึง ไม่ได้รับการพัฒนาให้สามารถดำเนินการแก้ไขปัญหาให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ ยังพบว่า กลไกการบริหารจัดการและกลไกการดำเนินงานยังมีข้อจำกัด และยังไม่สามารถจัดรูปแบบสวัสดิการ สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ ความคลุมเครือของส่วนราชการ กฎระเบียบไม่เอื้อต่อการดำเนินงาน ขั้นตอนยุ่งยากงบประมาณไม่เพียงพอ ปริมาณและคุณภาพของบุคลากรไม่เหมาะสม ความไม่โปร่งใสและเป็นธรรม ขาดการติดตามตรวจสอบ ที่สำคัญประชาชนมีส่วนร่วมน้อย

รูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมไทย จากการศึกษาพบว่ามี 3 รูปแบบได้แก่ 1) รูปแบบสวัสดิการสังคมกระแสหลัก 2) รูปแบบสวัสดิการสังคมกระแสรองหรือกระแสทางเลือกและ 3) รูปแบบสวัสดิการสังคมท้องถิ่นเป็นการผสมผสานระหว่างสวัสดิการสังคมกระแสหลักและกระแส รอง

เป็นผลจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น พ.ศ.2542 จากรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมดังกล่าวรวมถึงการมีส่วนร่วมของคนพิการ การที่จะขับเคลื่อนการเข้าถึงบริการพื้นฐานรัฐของคนพิการอย่างมีส่วนร่วมได้ต้องให้ท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นฐาน และอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการส่งเสริมและสนับสนุน

จักรพันธ์ พรหมฉลวย (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามกฎหมายของเทศบาลเมืองแสนสุขจังหวัดชลบุรี กล่าวว่า การสร้างโอกาสให้กับคนพิการให้สามารถเข้าถึงสิทธิได้อย่างทั่วถึง เท่าเทียมและเสมอภาคตามสิทธิอันพึงได้รับของคนพิการ ตลอดจนการป้องกันรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ โดยเชื่อมประสานกับบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ได้มีการจัดการในด้านสวัสดิการและสิทธิสำหรับคนพิการในพื้นที่เพื่อที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิทธิที่พึงได้อย่างเป็นรูปธรรมมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและการช่วยเหลือที่เหมาะสม อย่างมีสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้แก่ สวัสดิการเบี้ยความพิการ สิทธิในการกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ การจัดการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อคนพิการ การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสำหรับคนพิการ การสนับสนุนผู้ช่วยคนพิการ สิทธิการลดหย่อนภาษี สิทธิในการจ้างงาน สิทธิด้านอาชีพ สิทธิด้านการศึกษา สิทธิด้านการแพทย์ เป็นต้น แต่ในสภาพแห่งความเป็นจริงต้องยอมรับว่าคนพิการในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิทธิดังกล่าวได้ทั่วถึงอย่างเป็นอิสระโดยเฉพาะการยื่นคำขอต่าง ๆ อาทิ การยื่นคำขอลดหย่อนภาษี การยื่นคำขอกู้ยืมเงินเพื่อเป็นทุนประกอบอาชีพ การยื่นคำขอเงินเพื่อการปรับปรุงที่อยู่อาศัยนั้นมีความล่าช้า อีกทั้งยังมีความจำเป็นจะต้องยื่นเรื่องผ่านส่วนกลางหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ด้วยตนเอง อีกทั้งระเบียบกฎหมาย และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ยังคงมีข้อจำกัดสำหรับคนพิการอยู่ ทั้งนี้ได้มีองค์กรคนพิการที่ดำเนินงานขับเคลื่อนประเด็นคนพิการในพื้นที่โดยสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ซึ่งเป็นการสร้างกลไกการดำเนินงานเชิงรุกที่เข้าถึงคนพิการในทุกพื้นที่ อย่างมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะภาคประชาสังคมในรูปแบบของอาสาสมัครในพื้นที่ ภายใต้โครงสร้างสังคมที่มีอยู่เดิม ให้เข้ามามีบทบาทโดยตรงต่อการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ/การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในสังคมไทย ในนามของ “อาสาสมัครพัฒนาสังคมฯ ช่วยเหลือคนพิการ” ส่วนใหญ่จะเป็นอาสาสมัครที่มีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครด้านต่าง ๆ ในชุมชน

สุดท้ายแล้วปลายทางของโอกาสรวมถึงการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของคนพิการคือการที่คนในสังคม ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนให้ความสำคัญและตระหนักถึงคนพิการมากยิ่งขึ้นปรับเปลี่ยนมุมมองและมีทัศนคติเป็นเชิงบวกต่อคนพิการในสังคม เนื่องจากคนพิการในปัจจุบันสามารถใช้ชีวิตร่วมกับคนไม่มีความพิการในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ และเมื่อใดที่สังคมเปิดใจยอมรับและเข้าใจคนพิการ เมื่อนั้นความเสมอภาคของการอยู่ร่วมในสังคมจะเกิดขึ้นแม้แต่การบังคับใช้กฎหมายการส่งเสริมและสนับสนุนคนพิการเพื่อให้ได้รับสวัสดิการและสิทธิก็จะเกิดขึ้นอย่างจริงจังนั้นหมายความว่า การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในสังคมไทยกำลังพัฒนาตามกรอบแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนพิการในสังคมและสอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ “คนพิการเข้าถึงสิทธิได้จริงดำรงชีวิตอิสระ ในสังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอย่างยั่งยืน” นั้นหมายถึงทุกส่วนฝ่ายรัฐและเอกชนต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในกระบวนการที่จะพัฒนาในเรื่องดังกล่าวเป็นหลัก

พริดา วิเศษศิลปานนท์ และคณะ (2556) ได้ศึกษาโครงการติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ผลการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการระบบสวัสดิการสังคมที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการจากกระบวนการดำเนินงานและขอบเขตเชิงเนื้อหาข้างต้น งานวิจัยนี้สังเคราะห์รูปแบบการบริหารจัดการระบบสวัสดิการสังคมที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ 5 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 การบริหารจัดการระบบสวัสดิการโดยรัฐในลักษณะรัฐสวัสดิการ (Welfare state) เป็นการบริหารจัดการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (state/ government) จะ มุ่งเน้นไปที่การบริหารจัดการระบบสวัสดิการสำหรับคนพิการในเชิงโครงสร้าง (structure) เพื่อให้เกิดระบบทั้งในแง่ของการคุ้มครอง ส่งเสริมคนพิการในรูปของการจัดสวัสดิการ ซึ่งการดำเนินการหรือ การบริหารจัดการดังกล่าวอาจอยู่ในรูปของการกำหนดนโยบาย การออกกฎหมายและการปรับปรุง กฎหมายให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของคนพิการอย่างเหมาะสมตามสภาพการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมถึงการวิเคราะห์พิจารณารูปแบบประเภท การส่งเสริมสิทธิด้านสวัสดิการ ของคนพิการ และแนวทางการเข้าถึงสิทธิในลักษณะต่าง ๆ เช่น สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย สวัสดิการด้านการศึกษา การส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลด้านสิทธิ หรือการพัฒนาารูปแบบระบบสนับสนุนทางสังคมที่เอื้อต่อการดำเนินชีวิตของคนพิการ เช่น สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ดูแลคนพิการ หรือ มาตรการทางภาษีและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ สำหรับองค์กรที่รับคนพิการเข้าทำงาน เป็นต้น

รูปแบบที่ 2 การบริหารจัดการระบบสวัสดิการโดยการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจเอกชน (Social entrepreneur) เป็นรูปแบบการบริหารจัดการระบบสวัสดิการสำหรับคนพิการที่เน้นบทบาทและการทำหน้าที่ขององค์กรภาคธุรกิจเอกชนโดยมีฐานความคิดหลักที่ต้องการให้องค์กรเหล่านี้มีความตระหนักและร่วมรับผิดชอบต่อสังคมคนพิการ โดยความตระหนักและความรับผิดชอบดังกล่าวไม่ได้แสดงผ่านเพียงแค่การจัดกิจกรรมที่นำเอาผลกำไรที่เกิดขึ้นภายหลังประกอบการสิ้นปีมาดำเนินการ หากแต่ความรับผิดชอบดังกล่าวควรเกิดขึ้นในระดับนโยบายและ แผนงานขององค์กรว่าจะมีบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบต่อคนพิการอย่างไร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความ มุ่งมั่นตั้งใจ (commitment) ขององค์กร

รูปแบบที่ 3 การบริหารจัดการระบบสวัสดิการโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรคนพิการ (Social cohesion) เป็นรูปแบบที่มุ่งส่งเสริมและสนับสนุนให้คนพิการได้แสดงออกซึ่งความต้องการเฉพาะของคนพิการผ่านการรวมกลุ่มหรือ การรวมตัวเป็นองค์กร เน้นการดำเนินกิจกรรมที่นำไปสู่การพึ่งตนเอง ซึ่งการรวมกลุ่มเพื่อการดำเนินกิจกรรมนั้นจำเป็นต้องได้รับเสริมหนุนทั้งด้านศักยภาพและทรัพยากร

รูปแบบที่ 4 การบริหารจัดการระบบสวัสดิการโดยชุมชนท้องถิ่น (Local management) เป็นรูปแบบการบริหารจัดการที่ดำเนินการทำงานในระดับพื้นที่ หรือการทำงานเชิงพื้นที่ที่มองว่าการทำงานของหน่วยงาน องค์กรระดับพื้นที่ ถือเป็นการทำงานที่ใกล้ชิดและมีความเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่เป็นอย่างดี การทำงานของหน่วยงานในระดับพื้นที่จึงเป็นการทำงานที่ตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นได้อย่างตรงตามความต้องการ และทันท่วงที อีกทั้งรูปแบบการทำงานจะเป็นการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างตรงประเด็นปัญหาเพราะ รูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นจะถูกออกแบบตามลักษณะปัญหา ดังที่ปรากฏ รูปแบบการทำงานแบบนี้จึงเน้นที่ศักยภาพของท้องถิ่นพื้นที่ที่ต้องมีการศึกษาความต้องการของพื้นที่ วิเคราะห์และประเมินความต้องการของพื้นที่ เพื่อออกแบบกิจกรรมโดยสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการแก้ไขปัญหา

รูปแบบที่ 5 การบริหารจัดการระบบสวัสดิการแบบพหุลักษณะ (Pluralism) เป็นรูปแบบที่เน้นการผสมผสานขององค์ประกอบที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคธุรกิจ ภาคประชาชน องค์กรชุมชน ตลอดจนภาคีเครือข่ายความร่วมมือทั้งในพื้นที่และนอกพื้นที่ ผ่านรูปแบบการทำงานเชิงบูรณาการ ซึ่งการบริหารจัดการระบบสวัสดิการแบบพหุลักษณะนั้น จำเป็นต้องมีการวางเป้าหมายที่ชัดเจนตรงกัน กำหนดแนวทางการทำงานร่วมกันรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจนเพื่อให้การทำงานไม่เกิดความสับสนและทับซ้อนบทบาทกันในลักษณะของการบริหารความหลากหลาย

วราภรณ์ คำนนท์ (2560) การศึกษาเรื่อง “คุณภาพชีวิตของผู้พิการในอำเภอเทพสถิต จังหวัด เพชรบูรณ์พบว่าผู้พิการส่วนใหญ่เป็นเพศชายประกอบอาชีพรับจ้าง รองลงมาคือ เกษตรกรรมและอาชีพอื่น ๆ เช่น ร้องเพลง ตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย (เป็นหนี้) จบชั้นประถมศึกษา และมีสถานภาพสมรสเป็นคู่โดยมากมีลักษณะครอบครัวแบบครอบครัวเดี่ยว พิการทางการมอง เห็น รองลงมาพิการซ้ำซ้อน (พิการมากกว่า 1 ประเภท) และมีความต้องการให้หน่วยงานมีการสอนวิชาชีพให้แก่ผู้พิการเพิ่ม มากขึ้น มีการส่งเสริมด้านโภชนาการ ด้านการบำบัดฟื้นฟูผู้พิการอย่างทั่วถึงและต่อเนื่อง

กิตติวัฒน์ ฉัตรศรีโพธิ์ และคณะ (2558) การศึกษาเรื่อง “การเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขของคนพิการ : พื้นที่ศึกษา เทศบาลตำบลเมืองศรีโคและเทศบาลตำบล จังหวัดอุบลราชธานี” พบว่าคนพิการในเทศบาลตำบลเมืองศรีโคและเทศบาลตำบล คนพิการส่วนใหญ่ยังเข้าไม่ถึงบริการสาธารณสุข เช่น การตรวจ สุขภาพประจำปี การฝึกอบรมให้อยู่ร่วมกันกับครอบครัว ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบริการสาธารณสุข และกายอุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ เป็นต้น ทางด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับหน่วยงานภาครัฐ ที่เกี่ยวกับแผน โครงการ กิจกรรมด้านสาธารณสุข เช่น กิจกรรมหรือโครงการอบรมประจำปีด้าน สาธารณสุข พบว่า คนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม สาเหตุที่เป็นอุปสรรคทำให้คนพิการไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมมีหลายกรณี เช่น การเดินทางลำบาก ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นได้ ไม่มีเงินค่ารถ ค่าอาหาร หรือไม่มีคนพาไป ดังนั้นจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวเนื่องกับการศึกษาคนพิการ จะพบว่าคนพิการจำนวนมาก โดยเฉพาะคนพิการที่อาศัยอยู่ตามชนบทหรือแม้แต่ในชุมชนเมืองเองก็ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการที่จะเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของตนเองตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่สำคัญเรื่องของการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ทั้งด้านการสาธารณสุข ด้านการศึกษา ด้านอาชีพการจ้างงาน และด้านสังคม รวมถึงการมีสิทธิด้านเสรีภาพของการเป็นมนุษย์ สิทธิด้านการเสมอภาคและความเท่าเทียม และด้านการมีส่วนร่วมในการร่วมกำหนดและร่วมเสนอแนะนโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคนพิการเพื่อจะทำให้คุณภาพชีวิตของคนพิการดีขึ้นนั้นก็ยังเป็นประเด็นสำคัญหลักของการศึกษาในครั้งนี้

ชัญญา วังศ์อุรา (2564) การศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม” พบว่า พนักงานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมากโดยเฉพาะข้อที่มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากคือ ด้านความมั่นคงในการทำงาน,ด้านความสำเร็จในการทำงาน, ด้านนโยบายและการ

บริหาร, ด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน, ด้านความรับผิดชอบ, ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ, ด้านการมีเงินเดือนและผลประโยชน์ตอบแทน และด้านลักษณะของงานที่ปฏิบัติตามลำดับขั้น ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน และนั่นได้ชี้ให้เห็นว่าถ้าองค์กรมีการจัดระบบสวัสดิการที่ดีมีคุณภาพให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาจะทำให้องค์กรนั้น ๆ เกิดการเติบโตและผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดความผูกพันในองค์กรและในเวลาเดียวกันก็จะทำให้องค์กรเกิดการเชื่อมโยงกันมากขึ้นกับหลาย ๆ องค์กรไม่ว่ากับองค์กรที่จะต้องนำผู้ใต้บังคับบัญชาของตนเข้าสู่ระบบประกันสังคมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาของตนได้รับสิทธิการคุ้มครองแรงงานต่าง ๆ ตามที่กฎหมายได้กำหนด และองค์กรเองก็สามารถเข้าสู่มาตรการ การลดหย่อนภาษีได้อีกอีกทาง ถ้าเกิดการจ้างงานที่มีผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นคนพิการ และนี่คือการอุดหนุนให้สถานประกอบการทั้งภาครัฐและภาคเอกชนได้เกิดแรงจูงใจในการจ้างงานคนพิการได้เช่นกัน

ระพีพรรณ ฉลองสุข (2558) การศึกษาเรื่อง “การเข้าถึงบริการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ : ใต้หวัน” ใต้หวันมีประวัติศาสตร์การรณรงค์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้คนพิการได้มีพื้นที่ในสังคมและปัจจุบันใต้หวันมีกฎหมายที่ทันสมัยในการคุ้มครองสิทธิของคนพิการ เช่น การตั้งศูนย์ช่วยเหลือฟื้นฟูสมรรถนะ ตามเมืองต่าง ๆ เพื่อให้คำปรึกษา ประเมินคนพิการแต่ละราย และบริการอื่น ๆ ที่จะทำให้คนพิการได้เข้าถึงผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ต่าง ๆ นอกจากนี้ใต้หวันมีนโยบายการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการอย่างเป็นรูปธรรม ตามบทบัญญัติกฎหมาย People with Disabilities Rights Protection Act 2007 ทำให้ใต้หวันจัดตั้งศูนย์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรสำหรับคนพิการ (Center of Assistive Technology Resources and Popularization; CATRP) ใน พ.ศ. 2544 โดยมีวัตถุประสงค์ให้บริการเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการที่ทันสมัย การผสมผสานเทคโนโลยีต่าง ๆ สำหรับให้คนพิการเข้าถึงได้สะดวก การดำเนินการเกี่ยวกับคนพิการในใต้หวันเป็นระบบความร่วมมือประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ฝ่ายการแพทย์ ฝ่ายการศึกษา และฝ่ายเทคนิค ทำให้คนพิการได้รับสิทธิตามที่กฎหมายกำหนด โดยเฉพาะการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการที่หลายหน่วยงานมีการให้บริการเช่า/ยืมอุปกรณ์ฯ การจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีช่วยเหลือคนพิการ (Assistive Technology Centers) ในระดับท้องถิ่น และ CATRP ของรัฐบาลส่วนกลางทำให้คนพิการสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนเงินช่วยเหลือคนพิการ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการและบริการที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และนานาชาติทำให้เอื้อความสะดวกให้คนพิการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกสำหรับคนพิการได้อย่างดีเยี่ยม และทำให้การใช้ทรัพยากรของคนพิการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อลิศรา ตะวังทัน (2544) การศึกษา “ทัศนยะต่อแรงงานจูงใจในการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการ” ของ พบว่า ทัศนยะต่อแรงงานจูงใจในการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการนั้น มีปัจจัยเกี่ยวข้องหลัก ๆ อยู่ในหลายด้านด้วยกัน ซึ่งในเรื่องของกฎหมายว่าด้วย เรื่องสิทธิของคนพิการที่ดีระบุไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ,ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ตลอดจนกฎกระทรวงว่าด้วยการจ้างงานคนพิการ พ.ศ. 2537 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD) สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ (2552) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการฉบับนี้ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2551 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2551 โดยมีเนื้อหาสาระในเรื่องของการส่งเสริมคุ้มครองและประกันให้คนพิการทั้งปวง ได้อุปโภคสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งปวงอย่างเต็มที่ และเท่าเทียมกันและส่งเสริมการเคารพในศักดิ์ศรีที่มีมาแต่กำเนิด รวมถึงการจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการทุกรูปแบบ การเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การขนส่งและข้อมูลข่าวสารและการบริการสาธารณสุขการยอมรับความเท่าเทียมกันของของคนพิการในทางกฎหมายความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา การทำงาน การรักษาพยาบาล การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ซึ่งถือว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับคนพิการ

จรัล ดิษฐาอภิชัย, (ม.ป.ป.) กล่าวว่าในทุกสังคม จะมีคนจำนวนหนึ่งที่โชคร้ายเกิดมาพิการหรือต้องพิการด้วยสาเหตุต่าง ๆ กลายเป็นผู้พิการ ซึ่งจะดำรงชีวิตอย่างทุกข์ยากลำบาก โดยเฉพาะเป็นผู้ที่ด้อยโอกาสแทบทุกด้าน ไม่สามารถเข้าถึงมีสิทธิและใช้สิทธิอย่างคนทั่วไป ด้วยสภาพทางร่างกายและจิตใจที่เป็นอุปสรรค ดังนั้น การแก้ไขปัญหาลักษณะนี้ไม่ว่าจะเป็น ด้านกฎหมาย โดยรัฐควรปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่กีดกัน จำกัดสิทธิและโอกาสหรือการเลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการละเมิดสิทธิผู้พิการในทุกด้าน ควรส่งเสริมและสนับสนุนในการสร้างเจตคติของสังคมครอบครัวของคนพิการและคนพิการเอง ให้เห็นว่าคนพิการเป็นผู้ที่มีความสามารถและศักยภาพเช่นเดียวกับคนทั่วไปและสามารถพัฒนาตนเองได้

Hendrarso (2021) Accessibility of People with Disabilities to Work in Private Sector: Implementation of Public Policy towards Inclusive Society พบว่า สิทธิของคน

พิจารณาว่าด้วยการทำงานและการจ้างงานนั้น บริษัทหรือภาคเอกชนของอินโดนีเซียยังไม่ได้ดำเนินการอย่างเต็มที่และสมบูรณ์แบบตามกฎหมายที่มีอยู่ นอกจากนี้ยังพบว่ามีคนพิการอีกจำนวนมากที่ถูกเลือกปฏิบัติในรูปแบบของการปฏิเสธที่จะรับทำงานกับบริษัทต่าง ๆ แม้พวกเขาจะมีทักษะและความสามารถรวมถึงวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี เช่นเดียวกับนักศึกษาทั่วไปก็ตาม

Makwela et al. (2021) Legislation and service provision for children with disabilities in South Africa: A social work perspective กล่าวว่า แอฟริกาใต้ได้พัฒนากฎหมายและโครงสร้างที่เป็นตัวแทนและตอบสนองความต้องการของคนพิการได้อย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามแม้จะมีความพยายามเหล่านี้ก็ยังคงมีช่องว่างในการให้บริการอยู่มากมาย คนพิการยังคงเผชิญกับความขาดแคลน ถูกตัดสินและกำหนดจากความบกพร่องของพวกเขามากกว่าจะพิจารณาจากจุดแข็งและความสามารถอื่น ๆ การถูกกีดกันและมองไม่เห็นค่าทำให้พวกเขาเสี่ยงต่อการถูกละเลยทำให้คนพิการเหล่านั้นขาดศักดิ์ศรีทางสังคม

Vouglanis & Drigas (2022) The positive impact of internet on the cognitive, psychological and social side of people's personality with disabilities กล่าวว่าคนพิการกำลังเผชิญกับความยากลำบากและความเสี่ยงที่เพิ่มมากขึ้นจากการถูกกีดกันจากโอกาสในด้านการศึกษา สภาพแวดล้อมการทำงานและการสื่อสารข้อมูลในทุกภาคส่วนของสังคม ปัจจุบันเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และการเรียนรู้แบบออนไลน์ให้โอกาสหลายประการ รวมถึงอินเทอร์เน็ตยังเป็นตัวช่วยปรับปรุงทักษะทางปัญญา การอ่าน การเขียน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในด้านความรู้ การเข้าถึงบริการ การสื่อสาร ทักษะทางสังคม และสิทธิในการทำงานของคนพิการ

จากการศึกษาค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องข้างต้น ปรากฏว่ามีการเขียนข้อกำหนดและระบุเป็นอักษรชัดเจนก็จริง แต่ในทางกลับกันในการดำเนินชีวิตของคนพิการความเป็นจริงของชีวิตแล้วนั้น การได้รับโอกาสในแง่ของสวัสดิการ สิทธิ ความเท่าเทียม ความเสมอภาคเป็นเรื่องที่จะต้องดิ้นรนและต่อสู้ด้วยความยากลำบากเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาส สวัสดิการ สิทธิ ความเท่าเทียม และความเสมอภาค ด้วยเหตุผลของการขาดความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริงในแง่ของการที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างไรตามข้อกำหนดที่ได้ระบุไว้ จึงทำให้คนในสังคมในที่นี่รวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐ เอกชน และสถานประกอบการของรัฐและเอกชนนั้นกล้าที่จะเมินเฉยต่อคนพิการ ต่อกฎหมาย ต่อระเบียบ และต่อนโยบายที่ระบุไว้อย่างชัดเจน เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อคน

พิการทำให้ไม่ได้รับสิทธิหรือการฟื้นฟูใด ๆ ที่พึงสมควรได้รับตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

อีกมิติหนึ่ง เห็นได้ว่าการศึกษาด้านกระบวนการและรูปแบบที่จะจัดสวัสดิการให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิประโยชน์ที่คนพิการมีสิทธิที่จะได้รับอย่างสะดวกและมี ประสิทธิภาพ แต่ในการจัดรูปแบบที่เหมาะสมแก่คนพิการนั้นจะต้องพิจารณาถึงบริบทของคนพิการ ในแต่ละพื้นที่ด้วย เพราะสภาพแวดล้อมแต่ละบริบทของพื้นที่ก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะสนับสนุนให้รูปแบบการให้บริการด้านสาธารณสุขแก่คนพิการบรรลุวัตถุประสงค์ด้วย

ตามสิ่งสำคัญที่กล่าวมานั้นได้เป็นข้อมูลประกอบกันในการช่วยให้ผู้วิจัยเลือกและสร้างกรอบความคิดในการพัฒนาโดยผ่านการที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและในเวลาเดียวกันก็จะเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้คนพิการและคนไม่พิการรับรู้เรียนรู้ที่จะปฏิบัติซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามที่ระบุไว้ในแม่บทกฎหมายเพื่อคนพิการรวมถึงการเปิดโอกาสให้คนพิการได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรีว่าด้วยเรื่องการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ประโยชน์และมีผลกระทบที่แท้จริงอย่างไรโดยผ่านงานวิจัยของผู้วิจัยในครั้งนี้เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ในเชิงบวกแก่สังคม แก่ประเทศชาติ และเพื่อจะได้เกิดการพัฒนาให้เป็นประโยชน์อย่างต่อเนื่องกับสภาพความเป็นจริงของคนพิการในสังคมอย่างแท้จริง

2.6 กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework) ผู้วิจัยประยุกต์จากแนวคิดการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-Methods) การดำเนินการวิจัยแบบผสมผสานในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการหรือเทคนิคที่แตกต่างกันมาผสมกันมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากที่เป็นข้อมูลปริมาณจากการสำรวจและข้อมูลคุณภาพจากการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สูงสุดและช่วยให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมเชื่อถือได้ ตรงตามวัตถุประสงค์งานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

พหุ ประเด็น ชีว

แนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรม และสิทธิของคนพิการในการจ้างงาน

- ผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยแบ่งเป็นผลกระทบเป็นรายประเด็น ดังนี้
- ผลกระทบด้านทั่วไป
- 1.ด้านเวลา จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ
 - 2.ด้านค่าใช้จ่าย จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ
 - 3.ด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ
 - 4.ด้านการประกอบอาชีพ
 - 5.ด้านการขอกู้ยืมเงินกองทุน
 - 6.ด้านการประสานงาน
 - 7.การจ้างงาน และรายได้
 - 8.ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคม
 - 9.สิ่งอำนวยความสะดวก
- ผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35
- 1.ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้างงานคนพิการในหน่วยงานรัฐและเอกชน แต่มาตรา 34 นายจ้างสามารถส่งเงินเข้ากองทุนแทนการจ้างงานคนพิการ
 - 2.ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ไม่รับคนพิการเข้าทำงานและไม่ส่งเงินเข้ากองทุน สามารถให้สัมปทานหรือหาสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือจ้างเหมาบริการให้ได้
 - 3.ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้างงานคนพิการ แต่ได้กำหนดอัตราคนพิการ 1 คน ต่อคนที่ไม่มีพิการ 100 คน
 - 4.ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้างงานคนพิการ และจ้างให้ตรงกับลักษณะความพิการ
 - 5.ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้างงานคนพิการ มีกระบวนการ สรรหา คัดสรร เลือกรับตรงตามแต่ละประเภทความพิการ

แนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาในจังหวัดอุดรธานี โดยใช้รูปแบบในการศึกษาการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) เป็นการนำวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมาใช้ในการวิจัยเรื่องเดียวกันเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่รอบคอบรัดกุมและมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และเพื่อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผู้วิจัย มีองค์ประกอบในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการแบ่งการศึกษออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นการเก็บข้อมูลแบบภาคสนาม โดยใช้แบบสอบถามและแนวคำถามสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นในประเด็นลักษณะผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และประเด็นการเข้าถึงสิทธิคนพิการและการคุ้มครองคนพิการในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งสถานที่ที่ผู้ศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นหน่วยงานรัฐและเอกชนและชุมชน ในจังหวัดอุดรธานี

3.1.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หนังสือ ตำรา เอกสารวิชาการ บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการนำมาประกอบการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับคนพิการ ใน อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี และอ้างอิงมาจากจำนวนคนพิการในจังหวัด ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรคนพิการที่อาศัยอยู่ตามชุมชนเมืองและในหมู่บ้าน เป็นจำนวนประชากรที่ทราบขนาดแน่นอน ดังนั้น ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นจำนวน 398 คน และเพื่อความสมบูรณ์ในการให้รายละเอียดผู้ศึกษาจึงได้ศึกษา

กับคนพิการที่มีความพิการทางการเห็น ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย และความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย รวมกัน

3.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ใช้วิธีการเลือกจังหวัดพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างเพื่อที่จะศึกษาแบบวิธีเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) 1 จังหวัด ดังนี้ 1) เลือกจังหวัดที่มีจำนวนคนพิการสูง มีแหล่งเศรษฐกิจหนาแน่น และมีศูนย์บริการช่วยเหลือคนพิการในจังหวัดนั้น เพื่อความสะดวกและถูกต้องในการรวบรวมข้อมูลคนพิการในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งได้แก่ จังหวัดอุดรธานี 2) สุ่มคนพิการตามแหล่งชุมชนโดยอาศัยการสอบถามข้อมูลจากผู้ดูแลชุมชนตามสถานที่ราชการ ตามสถานศึกษา และรวมไปถึงตามแหล่งเศรษฐกิจที่เป็นตลาดนัดตลาดชุมชนที่คนพิการอาศัยหรือประกอบอาชีพในพื้นที่นั้น ๆ (ใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย)

3.4 การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด และทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นจากเอกสาร หรือตำราเพื่อเป็นแนวทางที่จะใช้เป็นการสร้างแบบสอบถาม และจากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC : Index of item objective congruence) โดยการเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาในชุดคำถามแต่ละข้อทั้งหมด 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมของชุดแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดยมีรายละเอียดปรากฏตามภาคผนวกท้ายเล่มวิจัยเรื่องนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม และแนวคำถามสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามและแนวคำถามสัมภาษณ์ โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ คือ การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และการทบทวนวรรณกรรม รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างเป็นแบบสอบถามและแนวคำถามสัมภาษณ์ โดยมีการกำหนดข้อคำถาม ซึ่งโครงสร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 6 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน/และอธิบายแก่ผู้ร่วมโครงการวิจัย ซึ่งคำถามเป็นคำถามปลายปิดแบบเลือกตอบ ซึ่งประกอบไปด้วย ข้อมูลทั่วไปผู้ให้การสัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน มีบัตรคนพิการหรือไม่ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ข้อมูลมาตรฐานการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการรับรู้/ระดับคะแนนมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับการรับรู้/ระดับคะแนนมาก	4	คะแนน
ระดับการรับรู้/ระดับคะแนนปานกลาง	3	คะแนน
ระดับการรับรู้/ระดับคะแนนถึงน้อย	2	คะแนน
ระดับการรับรู้/ระดับคะแนนน้อยที่สุด	1	คะแนน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีเกณฑ์การให้แสดงความเห็นเป็นสองตัวเลือก ดังนี้

- ได้รับสิทธิประโยชน์
- ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนมาก	4	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนปานกลาง	3	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนถึงน้อย	2	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนน้อยที่สุด	1	คะแนน

ส่วนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนมาก	4	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนปานกลาง	3	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนถึงน้อย	2	คะแนน
ระดับผลกระทบ/ระดับคะแนนน้อยที่สุด	1	คะแนน

ส่วนที่ 6 ส่วนเสนอแนะ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาในการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม ซึ่งแนวคำถามของแบบสัมภาษณ์ได้มาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสร้างแนวคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งโครงสร้างคำถามในการ สัมภาษณ์ออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน/และอธิบายรายละเอียดเบื้องต้นแก่ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ส่วนที่ 2 คำถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลมาตรฐานการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ดังนี้

- เกี่ยวกับการรับทราบและบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
- ท่านสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 บัญญัติไว้หรือไม่อย่างไร
- จากข้อที่2 ท่านได้สิทธิและความเท่าเทียมตามมาตรฐานการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากน้อยเพียงใด
- ท่านสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการจากสื่อในรูปแบบใดบ้าง
- ที่ผ่านมามีท่านเคยได้รับการช่วยเหลือ หรือรับการอนุเคราะห์ใดจากหน่วยงานรัฐหรือเอกชน ในเรื่องใดบ้าง
- ท่านเคยถูกละเมิดสิทธิหรือไม่หากคนพิการถูกละเมิดสิทธิ คนพิการ คิดว่า จะสามารถร้องเรียนกับหน่วยงานราชการหรือเอกชนได้หรือไม่

ส่วนที่ 3 คำถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ท่านมีผลกระทบใด ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้
- ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคม
- ด้านกีฬาและนันทนาการ
- สิ่งอำนวยความสะดวก

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ส่วนที่ 5 ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

- ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของคนพิการและอื่น ๆ ของคนพิการ

- อุปสรรคในการดำรงชีวิตคนพิการ
- ข้อเสนอแนะในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการสัมภาษณ์ ได้แก่ โทรศัพท์มือถือที่มีโปรแกรมบันทึกเสียงและมีระบบกล้องบันทึกภาพ

โดยก่อนสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะทำการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยกับผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งขออนุญาตในการจัดบันทึกข้อมูลและอาจมีการถ่ายภาพและบันทึกเสียง โดยผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระใช้เวลาในการสัมภาษณ์คนละประมาณ 30 นาที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้ให้ข้อมูล การสัมภาษณ์จะดำเนินการจนกว่าข้อมูลอิ่มตัว (Data saturation) จึงหยุดการเก็บข้อมูล

เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เป็นการวิเคราะห์ด้วยแบบอุปนัย (Analytic induction) คือวิธีการตีความสร้างข้อสรุปข้อมูลจากรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น เช่น การดำเนินชีวิต การทำมาหากิน ความเป็นอยู่ในสังคม ของคนพิการเป็นต้น และการสร้างข้อสรุปนี้จะทำตลอดเวลาที่ทำการเก็บข้อมูล และใช้การตรวจสอบแบบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Methodological triangulation) เพื่อเป็นการยืนยันความถูกต้อง จนท้ายที่สุดเมื่อเก็บข้อมูลได้เพียงพอจึงจะสามารถที่จะสร้างข้อสรุปใหญ่ เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยในครั้งต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าและวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลของแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่มีข้อมูลที่เพียงพอแล้ว นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลแล้วจึงนำไปเปลี่ยนแปลงและแทนค่าในรูปแบบของรหัสที่เป็นตัวเลข และนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัย (Statistical Package for The Social Science: SPSS) สถิติและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequencies) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (Independence t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3.6 เกณฑ์การวิเคราะห์

เกณฑ์ของค่าเฉลี่ยจากคะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินในการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น ระดับ
ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่องกว้างระหว่างชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.80 \end{aligned}$$

การแสดงระดับของคะแนนเฉลี่ย จะพิจารณาจากคะแนนของคำตอบจากระดับการรับรู้และ
ความคิดเห็น โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย
และระดับน้อยที่สุด โดยใช้เกณฑ์การคำนวณจากระดับของคะแนนเฉลี่ย ซึ่งมีขั้นคะแนน ดังนี้

4.21	-	5.00	หมายถึงระดับการรับรู้/และมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
3.41	-	4.20	หมายถึงระดับการรับรู้/และมีความเห็นในระดับมาก
2.61	-	3.40	หมายถึงระดับการรับรู้/และมีความเห็นในระดับปานกลาง
1.81	-	2.60	หมายถึงระดับการรับรู้/และมีความเห็นในระดับน้อย
1.00	-	1.80	หมายถึงระดับการรับรู้/และมีความเห็นในระดับน้อยที่สุด

การทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ได้เป็นการหาค่าทางสถิติเพื่อนำมาอธิบาย
ความสัมพันธ์ โดยการใช้ค่า t-test และ F-test และได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3.7 การนำเสนอข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าและวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษานำเสนอข้อมูลและสรุปผลการศึกษา ได้มุ่งเน้น
สาระสำคัญจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดย

1. การพรรณนา ซึ่งได้อาศัยข้อมูลทางสถิติ ปราบกฏการณ์ และรวมถึงการอธิบายโดย
แนวคิด ทฤษฎี
2. การจัดทำตารางแสดงการกระจายของตัวแปรตามวิธีการ โดยการอ่านค่าสถิติตัวเลขที่ได้
ปรากฏบนตารางนั้น ๆ เพื่อประกอบกับการบรรยายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา

บทที่ 4 ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และเพื่อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งมีผลการวิจัย ดังนี้

โดยการนำเสนอในบทที่ 4 นี้ เป็นการนำเสนอเนื้อหาตามวัตถุประสงค์งานวิจัย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นสามส่วน คือส่วนที่ 1 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการรับรู้การมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้ซึ่งสิทธิที่คุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว อันเป็นเนื้อหาส่วนที่ทำให้เข้าใจบริบทของสิทธิคนพิการที่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายแม่บท ซึ่งพอเข้าใจบริบทแล้ว ทำให้เป็นฐานข้อมูลเป็นอย่างดีต่อการวิเคราะห์ผลกระทบ และการเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อันเป็นเนื้อหาในส่วนที่ 2 ส่วนที่ 3 ต่อไป โดยมีรายละเอียดเนื้อหาผลการศึกษาดังกล่าว ดังต่อไปนี้

4.1 การรับรู้การมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้ซึ่งสิทธิที่คุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว

เนื้อหาในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาครบถ้วนตามกระบวนการจากเครื่องมือที่เป็นทั้งแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์และทำการวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีวิจัยให้บรรลุวัตถุประสงค์งานวิจัยในครั้งนี้

4.1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามปรากฏผลตามตาราง ที่ 2 – 8 ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	275	68.75
หญิง	125	31.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากที่สุดเป็นลำดับแรก จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75 รองลงมา เป็นเพศหญิง จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25 ปี	20	5.0
25 – 35 ปี	195	48.75
36 – 45 ปี	115	28.75
46 – 55 ปี	60	15.0
สูงกว่า 55 ปี	10	2.5

จากตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีช่วงอายุระหว่าง 25-35 ปี มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 และอายุระหว่าง 36-45 ปี จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.75 อายุระหว่าง 46-55 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 อายุต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 และผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 55 ปี ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	300	75.0
สมรส	85	21.25
หย่าร้าง	15	3.75

จากตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสถานภาพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสดมากที่สุด จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 75 สถานภาพสมรส จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพหย่าร้างน้อยที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาที่ 1 - 6	122	30.5
มัธยมศึกษา 1-6	105	26.25
ปริญญาตรี	45	11.25
ปริญญาโท	1	0.25
ปริญญาเอก	1	0.25
ไม่ได้เข้ารับการศึกษ	126	31.5

จากตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษามากที่สุด จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับการศึกษาประถมศึกษาที่ 1-6 จำนวน 122 คิดเป็นร้อยละ 30.5 ระดับการศึกษามัธยมศึกษา 1-6 จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 ระดับปริญญาตรี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 ระดับปริญญาโท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 และระดับปริญญาเอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกร	120	30.0
ค้าขาย	87	21.75
ได้รับการสนับสนุนจากรัฐให้ทำงานที่บ้าน	0	0
นักเรียน/นักศึกษา	21	5.25
รับจ้าง (ตามสภาพร่างกายที่ทำได้)	22	5.5
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	150	37.5

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
อื่น ๆ	0	0

จากตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ได้ประกอบอาชีพมีมากที่สุด จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 อาชีพเกษตรกร จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 อาชีพค้าขาย จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75 อาชีพรับจ้าง(ตามสภาพร่างกายที่ทำได้) จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 อาชีพพนักงาน/นักศึกษา จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000	75	18.75
1,001-3,000	211	52.75
3,001-5,000	109	27.25
5,001-10,000	5	1.25
สูงกว่า 10,000	0	0

จากตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ในครัวเรือนตั้งแต่ 1,000-3,000 มากที่สุด จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 52.75 ผู้มีรายได้ในครัวเรือน 3,000-5,000 จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.25 ผู้มีรายได้ในครัวเรือน ต่ำกว่า 1,000 จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และผู้ที่มีรายได้ 5,000-10,000 มีน้อยที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามผู้มีบัตรหรือไม่มีบัตรคนพิการ

บัตรคนพิการ	จำนวน	ร้อยละ
มี	389	97.25
ไม่มี	11	2.75

จากตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามผู้มีบัตรหรือไม่มีบัตร
คนพิการ พบว่า คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีมากที่สุด จำนวน 389 คน คิดเป็นร้อยละ
97.25 และคนพิการที่ยังไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.75 ตามลำดับ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของคนพิการที่ตอบแบบ
สัมภาษณ์ ปรากฏผลตามตาราง ที่ 9 - 15 ดังนี้

ตารางที่ 9 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	20	50.00
หญิง	20	50.00
รวม	40	100.00

จากตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามเพศ พบว่า
คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์เป็นเพศชายและเพศหญิงเท่า ๆ กัน คิดเป็นเพศชายร้อยละ 50.00 และ
เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50.00

ตารางที่ 10 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25 ปี	8	20.00
25 - 35 ปี	11	27.50
36 - 45 ปี	9	22.50
46 - 55 ปี	7	17.50
สูงกว่า 55 ปี	5	12.50

จากตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอายุ พบว่า
คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีช่วงอายุระหว่าง 25-35 ปี มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 11 คน คิด
เป็นร้อยละ 27.50 และอายุระหว่าง 36-45 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 อายุต่ำกว่า 25 ปี
จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 อายุ 46-55 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และคน
พิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์น้อยที่สุดอายุสูงกว่า 55 ปี ตอบแบบสัมภาษณ์น้อยที่สุด จำนวน 5 คน คิด
เป็นร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	17	42.50
สมรส	8	20.00
หย่าร้าง	15	37.50

จากตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามสถานภาพ พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีสถานภาพโสดมากที่สุด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 และคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีสถานภาพสมรสน้อยที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาที่ 1 - 6	8	20.00
มัธยมศึกษา 1-6	6	15.00
ปริญญาตรี	5	12.50
ปริญญาโท	0	0.00
ปริญญาเอก	0	0.00
ไม่ได้เข้ารับการศึกษ	21	52.50

จากตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษามากที่สุด จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 ระดับการศึกษาประถมศึกษาที่ 1-6 จำนวน 8 คิดเป็นร้อยละ 20.00 ระดับการศึกษามัธยมศึกษา 1-6 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ระดับปริญญาตรี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกร	9	22.50
ค้าขาย	8	20.00
ได้รับการสนับสนุนจากรัฐให้	0	0.00

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ทำงานที่บ้าน		
นักเรียน/นักศึกษา	7	17.50
รับจ้าง (ตามสภาพร่างกายที่ทำได้)	5	12.50
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	11	27.50
อื่น ๆ	0	0.00

จากตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอาชีพ พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพมีมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 อาชีพเกษตรกร จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 อาชีพค้าขาย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 อาชีพรับจ้าง(ตามสภาพร่างกายที่ทำได้) จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000	11	27.50
1,001-3,000	15	37.50
3,001-5,000	12	30.00
5,001-10,000	2	5.00
สูงกว่า 10,000	0	0

จากตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีรายได้ในครัวเรือนตั้งแต่ 1,000-3,000 มากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน 3,000-5,000 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน ต่ำกว่า 1,000 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และคนพิการที่มีรายได้ 5,000-10,000 มีน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวนร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามบัตรคนพิการ

บัตรคนพิการ	จำนวน	ร้อยละ
มี	31	77.50
ไม่มี	9	22.50

จากตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามบัตรคนพิการ พบว่า คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีมากที่สุด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 และคนพิการที่ยังไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 ตามลำดับ

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการที่ได้รับการคุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว

4.1.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐานการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลปรากฏดังตารางที่ 16 ดังนี้

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายชื่อ

การรับรู้ข้อมูลของ พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550	ระดับการรับรู้					\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านรับรู้หรือไม่ว่ามี พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550	35 (8.75)	23 (5.75)	78 (19.50)	110 (27.50)	154 (38.50)	2.19	1.25	น้อย
2. ท่านรับรู้ว่าคุณพิการมี	11	15	30	94	250	1.61	0.97	น้อยที่สุด

การรับรู้ข้อมูลของ พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550	ระดับการรับรู้					\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
สิทธิและสวัสดิการคน พิการตาม พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ มากน้อย เพียงใด	(2.75)	(3.75)	(7.50)	(23.50)	(62.50)			
4. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตาม มาตรา 34 กำหนดให้ นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการที่ไม่ได้รับคน พิการเข้าทำงานตาม จำนวนที่กำหนดไว้ใน มาตรา 33 หรือไม่ ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุน ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการแทนการจ้าง งาน	4 (1.00)	7 (1.75)	21 (5.25)	80 (20.00)	288 (72.00)	1.40	0.76	น้อยที่สุด
5. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตาม มาตรา 35 กรณีที่ หน่วยงานของรัฐไม่ ประสงค์จะรับคนพิการ เข้าทำงานหรือนายจ้าง หรือเจ้าของสถาน ประกอบการไม่รับคน พิการเข้าทำงาน และ ไม่ ประสงค์จะส่งเงินเข้า	23 (5.75)	9 (2.25)	22 (5.50)	53 (13.25)	293 (73.25)	1.54	1.09	น้อยที่สุด

การรับรู้ข้อมูลของ พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550	ระดับการรับรู้					\bar{X}	S.D.	ระดับการ	
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
กองทุน นายจ้างหรือ เจ้าของสถาน ประกอบการนั้นอาจให้ สัมปทานจัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือ จ้างเหมาบริการโดยวิธี กรณีพิเศษให้แก่คนพิการ									
						รวม	1.73	0.59	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 16 แสดงระดับการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า มีระดับการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 0.59) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า มีการรับรู้อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ท่านรับรู้หรือไม่ว่ามีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ($\bar{X} = 2.19$, S.D. = 1.25) ท่านรับรู้หรือไม่ว่าการเข้าถึงสิทธิประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลือจากรัฐนั้น จะต้องมีการยื่นขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ก่อนได้รับสิทธิ ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 1.16) มีการรับรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ ท่านรับรู้ว่าคุณพิการมีสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มากน้อยเพียงใด ($\bar{X} = 1.61$, S.D. = 0.97) และท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 34 กำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่ไม่ได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 33 หรือไม่ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แทนการจ้างงาน ($\bar{X} = 1.40$, S.D. = 0.76) และท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือ จ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษให้แก่คนพิการ ($\bar{X} = 1.54$, S.D. = 1.09) ตามลำดับ

บริบทของคณพิการในจังหวัดอุดรธานี กับการรับรู้ว่ามีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคณพิการ นั้น มีไว้สำหรับคุ้มครองสิทธิและคุ้มครองด้านกฎหมายแก่คณพิการ จากข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องพบว่าคณพิการจำนวนมากที่ไม่รับรู้ว่ามีคณพิการอย่างตนเองนั้น มีกฎหมายหรือพระราชบัญญัติฯ ที่แยกออกมาจากกฎหมายทั่วไปไว้สำหรับคุ้มครองสิทธิและอำนวยความสะดวกใด ๆ แก่คณพิการ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากังวล คณพิการบางรายมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูล เช่น คณพิการทางการมองเห็นอาจไม่สามารถอ่านเอกสารที่เป็นตัวหนังสือ หรือคณพิการทางการได้ยินอาจไม่สามารถเข้าใจข้อมูลที่น่าเสนอด้วยเสียง หน่วยงานภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องขาดการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคณพิการอย่างทั่วถึง ทำให้คณพิการไม่ได้รับทราบข้อมูล ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการสิทธิประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนความช่วยเหลือจากรัฐ และคณพิการบางคนถึงกับไม่มีบัตรคณพิการเพื่อเอาไว้สำหรับติดต่อราชการหรือเอาไว้ยื่นเพื่อเป็นการยืนยันในการรับสวัสดิการต่าง ๆ รวมถึงคณพิการในจังหวัดอุดรธานีจำนวนมากไม่รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิตาม มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคณพิการนี้ว่า หน่วยงานองค์กรภาครัฐและเอกชนจะต้องรับคณพิการเข้าทำงานตามกฎหมาย หรือหากนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่สามารถรับคณพิการเข้าทำงานได้ จะต้องนำส่งเงินเข้ากองส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคณพิการแทนการจ้างงาน หรือนายจ้างและเจ้าของสถานประกอบการจะต้องสัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจัดจ้างเหมาบริการโดยกรณีพิเศษแก่คณพิการ ซึ่งชี้ให้เห็นได้จากการที่คณพิการไม่สามารถเข้าถึงและรับรู้ว่ามีสิทธิตามกฎหมายแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคณพิการอย่างไรนั้น อาจมาจากการขาดการประสานงานประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรืออาจเกิดจากสภาพปัญหาด้านความพิการของคณพิการ ส่งผลทำให้คณพิการไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมกำหนดหรือร่วมตัดสินใจว่ากฎหมายหรือนโยบายดังกล่าวที่มีอยู่แล้วหรืออาจจะถูกกำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมนั้น ตนเองจะได้รับสิทธิประโยชน์อย่างมีความเสถียรภาพเพียงใด

นอกจากนั้นแล้ว ผู้วิจัยก็ได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพื่อสอบถามกับผู้ให้สัมภาษณ์ถึงประเด็นเรื่องการมีอยู่ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคณพิการ โดยข้อมูลจากการสัมภาษณ์ได้ชี้ให้เห็นถึง การขาดการรับรู้ถึงการมีอยู่ซึ่งกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิคณพิการ ทำให้ผู้พิการขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองต่างๆตามที่กฎหมายคุ้มครอง ดังคำสัมภาษณ์ คือ

“...การรับทราบถึงการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 สำหรับคนพิการในประเทศไทยนั้น ก็ได้ยินเรื่องของการมีกฎหมายสำหรับคนพิการมาพอคร่าวๆ แต่ไม่รู้ถึงรายละเอียดมากนัก และไม่ได้รับการประชาสัมพันธ์ใดให้รับทราบมาก่อนว่าผมเองนั้นมีกฎหมายใดที่คุ้มครองคนพิการหรือให้สิทธิใด ๆ กับคนพิการ...”

(หนึ่ง, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22
กรกฎาคม 2567)

“...ไม่ทราบถึงรายละเอียดพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ว่าเป็นอย่างไร รวมถึงสิทธิประโยชน์ใดที่คนพิการจะได้รับตามพระราชบัญญัตินี้ ส่วนเรื่องการเท่าเทียมในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวคนพิการ ผมว่าแน่นอนอยู่แล้วว่าความเท่าเทียมเกิดกับผมน้อยมากในการใช้ชีวิตในสังคมไทยและผมมีความรู้สึกเสมอว่าคนอื่นมองคนพิการเป็นผู้ที่รอคอยความช่วยเหลือ หรือเป็นผู้รับอยู่เสมอ...”

(ต่อ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22
กรกฎาคม 2567)

รวมทั้งการไม่รู้ว่ามีกฎหมายคุ้มครองคนพิการ รวมทั้งไม่รู้เรื่องสิทธิ ขาดการประชาสัมพันธ์ ทำให้ความเข้าใจ คือ

“...รู้ว่าคนพิการแบบตนจะต้องได้รับเงินเดือนคนพิการเท่านั้น ส่วนสิทธิอื่น ๆ ตามที่ผู้มาเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้บอกกล่าวมาไม่รับรู้มาก่อนเลยว่าแท้จริงแล้วคนพิการในประเทศไทยมีกฎหมายที่คุ้มครองและมีสิทธิประโยชน์อีกมากมายตามที่กำหนดไว้ ซึ่งตัวเองก็ไม่ทราบอีกเช่นกันว่าจะต้องศึกษาข้อมูลได้จากที่ไหนอย่างไร เพราะก็ไม่ได้มีเจ้าหน้าที่จากรัฐหรือเอกชนมาให้ความรู้หรือแจ้งข่าวสารใดให้ทราบ...”

(แป้ม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...ตนมีความพิการแขน มีอาชีพมั่นคงและมีรายได้ที่เพียงพอต่อการดำรงชีพ แต่การที่ได้มาซึ่งความมั่นคงในการใช้ชีวิตนั้นมันไม่สวยงามและราบรื่น ตนต้องต่อสู้และอดทนไม่ยอมแพ้กับทุกเรื่องราวที่ผ่านมา ซึ่งในอดีตตนไม่เคยรับรู้มาก่อนว่าคนพิการมีสิทธิอะไรและมีกฎหมายใดเอื้อประโยชน์หรือคุ้มครอง ไม่มีเจ้าหน้าที่รัฐหน่วยงานใดให้การแนะนำหรือช่วยเหลือ แม้แต่การขึ้นทะเบียนและมีบัตรคนพิการเพื่อรับเบี้ยคนพิการนั้น ตนเองก็เป็นผู้ที่วิ่งเข้าหาและศึกษาวิธีการที่ได้มาด้วยตนเอง รวมถึง

การศึกษาตนก็ต้องกู้ กยศ ทั้งที่ในกฎหมายเขียนไว้ว่าคนพิการเรียนฟรีจนถึงปริญญาตรี แต่สถาบันศึกษาก็ไม่ได้ให้คำแนะนำจนได้กู้กองทุนเพื่อการศึกษาและเป็นหนี้ กยศ จนถึงทุกวันนี้...”

(เปรม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

4.1.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน (Frequency) และร้อยละ (Percent) ผลปรากฏดังตารางที่ 12 ดังนี้

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายชื่อ

สิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ได้รับสิทธิประโยชน์		ไม่ได้รับ สิทธิประโยชน์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการแพทย์อย่างแท้จริง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 หรือไม่	84	21.00	316	79.00
2.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 หรือไม่	189	47.25	211	52.75
3.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านฝึกอาชีพ แก่คนพิการ หรือไม่	103	25.75	297	74.25
4.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการจ้างงานคนพิการ หรือไม่	38	9.50	362	90.50
5.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ หรือไม่	158	39.50	242	60.50
6.ท่านได้รับสวัสดิการเบี้ยความพิการ หรือไม่	202	50.50	198	49.50
7.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย หรือไม่	57	14.25	343	85.75
8.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์เงินอุดหนุนสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ หรือไม่	77	19.25	323	80.75

จากตารางที่ 17 แสดงข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับสวัสดิการเบี้ยความพิการ จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาคือ ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.25 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านฝึกอาชีพ แก่คนพิการ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 25.75 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการแพทย์อย่างแท้จริง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 ได้รับสิทธิประโยชน์เงินอุดหนุนสงเคราะห์ และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.25 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการจ้างงานคนพิการ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

นอกจากข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยก็ได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และในประเด็นที่เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคนพิการนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ก็ได้ให้ข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาอุปสรรคอันเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิคนพิการที่กฎหมายคุ้มครองตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ คือ

การเข้าถึงที่มีความยากลำบาก ขาดการประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าใจและทราบถึงสิทธิคนพิการที่กฎหมายคุ้มครอง

“...การที่คนพิการจะเข้าถึงสิทธิประโยชน์ใดในประเทศไทยนั้นเกิดขึ้นด้วยความยากลำบาก นับตั้งแต่การออกเดินทางเพื่อวิ่งไปหาสิทธิประโยชน์นั้น ซึ่งน้อยมากหรืออาจไม่มีเลยที่จะได้รับการช่วยเหลือ สนับสนุนหรือให้ความรู้ให้แนวทางเพื่อให้เกิดกระบวนการที่เข้าถึงสิทธิประโยชน์นั้นได้ง่ายและสะดวก ...”

(บี, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...ตนไม่ทราบถึงรายละเอียดพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และการดำเนินชีวิตของตนนั้นเรียนรู้และดำเนินชีวิตด้วยครอบครัวและด้วยตัวของตนเองตลอดมาไม่มีการประสานงานจากหน่วยงานใด ให้คำแนะนำเพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ใด และตนไม่ทราบว่า การจะเข้าถึงหรือรับข้อมูลข่าวสารอะไรที่เกี่ยวกับคนพิการหรือเรื่องของคนพิการนั้นจะต้องรับทราบจาก

ช่องทางไหน ซึ่งตนคิดเสมอมาว่าการที่จะดำเนินการเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับคนพิการนั้นจะต้องดำเนินการด้วยตนเองซึ่งมันเป็นเรื่องจะยากลำบากในการดำเนินการจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เข้าถึงสิทธิประโยชน์ยาก และในอนาคตอยากให้ตัวแทนชุมชนหรือหัวหน้าชุมชนเป็นกระบอกเสียงประชาสัมพันธในเรื่องที่เกี่ยวกับคนพิการหรืออาจเป็นตัวแทนในการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ได้...”

(ขำนิ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นคนพิการแต่กำเนิดและได้รับเบี้ยคนพิการจากรัฐบาล แต่ไม่ทราบถึงรายละเอียดว่ามีสิทธิอะไรอีกมากมายที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ซึ่งเจ้าหน้าที่หรือผู้นำหมู่บ้านก็ไม่มีการประชุมสัมพันธให้ทราบ และตนก็ไม่รู้ว่าจะติดตามหรือรับทราบข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการในช่องทางใด เพราะตนก็เป็นคนพิการทั่วไปที่อยู่ตามชุมชนไม่ได้มีการใช้เครื่องมือหรือสื่อสารแบบทันสมัยหรืออินเทอร์เน็ตไว้ติดตามข่าวสารตลอดเวลา...”

(เป็ล, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

ขาดช่องทาง การประชาสัมพันธ์เพื่อการเข้าถึงสิทธิ ที่เพียงพอและหลากหลาย

“...คนพิการแบ่งได้หลายอย่าง ทางการมองเห็น การได้ยิน ทางกายหรือการเคลื่อนไหว สติปัญญา ออทิสติก การเรียนรู้ แต่ละคนก็มีปัญหาต่างกัน การจะแก้ปัญหาก็อยู่ที่รัฐเนี่ยละ ว่าจัดการอย่างไร การให้ความรู้แก่คนทั่วไปอย่างถูกต้อง จริง ๆ ไม่ว่าจะเป็กฎหมายที่พึงปฏิบัติซึ่งกันและกันอย่างไร หรือรัฐช่วยการประชาสัมพันธ์ถึงสิทธิต่าง ๆ รวมถึงการรื้อเรียนในเรื่องต่าง ๆ สามารถทำได้อย่างไร เพื่อเป็นช่องทางช่วยให้คนพิการสามารถรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการได้มากยิ่งขึ้น เพราะบางคนอาจไม่มีเครื่องมือที่คอยติดต่อสื่อสารหรือเอาไว้รับข่าวสารทางสื่อออนไลน์ ผมคิดว่าพอจะช่วยแก้ปัญหาได้อยู่ และผมมองอีกว่าการรับประโยชน์หรือการเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ ของคนพิการบางพื้นที่ก็กลายเป็นเรื่องการเมืองในชุมชน พันธืรุงตุงนังไปหมด...”

(กำ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

การมีกระบวนการที่ซับซ้อน ขาดความชัดเจน ในการสนับสนุน ส่งเสริม ค้ำครองสิทธิ คนพิการ จึงทำให้เกิดอุปสรรค

“...ตนเป็นคนพิการและมีโอกาสพูดคุยกันระหว่างเพื่อนที่พิการด้วยกันมองว่าแนวทางการสนับสนุนคนพิการมาตรา 35 มีหลักเกณฑ์ในการสนับสนุน เงื่อนไข และการประเมินมูลค่าที่ซับซ้อนและมี

รายละเอียดมากกว่าการจ้างงาน รวมทั้งแม้แต่ผู้ประกอบการเองก็ยังขาดข้อมูลสนับสนุนในเชิงปฏิบัติ ตามมาตรา 35 ตลอดจนขาดแนวทางในการที่จะศึกษาแนวทางปฏิบัติอย่างชัดเจนเสียด้วยซ้ำไป...”

(อาคม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตนรู้ว่ามิพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และรับรู้ว่าสิทธิคนพิการมีอะไรบ้าง แต่ตนได้รับสิทธิตามที่รัฐจัดสรรคือเบี้ยความพิการเพียงเท่านั้น ส่วนสิทธิอย่างอื่นตนไม่สามารถเข้าถึงได้เนื่องจากมีความซับซ้อนยุ่งยากในกระบวนการเช่นการขอซ่อมแซมที่อยู่อาศัยหรือ แม้แต่การขอกู้กองทุนคนพิการจะต้องมีคนค้ำประกันซึ่งก็ไม่มีใครอยากที่จะค้ำประกันคนพิการ และหรือการขอให้รัฐสนับสนุนการประกอบอาชีพใด ๆ คนพิการจะขอรับการสนับสนุนนั้นมีความยุ่งยากในกระบวนการนับตั้งแต่การบริการของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องก็เป็นการบริการที่ไม่เข้าใจในคนพิการ...”

(ไก่อ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นผู้พิการทางการเคลื่อนไหวมีอาชีพสานตะกร้าจากพลาสติกขาย ซึ่งตนเคยไปขอทุนในการสนับสนุนจากภาครัฐกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่ตนได้รับการปฏิเสธและมีขั้นตอนที่ยุ่งยาก ตนจะต้องมีคนค้ำ มีที่ดินเป็นของตนเองที่ต้องการทำเป็นกลุ่มในการที่ต้องการทำเป็นกลุ่มนั้นตนไม่ได้หวังจะให้แค่ตนเองมีรายได้แต่ต้องการสร้างอาชีพให้คนพิการอื่น ๆ ให้มีรายได้เหมือนกับตนด้วยแต่เหมือนว่าก็ไม่ได้รับการตอบรับจากภาครัฐที่ดีมากนักจนตนต้องหาช่องทางอื่นตามห้างสรรพสินค้า โชคดีที่ห้างสรรพสินค้าตอบรับและให้การสนับสนุน และตนไม่มีที่ดินเป็นของตนเองเพื่อทำเป็นสถานที่ ตนก็ขอความช่วยเหลือจากพี่น้องเพื่อทำเป็นสถานที่ให้คนพิการด้วยกันมาทำเป็นที่สานตะกร้าและส่งออกขายได้ และตนตั้งใจคือทำไมภาครัฐมีกระบวนการที่ซับซ้อนและยุ่งยากในการสนับสนุนบางที่มีเงื่อนไขจนเกินความสามารถของเรา ขอทุนสนับสนุนก็ลำบากทั้งที่กฎหมายเขียนว่าต้องอำนวยความสะดวกพร้อมให้คำแนะนำและช่วยเหลือให้เราพึ่งตนเองได้ แต่ในทางกลับกันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรา ก็โยนเงื่อนไขให้เราแบบไปทีและถ้ามีตามนี้ก็ไม่ได้มีก็ได้ไม่ได้โดยไม่หาทางออกหรือทางช่วยเหลือให้กับเราเลย บางครั้งทำให้หมดแรงสู้ในการที่ขอสนับสนุนในการช่วยเหลือจากรัฐทุกกระบวนการจึงเกิดขึ้นเองจากกลุ่มเล็ก ๆ ของตนจนเกิดรายได้ขึ้นมาได้ด้วยกลุ่มของเราเองจนถึงทุกวันนี้...”

(ออ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

การขาดความรู้ ความเข้าใจ เรื่องสิทธิต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบทบัญญัติของกฎหมาย ประกอบกับมุมมองว่า
คนพิการแตกต่าง ถูกแบ่งแยก ทศนคคิดว่าคนพิการไม่มีความสามารถ นั้นเป็นปัจจัยกระตุ้นสำคัญที่ทำให้
ให้คนพิการขาดโอกาส ไม่ได้รับความเป็นธรรมในสังคมมากยิ่งขึ้น ตามประเด็นจากคำสัมภาษณ์ดังนี้

“...ตนรู้ว่าในประเทศไทยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และ
ตนรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับคนพิการอยู่พอสมควร แต่ตนมีความรู้สึกว่ามันยังไม่ได้รับสิทธิที่ระบุไว้ใน
พระราชบัญญัติฯ อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะด้านสิทธิประโยชน์การฟื้นฟูหรือแม้แต่การสาธารณสุข
รวมถึงตนยังมีความรู้สึกว่าตนถูกแบ่งแยกถูกตีตราว่าคนพิการอย่างตนและคนพิการอื่น ๆ ต้องเป็น
ฝ่ายที่เฝ้ารอคอยความช่วยเหลือและรอรับความสงสารจากสังคมซึ่งตนก็เข้าใจในบางส่วนว่าในอดีต
อาจเป็นเช่นนั้นเพราะเห็นได้ทั่วไปว่าคนพิการจะถูกมองเห็นในรูปแบบของการเป็นขอทาน สกปรก
หรือบางคนอาจแสดงความไม่น่ารักออกมาจะด้วยถูกบีบบังคับด้วยสภาพร่างกายจิตใจหรือแวดล้อม
ส่วนตนและส่วนรวมก็ตาม แต่ในยุคปัจจุบันโลกและสังคมได้เปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างก้าวหน้านั้น
หมายถึง คนพิการก็มีการพัฒนามากยิ่งขึ้นตามการเปลี่ยนแปลง แต่จะมีการพัฒนาขึ้นเท่าใดใน
สังคมไทยก็ยังหลงเหลือสภาพจำและความรู้สึกที่คนพิการยังถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่สวยงามของสังคมและ
เป็นผู้ที่รอคอยความช่วยเหลืออยู่เสมอ จนกลายเป็นว่าคนพิการถูกกดความรู้สึกและถูกกด
ความสามารถในหลาย ๆ ด้าน เพียงเพราะสังคมหรือผู้มีอำนาจในการตัดสินใจในหลายเรื่องในการ
ดำเนินชีวิตประจำวันยังตราให้ว่า “เธอทำไม่ได้หรอก มันไม่เหมาะสมหรอก เดือดร้อนตัวเองและ
คนอื่นเปล่า” หรือหนักกว่านั้นสังคมบางส่วนยังมอบคำว่า “ก็แค่คนพิการ” ให้เป็นตราบาปในจิตใจ
ของคนพิการในการการที่จะมีพลังในการดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกด้วย...”

(ต้า, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...สังคมไทยเป็นอะไรที่ปลูกฝังกับความเชื่อเก่าๆ อย่างที่ว่า คนพิการที่เกิดมาเป็นแบบนี้เพราะว่าเรา
ทำบาปมาเลยต้องมาเป็นแบบนี้ หรือไม่อยากให้ใครมาเถียงก็จะบอกว่า ไม่เชื่ออย่าลบหลู่...”

(น้อง, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตอนเป็นเด็กกลายเป็นตัวตลกของโรงเรียนและถูกกลั่นแกล้งเป็นประจำ แม้กระทั่งอาจารย์ยัง
เหยียดด้วยวาจาเลย พอโตขึ้นมาอีกไปกันใหญ่คนบางคนยังคิดว่าคนพิการมีแต่ขอทานอย่างเดียว เห็น

ได้ตามเว็บไซต์เนี่ยแหละ พวกที่ไม่เชื่อว่าคนพิการขับเบนซ์ได้ หรือทำอะไรเองได้โดยไม่ต้องมีคนไป
ไหนมาไหนด้วยก็ได้...”

(ตึก, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...อยากให้คนพิการเป็นคน ๆ หนึ่งในสังคม ที่มีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบ เหมือนกับคนปกติ
ทั่วไปในสังคม รัฐ ต้องจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เช่นทางเดิน รถโดยสาร และที่สำคัญ
คนพิการเองก็ต้องไม่คิดว่าตัวเองต้องพึ่งพาสังคมเพียงอย่างเดียว คนปกติอื่น ๆ ก็ต้องช่วยกัน ไม่กีด
ขวางทางเดินคนพิการ ไม่ใช่สิทธิ์ของคนพิการ ทุกคนต้องช่วยกัน...”

(ภาพ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นคนพิการอีกคนหนึ่งที่ถูกมองว่าคนพิการจะต้องอยู่แต่ในบ้านจะเที่ยวหรือทำกิจกรรมกับคนอื่น
นั้นไม่เหมาะสมและจะต้องลำบากและถูกมองว่า คนพิการมีข้อจำกัดเรื่องของการมีส่วนร่วมกับคนใน
สังคม เบื้องต้นความคิดเหล่านี้เป็นการตัดสินใจทางอ้อมให้แก่คนพิการ ซึ่งแท้จริงแล้วคนพิการ
สามารถออกนอกบ้านได้โดยการใช้วีลแชร์หรืออุปกรณ์ในการช่วยต่าง ๆ แต่การใช้ความคิดหรือ
ตรรกะตัดสินใจคนพิการเหล่านี้ไปแล้วว่า “เป็นภาระแก่สังคม” เป็นการบั่นทอนจิตใจของคนพิการ
โดยตรงและจะทำให้คนพิการนั้นหมดแรงที่จะผลักดันความสามารถและความตั้งใจของตนเองใน
อนาคตได้ เพียงแค่ถูกคนในครอบครัวหรือถูกคนในสังคมมองว่า “ทำไม่ได้...”

(เล็ก, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

ทัศนคติต่อคนพิการ ความใส่ใจ การให้ความสำคัญ ความเท่าเทียมกัน

“...ในประเทศไทยมีการผลักดันเรื่องคนพิการมานานมากแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่ออำนวยความสะดวก
ให้กับคนพิการ หลาย ๆ อย่างใช้ได้จริง แต่หลาย ๆ อย่าง ก็ใช้ไม่ได้จริง เหตุผลสำคัญนั้นเพราะว่า คน
ส่วนมากขาดความสนใจเกี่ยวกับคนพิการ คนในครอบครัวของคนพิการเองก็เก็บซ่อนคนพิการไว้ที่
บ้านโดยมองว่าพวกเราเป็นภาระจึงทำให้บางอย่างไม่เกิดการใช้จริง รวมถึงสิทธิประโยชน์ในด้านต่าง
ๆ ของคนพิการ...”

(แจ๊ค, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...สภาวะและสภาพแวดล้อมในประเทศไทยเรานั้นไม่อำนวยความสะดวกให้ผู้พิการใช้ชีวิตประจำวัน
ได้เลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องในการดำเนินชีวิตเกือบทุกด้าน จึงทำให้เกิดสภาวะความคิดว่าเป็นภาระและ

คงจะไม่ได้รู้สึกแค่คนเดียว ผู้พิการเองก็น่าจะรู้สึกเช่นเดียวกัน และตรงนี้ก็จะเป็นอุปสรรคในการพัฒนาชีวิตของคนพิการ...”

(จุ่ม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...เราว่าคนไทยส่วนใหญ่มองว่า พิกการเท่ากับด้อย ทำให้คนพิการส่วนใหญ่รู้สึกว่าตัวเองแปลกแยกจากสังคม และถูกมองว่าไม่พยายามพัฒนาศักยภาพ คิดแต่ว่าจะต้องมีคนหยิบยื่นโอกาสให้เสมอ และโดยส่วนตัวยังไม่ถูกละเมิดในความพิการ แต่ถ้าวันข้างหน้าถูกละเมิดขึ้นมา ก็ยังไม่รู้ว่าจะเรียกร้องหรือร้องเรียนด้วยวิธีใดจากที่ไหน...”

(ขนม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...ถึงแม้เมืองไทยพยายามผลักดันกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการเยอะมาก อย่างเช่นพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 บอกว่าบริษัทคุณต้องรับคนพิการกี่คนต่อคนงานร้อยคน ฯลฯ แต่ถามว่าการปฏิบัติจริงส่วนมากคือรับแบบเสียไม่ได้ กล่าวอีกคือรับตามที่กฎหมายเขียนไว้แต่ไม่ได้สร้างความเข้าใจว่ารับมาแล้วจะต้องปฏิบัติซึ่งกันและกันอย่างไรนั่นเอง...”

(ตุ้ย, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตและคนพิการ มีอยู่และตั้งไว้และเฉยๆไป ตนมองว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีความผิดอะไรและเป็นกฎหมายที่ค่อนข้างรัดกุมพอสมควรแต่สิ่งที่เป็นปัญหาคือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกฎหมายนี้หรือผู้ที่จะต้องปฏิบัติต่อคนพิการในกฎหมายนี้ต่างหากที่เป็นปัญหาเพราะคนที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่ไม่มีความพร้อมด้านจิตใจที่จะบริการหรือปฏิบัติต่อคนพิการส่งผลออกมากลายเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงปฏิบัติให้แก่นักเป็นส่วนใหญ่ แต่ถามว่ามีคนอีกบางส่วนที่พร้อมทั้งจิตใจและพฤติกรรมและความรู้และศึกษาข้อกฎหมายต่าง ๆ เข้าใจอย่างท่องแท้เกี่ยวกับคนพิการก็ยังพอมี แต่โดยมากจะไม่มี จะเป็นการปฏิบัติโดยหน้าที่เสียส่วนใหญ่ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระราชบัญญัตินี้ไม่มีพลังและไม่เกิดประโยชน์แก่คนพิการโดยแท้จริง...”

(ตุล, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

การนิยามความหมายเพื่อการคุ้มครองคนพิการนั้นไม่ครอบคลุม ไม่สอดคล้องกับสภาพแห่งลักษณะการพิการที่มีความหลากหลาย ซ้ำซ้อน

“...เป็นคนพิการที่ต้องการมีอาชีพที่หาเลี้ยงดูตนเองและช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวซึ่งรายจ่ายในปัจจุบันที่มีอัตราสูงขึ้นทุกวันแต่รายได้ที่มีอยู่ลดลงและหายากมากยิ่งขึ้น จึงต้องการมีงานทำแต่ในวิธีที่รัฐหรือเอกชนส่วนใหญ่ต้องการแรงงานที่เป็นคนพิการนั้นระบุว่าจ้างนั้นส่วนใหญ่ต้องการผู้พิการประเภท3 ทำให้คนพิการประเภทอื่นรวมถึงคนที่ไม่ใช่ผู้พิการประเภท3 นั้นหางานยากหรือตงงานเพราะไม่ได้เป็นเป้าหมายแรกของตลาดแรงงานของคนพิการ...”

(ปัก, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 22 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นคนพิการที่ดิ้นรนหางานทำมาตลอดสอบแข่งขันก็หลายสนามทั้งแข่งขันกับคนพิการเองและแข่งขันกับคนปกติเพื่ออยากหลุดพ้นจากคำว่าคนพิการไม่สามารถทำอะไรได้ตามคำดูถูกที่เคยได้รับมาตลอดและที่สำคัญคือต้องการหลุดพ้นจากคำว่ายากจน แต่ก็ต้องผิดหวังในหลายสนามเพราะเราไม่สามารถแข่งขันกับคนปกติได้ที่เขามีโอกาสสูงกว่าทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกการเข้าถึงเขาทำได้ง่ายกว่าในแง่อินเทอร์เน็ตหรืออุปกรณ์หรือแม้กระทั่งการเดินทางและค่าใช้จ่ายเพื่อไปสอบเราเองด้อยกว่าคนปกติเลยก็ว่าได้ หรือแม้แต่กระทั่งแข่งขันกับคนพิการเองก็มีความยากลำบากเพราะหลาย ๆ สนามไม่แบ่งแยกในการทดสอบสมรรถภาพตามความเป็นจริงของความสามารถในแต่ละประเภท แต่เป็นการสอบรวมกันหมดทุกประเภท...”

(เอ็ม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นคนพิการทางการมองเห็นและพึ่งสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี และยังไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร แต่ก็ได้รับข่าวสารการรับสมัครงานของคนพิการอยู่หลายองค์กรแต่ในรายละเอียดการรับสมัครงานนั้นค่อนข้างต้องการผู้มีทักษะสูง และถ้าอยากทำงานในภาครัฐจะต้องเดินทางไปสอบในระยะทางไกล ๆ เช่นต้องเดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร ซึ่งทำให้มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปและกลับและเสียค่าที่พักอีกด้วยซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับผู้พิการที่ยังไม่มีรายได้หรือผู้พิการที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้น้อยก็จะทำให้เกิดความยากลำบากพอสมควรในการดิ้นรนเพื่อจะได้งานทำถ้าเป็นไปได้อยากให้คณะกรรมการสอบหรือผู้รับสอบพิจารณาคนพิการที่สมัครที่อยู่ต่างจังหวัดสามารถสอบแบบระบบออนไลน์ได้โดยการเปิดกล้อง แต่ตนเองก็ไม่มีเวลาคิดความพยายามที่จะหางานเพื่อจะได้มีงานและมีเงินเลี้ยงชีพ เพราะถ้ารอคอยเงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือเบี้ยยังชีพคนพิการไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพได้...”

(พี, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นผู้พิการประเภท5 หางานหรืออาชีพเพื่อให้เกิดรายได้ยากลำบากมาก ส่วนใหญ่รับสมัครประเภท2และ3 เท่านั้น และทุกวันนี้เริ่มท้อและไม่รู้ว่าหางานอะไรเพื่อให้เกิดความมั่นคง...”

(อิว, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการประเภท3 มีอาชีพรับจ้างทั่วไปตามสภาพที่ทำได้และเป็นคนพิการที่ได้เป็ยความพิการจากรัฐและตนก็มีความฝันว่าสักวันตนจะได้อาชีพที่มั่นคงและแบ่งเบาภาระครอบครัวได้ แต่ก็ยังมีความรู้สึกเป็นกังวลในเรื่องของการที่ผู้ประกอบการบางที่ไม่ประสงค์จ้างงานคนพิการแต่จะส่งเงินเข้ากองทุนแทนซึ่งตนมองว่านโยบายดังกล่าวที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 นั้น จะทำให้ตนและคนพิการอื่น ๆ อีกจำนวนมากตกงานและหางานได้ยากมากยิ่งขึ้นและตนเห็นว่าเงินที่ผู้ประกอบการนำเข้ากองทุนนั้นกระจายไม่ทั่วถึงแก่คนพิการในภูมิภาคต่าง ๆ และไม่มีความเพียงพออย่างแน่นอนและตนก็อยากฝากคำถามไว้ว่าทำไมผู้ประกอบการจึงเลือกที่จะส่งเงินเข้ากองทุนแทนการจ้างงานคนพิการทั้งที่รัฐก็สนับสนุนให้จ้างงานคนพิการและรัฐทำไมถึงออกนโยบายให้ผู้ประกอบการส่งเงินเข้ากองทุนแทนการจ้างงานได้ ทุกอย่างดูย้อนแย้งกันไปหมด...”

(คม, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

การขาดการทำงานเชิงรุก ของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ขาดการวิเคราะห์ คำนึงถึงบริบท ข้อจำกัดต่าง ๆ ของคนพิการ จึงทำให้ขาดกฎหมาย หรือแนวทาง หรือกลไก ที่จะนำมาใช้ในทางปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้อง และเข้าถึงคนพิการที่มีความหลากหลายและซับซ้อน

“...เป็นคนพิการทางการมองเห็นและไม่มีอาชีพที่แน่นอน แต่ในปัจจุบันใช้วิธีการหาเงินเลี้ยงชีพด้วยวิธีการร้องเพลงตามตลาด หรือตามแหล่งชุมชนเพื่อแลกกับเงินมาดำรงชีพ ซึ่งกับสถานการณ์ในปัจจุบันก็ถือว่ายังไม่พอต่อการใช้จ่ายและบางวันก็โดนดูถูกว่าไม่ทำมาหากินมีแต่เดินหาขอเงินทำให้ท้อและหมดแรงพูดไม่ออกกับสภาพที่ตนเองไม่สามารถเลือกได้ ตนไม่เคยได้รับการฟื้นฟูหรือสนับสนุนแนะนำด้านอาชีพจากรัฐหรือเอกชนแต่อย่างใดเพราะตนก็เป็นคนบ้านนอกหากินไปวันๆ...”

(เลียบ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นผู้พิการทางการเคลื่อนไหว และประกอบอาชีพโดยการขายสลากกินแบ่งรัฐบาล ใช้วิธีการขายตามสถานที่ต่าง ๆ และภายในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่งในจังหวัด ซึ่งได้มาติดต่อบริษัทประกันและขอเข้ามาขายด้วยตนเองไม่ได้รับคำแนะนำจากหน่วยงานรัฐหรือเอกชนใดทุกอย่างพึ่งตนเอง มีค่าใช้จ่าย

ทั้งค่าเช่าบ้านและยังต้องส่งให้พ่อกับแม่ใช้บางเดือนก็ไม่ได้ส่ง เพราะไม่ได้ขายดีทุกวันและเราต้องแข่งขันการขายกับทุกช่องทางซึ่งเราด้อยกว่าด้วยสภาพร่างกายที่เคลื่อนไหวไม่ถนัด รายได้พอและไม่พอต่อการดำรงชีพบ้างตามสถานการณ์ แต่ก็ต้องอดทนและผ่านพ้นไปได้ ดีกว่าให้คนมองเราว่าไม่ทำมาหากินรอคอยแค่ความหวังจากใครก็ไม่รู้...”

(เอ้, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหวมีอาชีพนวดเพื่อสุขภาพ สังกัดสมาคมคนพิการแห่งหนึ่งในจังหวัด และตนเป็นผู้พิการที่ได้รับเงินเบี้ยคนพิการบวกกับรายได้จากการนวดแต่ก็ไม่พอกำใช้จ่ายในปัจจุบันที่มีค่าครองชีพสูงขึ้นตามยุคสมัย และรายได้จากการนวดนั้นก็ต้องรอคอยลูกค้าที่นาน ๆ ที จะมานวดด้วยการที่มีร้านนวดที่เกิดขึ้นมากมาย รวมถึงสมาคมขาดงบประมาณดูแลและทำการประชาสัมพันธ์ให้กับคนพิการแบบเรา และตนเริ่มจะหาช่องทางอาชีพอื่นที่พอทำได้เพื่อจะมีรายได้มาเสริมกัน หวังพึ่งเบี้ยคนพิการ 800 บาทต่อเดือนคงไม่เพียงพอกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป...”

(โจค, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นคนพิการด้านการสื่อสาร ไม่มีอาชีพที่แน่นอน และอยากได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลที่เป็นโครงการของรัฐเพื่อมาจำหน่าย แต่การที่เป็นผู้พิการจะเข้าถึงสวัสดิการแบบนี้ตนมองว่าเป็นเรื่องยากลำบาก ตนยังต้องไปลงทะเบียนจับฉลากเวลาที่จังหวัดเปิดสำรวจโควตา ซึ่งมีทั้งคนปกติและคนพิการแท้ไปลงทะเบียนสมัคร ทุกคนอยากได้ มีผู้สมัครเป็นจำนวนมากหลักหมื่นคนแต่รับสำรวจแค่หลักร้อยคน ส่วนจะได้ครบทั้งร้อยคนไหมก็ไม่มีใครตอบได้ตนเองยังไปแย่งลงทะเบียนสำรวจจับฉลากและไม่ใช่ว่าคนพิการจะมีสิทธิ์เข้าถึงโควตาทุกคน เว้นแต่จะเดินไปหาผู้ว่าถึงห้องโดยตรง ๆ แต่จะได้หรือไม่ได้ ก็ไม่มีใครรับรองเราได้...”

(คิง, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...เป็นผู้พิการที่ประกอบอาชีพและอยู่ในมาตรา 33 ซึ่งอยู่ในหลักประกันสุขภาพในรูปแบบประกันสังคม และหน่วยงานหักเงินเข้ากองทุนประกันสังคม และขอพูดเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับเรื่องสิทธิประโยชน์ด้านสาธารณสุข ตนมองว่าน่าจะเปิดโอกาสให้คนพิการมีสิทธิเลือกได้ว่าจะใช้สิทธิไหนระหว่างสิทธิประกันสุขภาพแห่งชาติสำหรับผู้พิการและสิทธิประกันสังคมในการรักษาด้านสาธารณสุข เพราะสองสิทธินี้มีความแตกต่างกัน ในด้านการใช้บริการ เนื่องจากระบบบัตรทองให้สิทธิคนพิการรักษาฟรีในสถานพยาบาลใดก็ได้ ขณะที่ระบบประกันสังคมคนพิการจะต้องจ่ายเงินสมทบเพื่อให้เกิด

สิทธิ รวมถึงการสำรองค่าใช้จ่ายไปก่อนในการรักษา และสามารถเข้ารับการรักษาได้เฉพาะโรงพยาบาลต้นสังกัดที่ลงทะเบียนประกันตนเองไว้เท่านั้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อทั้งค่าใช้จ่ายของคนพิการและอาจทำการรักษาไม่ทันท่วงทีรวมถึงการเกิดความรุนแรงต่อชีวิตถ้าอยู่ต่างสถานพยาบาลที่ระบุไว้ตามต้นสังกัด...”

(โก้, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...ผมคนหนึ่งทีลงชื่อร่วมรณรงค์เรื่องรถโดยสารประจำทางเพื่อคนพิการให้มีความสะดวกในการขึ้นลงโดยการใช้รถ วีลแชร์ได้ และอีกเรื่องคือสภาพเส้นทางที่คนพิการเดินทางไม่เอื้ออำนวย ทั้งฟุตบอลที่ไม่เรียบพอ โดนยึดโดยพ่อค้าแม่ค้า การทำทางลาดแต่ใช้งานไม่ได้ เกิดประโยชน์น้อยมาก ผมยอมรับเลยว่ายังไม่เคยเห็นคนนั่งวีลแชร์เดินทางด้วยขนส่งสาธารณะเลย เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เอื้ออำนวยต่อพวกเขาและยังไม่เห็นหน่วยงานไหนเข้ามาปรับปรุงแก้ไขโดยเฉพาะที่ต่างจังหวัด...”

(นาถ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการและทำงานในส่วนราชการแห่งหนึ่ง ได้มีการเปลี่ยนพื้นทางเดินในอาคารมีลักษณะพื้นลื่น โดยไม่ได้คำนึงถึงคนพิการที่สำนักงานของตนว่าจ้างว่าจะเกิดอันตรายหรือไม่ ทำให้ตนล้มและได้รับบาดเจ็บ แต่เหตุการณ์นั้นเจ้าหน้าที่ในสำนักงานกับมองว่าตนแกล้งหกล้มเพื่อเรียกร้องความสนใจ ซึ่งก็รู้ว่าตนจะทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร และตนถือว่าเป็นการละเมิดต่อสิทธิของตนที่ตนพึงจะได้รับและเป็นกฎระเบียบที่ทางหน่วยงานจะต้องรับทราบ และตนได้ทำการร้องเรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าตรวจสอบความถูกต้อง ซึ่งก็ได้มีเจ้าหน้าที่ออกมา และได้ทำการตรวจสอบและสอบถามเจ้าหน้าที่ในตึก แต่ทุกคนให้คำตอบว่าสถานการณ์ปกติและทางเดินไม่ได้มีปัญหาอะไรและหน่วยงานได้ให้คำตอบแก่ตนว่าไม่สามารถปรับปรุงได้ตามที่ตนร้องขอ ตนจึงมีความรู้สึกท้อใจว่าสังคมทำไมโหดร้ายกับตนและไม่เคารพในสิทธิของกันและกันตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการได้ระบุไว้...”

(กุล, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการว่าด้วยเรื่องของการจ้างงานพิการโดยมีกระทรวงแรงงานเป็นผู้กำหนดให้สถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐบาลรับคนพิการเข้าทำงานในอัตราส่วน100:1 ซึ่งมีผลบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 26 ตุลาคม 2554 นั้นถ้าเทียบกับปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาไปมากมายและมีจำนวนคนพิการเพิ่มตามขึ้นมาด้วย แต่ต่อให้มีการพัฒนาของระบบเศรษฐกิจเท่าใดแต่คนพิการเองก็ยังคงมีการตกงานและไม่ได้รับการจ้างงานเท่าที่ควรตามที่พระราชบัญญัติระบุไว้ และตนมองอีกว่าสมควรให้มีการแก้ไขกฎกระทรวงหรือแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานคนพิการให้เพิ่มขึ้นจากระเบียบเดิมที่ระบุไว้ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้คนพิการมีตำแหน่งงานที่หลากหลายและมีจำนวนตำแหน่งงานเพิ่มมากขึ้นตามเศรษฐกิจที่เติบโตของประเทศไทย...”

(สายัญ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการที่ศึกษาเกี่ยวกับระเบียบข้อกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการพอสมควร เพราะจะได้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตจะได้เรียกร้องและปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง และตนมองมองแม่บทกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการนั้นค่อนข้างสมบูรณ์แต่แนวทางในการปฏิบัติกับชีวิตจริงระหว่างผู้บริการตามพระราชบัญญัติกับผู้รับบริการตามพระราชบัญญัตินั้นมีความไม่ลงตัวกันปฏิบัติซึ่งกันและกันไม่เหมาะสมในหลายๆด้านไม่เน้นแค่เรื่องของการไปขอรับสิทธิแต่เรื่องของการปฏิบัติต่อกันในเรื่องต่าง ๆ พื้นฐานของสังคมก็ยังมีผู้ไม่เข้าใจและปฏิบัติให้กันตามที่พระราชบัญญัติไว้ไม่ถูกต้องส่งผลให้กฎหมายตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการไม่ส่งประโยชน์แก่คนพิการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและส่งผลกระทบหลายๆอย่างตามมาทั้งในปัจจุบันและอนาคต...”

(สมหญิง, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตามข้อกำหนดตามมาตรา 33 ให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐและตามข้อกำหนดตามมาตรา 34 การส่งเงินเข้ากองทุนแทนการจ้างคนพิการ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนด ตามมาตรา 33 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 24 (5) ตามมาด้วยข้อกำหนดตามมาตรา 35 การให้สัมปทาน การจัดสถานที่จำหน่ายสินค้า การจัดจ้างเหมาช่วงงาน การฝึกงาน การให้การช่วยเหลืออื่นเพื่อแทนการจ้างคนพิการและไม่ต้องส่งเงินเข้ากองทุน ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้า

ทำงานตามมาตรา 33 หรือนายจ้างหรือเจ้าของประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 ตามวัตถุประสงค์มีทั้งการสัมปทาน การจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ การจัดจ้างเหมาช่วงงาน การฝึกงาน การสนับสนุนอื่นใด ซึ่งกิจกรรมหรืองานเหล่านี้ที่จะต้องเกิดภายในองค์กรที่เป็นบริษัทเอกชน รัฐวิสาหกิจ มหาวิทยาลัย โรงเรียน โรงแรม ห้างสรรพสินค้า แต่ในทางกลับกันทุกคนตอบแบบไม่โกหกตนเองเห็นได้สักกี่ที่ที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติหรือข้อกฎหมายที่เขียนไว้และมีคนพิการสักกี่คนที่ได้รับสิทธิตามที่ระบุไว้หรือเกือบจะไม่มีผู้ได้รับสิทธิเลย...”

(สมชาย, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

ขาดการเข้าถึงสิทธิที่หลากหลายและกว้างขวาง เช่น พอได้สิทธิประกันสังคม ก็ถูกตัดจากสิทธิคนพิการ และนำไปสู่การถูกจำกัดสิทธิในการรักษาพยาบาลเฉพาะพื้นที่ ไม่ได้ครอบคลุมทั่วประเทศ ทำให้เป็นการจำกัดสิทธิของคนพิการ

“...เป็นผู้พิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และเป็นผู้ประกันตนตามกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 58/2559 เรื่อง การรับบริการสาธารณสุขของคนพิการ ตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติและกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม มีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพ ตามที่กำหนด ไว้ในกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติด้วยนั้น ตนมองว่ามาตรฐานและประสิทธิภาพของการรักษานั้นสถานพยาบาลทุกแห่งพึงมีเป็นการทั่วไปอยู่แล้ว แต่สิ่งที่คนพิการได้รับผลกระทบจากพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต พ.ศ.2550 คือในพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้เขียนไว้ให้ชัดเจนว่าคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 นี้ ให้เข้ารับการรักษาหรือบริการด้านสาธารณสุขได้ทุกที่ที่เป็นของรัฐ เพราะคนพิการบางส่วนได้เข้าสู่ระบบตลาดแรงงานและได้เข้าสู่สิทธิประกันสังคมและโดนตัดสิทธิจากหลักประกันสุขภาพแห่งชาติของคนพิการและไม่สามารถเข้ารับการรักษาได้ทุกแห่งของรัฐ จะต้องเข้ารับการรักษาตามสถานพยาบาลหลักที่ระบุไว้ในสิทธิประกันสังคม และถ้าหากนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในสิทธิประกันสังคมหรือนอกเวลาทำการจะต้องทำการสำรองค่าใช้จ่ายในการรักษาเอง...”

(ก้อง, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 23 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการ มีอาชีพค้าขายทั่วไปและได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลมาขายโดยแบ่งเปอร์เซ็นต์กับนายหน้าอีกต่อหนึ่งและเร่ขายไปกับสถานที่ต่าง ๆ ไม่ได้มีจุดประจำเพราะการที่จะขายได้นั้นจะต้องไป

ตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่อย่างนั้นจะท่ายอดขายไม่ได้ตามที่ตั้งไว้และการที่จะต้องเร่ขายไปตามที่ต่าง ๆ นี้ ก็ยังมีอุปสรรคในการเดินทางที่ไม่คล่องตัวตามสภาพร่างกายที่มีความพิการและจะต้องแข่งขันกับคนขายปกติที่เขาทำการขายได้ดีกว่าสะดวกกว่า และมีผลเกี่ยวเนื่องไปยังนโยบายของรัฐที่ออกมาว่า สถานประกอบการใดไม่สะดวกกับคนพิการเข้าทำงานนั้นจะต้องจัดหาสถานที่...”

(น้ำหวาน, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...ตนเป็นคนพิการที่เคยร่วมทำงานในหน่วยงานรัฐ แต่ไม่ได้รับการต่อสัญญา ทั้งที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มีข้อกำหนดและแสดงเจตนารมณ์ข้อหนึ่งว่า กำหนดสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐตลอดจนกำหนดให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ และมีหลักเกณฑ์การทำงานและจ้างงานคนพิการอีกข้อหนึ่งว่าส่งเสริมโอกาสการจ้างงาน และความก้าวหน้าในงานอาชีพสำหรับคนพิการในตลาดแรงงาน แต่ตนก็ไม่ได้รับการจ้างงานต่อหรือการต่อสัญญาซึ่งตนมองว่าแล้วข้อกำหนดต่าง ๆ ที่มีไว้จะมีไว้ทำไม ถ้าไม่ให้การช่วยเหลือหรือนำคนพิการให้มียังงานทำและยั่งยืนได้...”

(ส้มโอ, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

“...อย่างผมอายุมากแล้วพิการทางการได้ยินใช้เครื่องช่วยฟังก็ไม่ได้ แต่พูดได้อ่านปากเอา ก่อนหน้านี้เคยทำงานเป็นการ์ดร้านทอง แต่ตอนนี้ออกมาเพราะสุขภาพไม่ค่อยดีก็พยายามหางานตาม มาตรา 35 ว่าแถวไหนตรงไหนที่เข้าร่วมกับภาครัฐหรือที่ภาครัฐจัดให้แต่ก็ไม่มีเลยถึงมีก็น้อยมากและใช้เวลานานกว่าจะถึงคิวของเรา...”

(รัต, นามสมมุติ, สัมภาษณ์ 24 กรกฎาคม 2567)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายสำคัญที่มุ่งเน้นและมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองสิทธิและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการให้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม จากคำสัมภาษณ์สามารถการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวยังมีประเด็นที่ต้องพิจารณาและปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คือ

การเข้าถึงสิทธิ: คนพิการจำนวนมากยังไม่ได้รับทราบสิทธิของตนเองตามกฎหมาย หรือเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้ยากลำบาก เช่น การเข้าถึงการศึกษา การจ้างงาน การรักษาพยาบาล และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ความเป็นธรรม: ความเป็นธรรมกับคนพิการเป็นประเด็นที่ซับซ้อนและมีหลายมิติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทัศนคติ การเข้าถึงโอกาส และการเลือกปฏิบัติในสังคม

การเลือกปฏิบัติ: คนพิการยังคงเผชิญกับการเลือกปฏิบัติในหลายด้าน เช่น การจ้างงาน การเข้าถึงบริการสาธารณะ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม

การบังคับใช้กฎหมาย: การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มงวดเท่าที่ควร ทำให้การละเมิดสิทธิคนพิการยังคงเกิดขึ้น

การขาดการสนับสนุน: หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องยังขาดการสนับสนุนและผลักดันการดำเนินงานตามกฎหมายอย่างจริงจัง

ทัศนคติทางสังคม: ทัศนคติทางลบของสังคมต่อคนพิการยังคงเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ

4.2 ผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

เนื้อหาในส่วนผลการศึกษานี้เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทั้งจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดยแบ่งออกเป็นเนื้อหาสองส่วนย่อยคือผลกระทบในลักษณะทั่วไปที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และส่วนที่สองคือเนื้อหาผลกระทบในลักษณะเฉพาะเจาะจงที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ผลกระทบในลักษณะทั่วไปที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลปรากฏดังตารางที่ 18 ดังนี้

พหุ ประ โท ชีวะ

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับผลกระทบของมิติการเกิดผลกระทบด้าน
ทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนก
ตามรายชื่อ

มิติการเกิดผลกระทบ	ระดับผลกระทบ					\bar{X}	S.D.	ระดับ ผลกระทบ
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ด้านทั่วไป จากการบังคับ ใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550								
1. ด้านเวลา จากการ ขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับ ผลกระทบอย่างไร	287 (71.75)	72 (18.00)	17 (4.25)	12 (3.00)	12 (3.00)	4.53	0.94	มากที่สุด
2. ด้านค่าใช้จ่าย จากการ ขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับ ผลกระทบอย่างไร	291 (72.75)	68 (17.00)	10 (2.50)	25 (6.25)	6 (1.50)	4.53	0.93	มากที่สุด
3. ด้านการแพทย์และการ ฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ท่าน ได้รับผลกระทบจากการ ให้บริการหรือไม่อย่างไร	240 (60.00)	112 (28.00)	21 (5.25)	18 (4.50)	9 (2.25)	4.39	0.94	มากที่สุด
4. ด้านการประกอบอาชีพ ท่านมีผลกระทบใดจากการ ขอฟื้นฟูหรือของเงิน อุดหนุน หรือไม่อย่างไร	278 (69.50)	49 (12.25)	37 (9.25)	21 (5.25)	15 (3.75)	4.38	1.09	มากที่สุด

มิติการเกิดผลกระทบ	ระดับผลกระทบ					\bar{X}	S.D.	ระดับผลกระทบ
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ด้านทั่วไป จากการบังคับ ใช้พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550								
5. ด้านการขอกู้ยืม เงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ ท่านได้รับผลกระทบ หรือไม่ อย่างไร	310 (77.50)	21 (5.25)	23 (5.75)	19 (4.75)	27 (6.75)	4.42	1.21	มากที่สุด
6. ด้านการประสานงาน ท่านได้รับการบริการเป็นไป ตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การบริการคนพิการหรือไม่ และมีผลกระทบจากการ ให้บริการอย่างไร	247 (61.75)	61 (15.25)	47 (11.75)	23 (5.75)	22 (5.50)	4.22	1.19	มากที่สุด
	รวม					4.41	0.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 18 แสดงความต้องการเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มีระดับผลกระทบ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.50) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า มีผลกระทบอยู่ในระดับมากที่สุด 6 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ด้านค่าใช้จ่าย จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.93) ด้านเวลา จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.94) ด้านการขอกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ ท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 1.21) ด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ท่านได้รับผลกระทบ จากการให้บริการหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.94) ด้านการประกอบอาชีพ ท่านมีผลกระทบใดจากการขอฟื้นฟูหรือของเงินอุดหนุน หรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 1.09) และด้านการประสานงาน ท่านได้รับการบริการเป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการบริการคนพิการหรือไม่ และมีผลกระทบจากการให้บริการอย่างไร ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 1.19) ตามลำดับ

ผลกระทบด้านทั่วไป ที่คนพิการในจังหวัดอุดรธานีต้องเผชิญ คนพิการในจังหวัดอุดรธานีก็เหมือนกับคนพิการทั่วประเทศ ที่ต้องเผชิญกับความท้าทายและอุปสรรคมากมายในชีวิตประจำวัน ผลกระทบเหล่านี้ครอบคลุมหลายด้าน ทั้งการศึกษา คุณภาพของจิตใจ อาชีพ รายได้ สังคม เศรษฐกิจ และรวมถึงผลกระทบในแง่ของสิทธิความเท่าเทียมและความเป็นธรรม ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ด้านการศึกษา จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้านการศึกษาของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าสู่ระบบการศึกษาหรือไม่ได้รับการศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด และในจำนวนดังกล่าวมีการศึกษาที่อยู่ในระดับสูงสุดคือระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น ซึ่งชี้ให้เห็นได้ว่าการที่คนพิการไม่ได้รับการศึกษานั้น ย่อมส่งผลกระทบและก่อให้เกิดปัญหามากมายในหลายด้าน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการทำให้ขาดโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตและการทำงาน คนพิการรู้สึกไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง และไม่กล้าที่จะแสดงออกหรือมีส่วนร่วมในสังคม คนพิการที่ไม่มีการศึกษามักถูกเลือกปฏิบัติและมองข้ามในสังคม

2. ด้านคุณภาพของจิตใจ จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้านคุณภาพของจิตใจของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี พบว่าคนพิการมีความกังวลเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง เช่น การดูแลตนเอง การเข้าถึงการศึกษาและการจ้างงาน หรือการถูกเลือกปฏิบัติ คนพิการบางคนมีความกลัวต่อการถูกมองด้วยสายตาแปลก ๆ การถูกล้อเลียน หรือการถูกทำร้าย การที่ร่างกายไม่สามารถทำอะไรได้เหมือนคนที่ไม่พิการ หรือการต้องพึ่งพาผู้อื่น ทำให้คนพิการรู้สึกคับข้องใจรวมถึงการถูกตีตราจากสังคมว่า "พิการ" หรือ "ไม่สมประกอบ" อาจทำให้คนพิการรู้สึกอับอายและไม่มั่นใจในตนเอง ท้ายสุดนำไปสู่สภาวะทางด้านจิตใจความรู้สึกเศร้า เสียใจ และสิ้นหวัง นำไปสู่สภาวะซึมเศร้า

3. ด้านอาชีพและรายได้ จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้านอาชีพและรายได้ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพที่เป็นประจำและไม่เป็นหลักแหล่งและเป็นเกษตรกรมีรับจ้างหรือค้าขายบ้างตามสภาพร่างกายที่ทำได้ และมีรายได้สูงสุดที่ หนึ่งหมื่นบาท ต่ำสุดที่ หนึ่งพันบาท เท่านั้น ชี้ให้เห็นได้ว่าคนพิการในจังหวัดอุดรธานีจำนวนมากต้องเผชิญกับความยากจน ขาดรายได้ที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตหลายสถานประกอบการยังคงมีอคติและเลือกปฏิบัติในการจ้างงานคนพิการ ทำให้คนพิการจำนวนมากถูกปฏิเสธโอกาสในการทำงาน

4. ด้านสังคมและเศรษฐกิจ ปัญหาด้านสังคมและเศรษฐกิจของคนพิการในจังหวัดอุดรธาณีนั้น ต้องเผชิญกับความท้าทายทางสังคมและเศรษฐกิจมากมาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการ ปัญหาเหล่านี้มีความซับซ้อนและเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด ปัญหาด้านสังคมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับคนพิการส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต เพราะคนพิการที่ทำงานมักได้รับค่าจ้างต่ำกว่าคนทั่วไป และมีโอกาสน้อยที่จะได้รับการจ้างงานและไม่ได้รับการเลื่อนขั้น

ผลกระทบที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงบางส่วน และอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประเภทและความรุนแรงของความพิการ สภาพแวดล้อมทางสังคม และการสนับสนุนที่ได้รับ ซึ่งจากการการศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับมิติการเกิดปัญหาหรือผลกระทบด้านทั่วไปแล้วนั้น ในการนี้ยังพบมิติผลกระทบที่วิเคราะห์ปัญหาสาเหตุตามกรอบแนวคิดทฤษฎีของการวิจัยครั้งนี้ ที่เกี่ยวกับสิทธิเท่าเทียม และความเป็นธรรม ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี โดยแบ่งออกเป็นมิติผลกระทบด้านต่าง ๆ หลายด้านดังนี้

มิติผลกระทบด้านเวลา คนที่มีความพิการไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบทางร่างกายและจิตใจเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบด้านเวลาของคนพิการอีกด้วย เวลาที่คนไม่พิการใช้ทำกิจวัตรหรือดำเนินชีวิตประจำวันนั้นอาจไม่ใช่เวลาที่เท่ากันสำหรับคนพิการได้ เพราะอุปสรรคและข้อจำกัดต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ เช่น เวลาในการเคลื่อนที่การเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ แน่แน่นอนว่าจะต้องใช้เวลายาวนานกว่าปกติเพราะอาจจะต้องเผชิญพบเจอกับสิ่งกีดขวางสภาพที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือแม้แต่ในการทำกิจวัตรประจำวันที่เป็นเรื่องส่วนตัว เช่น อาบน้ำ ทานอาหาร อาจใช้เวลานานกว่าปกติด้วยเช่นกัน จากหลายสถานการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดผลกระทบตามมา คือ เวลาในการที่จะเข้าถึงบริการที่เป็นสาธารณะ เช่น โรงพยาบาล หรือ ติดต่อหน่วยงานราชการรวมถึงเอกชนจะต้องมีเวลาที่จะทำให้ล่าช้ามาเป็นตัวแปรทำให้บางช่วงสถานการณ์ไม่ทันต่อเวลา หรือยืดเวลาในการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ เพิ่มขึ้น และยังส่งผลกระทบที่เป็นทางอ้อมทำให้เกิดความเครียดที่ต้องเผชิญกับอุปสรรคจนทำให้เกิดการกังวล ถึงแม้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มีข้อมูลระบุว่าต้องอำนวยความสะดวกแก่คนพิการแต่จากการศึกษาจนได้ข้อมูลทำให้พบว่าตามหน่วยงานบางหน่วยงานที่ไม่ใช่ทุกหน่วยงานสิ่งที่เห็นได้ประจักษ์ที่สุด คือ ในหน่วยงานนั้นมีช่องจอดรถและห้องน้ำ

สำหรับคนพิการหรือทางลาดสำหรับคนพิการ แต่กระบวนการที่จะเดินทางมาถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้แสนยากเย็น เพราะคนพิการบางคนไม่มียานพาหนะเป็นการส่วนตัวของตนเองคนพิการบางคนใช้บริการขนส่งสาธารณะซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้นำส่งถึงหน่วยงานราชการหรือเอกชนที่คนพิการต้องมาติดต่อธุรกรรมใด ๆ ทำให้การเดินทางเกิดขึ้นหลายต่อและสูญเสียเวลาทำให้ทำธุรกรรมไม่ทันต่อเวลาของราชการ สะท้อนให้เห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวทางร่างกายใด ๆ ของคนพิการมีเวลาเข้ามาเป็นตัวแปรในผลกระทบตามเรื่องดังกล่าวและยังชี้ให้เห็นได้อีกว่าความหมายการอำนวยความสะดวกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการนั้นไม่ครอบคลุมและเป็นช่องว่างให้เกิดผลกระทบขึ้นได้

มิติผลกระทบด้านค่าใช้จ่าย คนพิการนอกจากมีผลกระทบทางด้านร่างกายและจิตใจแล้วผลกระทบอีกอย่างหนึ่งก็ตามมาคือ ผลกระทบทางด้านภาระทางการเงิน และต้องเผชิญกับค่าใช้จ่ายที่แตกต่างจากคนทั่ว ๆ ไป นั้นหมายความว่าความรวมถึงค่าใช้จ่ายจากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปโรงพยาบาลหรือไปสถานที่ต่าง ๆ ที่อาจจะมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าปกติเนื่องจากต้องเพิ่มค่าจ้างเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ตนเองอาจมากกว่าหนึ่งขั้นตอนรวมถึงอาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการจ้างผู้ช่วยดูแลในกรณีที่ไม่สามารถเดินทางหรือเคลื่อนไหวด้วยตนเองได้ และค่าใช้จ่ายและความยากลำบากทางการเงิน ส่งผลกระทบทำให้เกิดความเครียดความเป็นกังวลกับค่าใช้จ่ายที่สูงในการที่ติดต่อขอรับสิทธิประโยชน์ในแต่ละครั้งตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

มิติผลกระทบด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ผลกระทบทางด้านทางการแพทย์ของคนพิการนั้นมีความเหลื่อมล้ำและถูกเลือกปฏิบัติมากกว่าที่คนไม่พิการคาดคิดและมีมาอย่างยาวนาน คนพิการจะต้องต่อสู้กับความรู้สึกของตนเองที่ถูกด้อยค่าในระบบสาธารณสุข โดยการด้อยค่าและการเลือกปฏิบัตินั้นแสดงออกมาเป็นนာจาและการแสดงออกมาเป็นปฏิกริยาของเจ้าหน้าที่อย่างไม่เหมาะสม เช่น เจ้าหน้าที่แสดงความเมินเฉยละเว้นความช่วยเหลือแก่คนพิการในหลาย ๆ เหตุการณ์ รวมถึงผลกระทบด้านสวัสดิการของคนพิการทางด้านทางการแพทย์แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กล่าวคือคนพิการบางรายที่อยู่ในระบบแรงงานที่มีประกันสังคมไว้รองรับนั้น สิทธิสวัสดิการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ในระบบประกันสังคมเทียบเท่าไม่ได้กับสิทธิสวัสดิการที่ระบุไว้ในหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (บัตรทอง) ซึ่งหากคนพิการเหล่านี้ที่อยู่ในระบบประกันสังคมสิทธิที่จะเกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางด้านทางการแพทย์หรือการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจนั้นจะโดนเลื่อนสิทธิไปไว้ที่หลังทันทีโดยไม่

มีโอกาสเลือกสิ่งที่ดีกว่าให้ตนเองเป็นสิ่งแรก สะท้อนให้เห็นได้ว่าคนพิการถูกรอนสิทธิในการเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนเอง ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการด้านการแพทย์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่ระบุไว้ตามกฎหมาย

มิติผลกระทบด้านการประกอบอาชีพและกองทุนกู้ยืมเพื่อคนพิการ คนพิการมักเผชิญกับอุปสรรคในการเข้าถึงโอกาสการประกอบอาชีพมากกว่าคนทั่วไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่โดยรวม ผลกระทบเหล่านี้มีปัจจัยหลาย ๆ อย่างที่เกี่ยวข้อง เช่น ประเภทของความพิการ ทักษะของสังคมที่มีต่อคนพิการ กฎหมาย และนโยบายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการไม่ว่าจะเป็นการเปิดรับในอัตราส่วนที่น้อยในตลาดแรงงานกล่าวคือ สถานประกอบการนั้น ๆ มีคนงานหนึ่งร้อยคนให้จ้างคนพิการแค่หนึ่งคนเท่านั้น รวมถึงความเชื่อและทัศนคติที่ไม่เปิดรับและไม่เข้าใจในความพิการ ทำให้คนพิการถูกมองว่าเป็นภาระและเป็นกลุ่มคนที่รอคอยความช่วยเหลืออยู่เสมอซึ่งถูกมองว่าขาดความสามารถในการทำงาน ส่งผลให้โอกาสในประกอบอาชีพหรือการทำงานลดลง หรือแม้แต่การขอกู้กองทุนคนพิการเพื่อจะนำมาประกอบอาชีพคนพิการก็ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับการที่จะต้องมียกหลักทรัพย์หรือมีคนค้ำประกันในความเป็นจริงการหาคนค้ำประกันเงินกู้ยืมกองทุนสำหรับคนพิการแล้วนั้นเป็นเรื่องยากและลำบากที่จะไปเจรจาให้บุคคลใดมาค้ำประกันเนื่องจากคนเหล่านั้นมองว่าคนพิการไม่มีศักยภาพที่จะหาเงินคืนให้กองทุนได้ทั้งที่ยังไม่รู้และยังไม่เห็นเลยด้วยซ้ำว่าคนพิการจะทำได้หรือไม่แต่ส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจแล้วว่าทำไม่ได้และปฏิเสธการค้ำประกัน แต่อีกในแง่หนึ่งคนพิการมีเบี้ยคนพิการที่ได้ทุกเดือนเดือนละแปดร้อยถึงหนึ่งพันบาทแต่ไม่ถูกนำมาเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันทั้งที่สามารถหักได้ทุกเดือนและคนพิการหลายคนยินดีที่จะนำเงินเบี้ยคนพิการส่วนนี้ไปเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันเพราะคนพิการมองว่าไม่ได้ถูกหักหรือเป็นหนี้ตลอดชีวิตเพราะเงินก้อนนั้นมีวันสิ้นสุดได้

มิติผลกระทบด้านการส่งเงินเข้ากองทุนคนพิการและการจัดสถานที่ให้จำหน่ายสินค้าให้กับคนพิการแทนการจ้างคนพิการเข้าสู่ตลาดแรงงาน การส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แทนการจ้างงานคนพิการตามที่กฎหมายกำหนดนั้นเป็นประเด็นที่น่าสนใจและมีความเห็นหลากหลาย โดยมีผลกระทบต่อคนพิการ คือ ขาดโอกาสในการทำงานและขาดความยั่งยืนด้านอาชีพ การส่งเงินเข้ากองทุนไม่ได้หมายความว่าคนพิการจะได้รับโอกาสในการเข้าสู่ตลาดแรงงานที่เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาตนเองและสร้างรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัว ผลกระทบต่อคนพิการอีกแง่มุมคือโอกาสในการทำงานลดน้อยลงเพราะการส่งเงินเข้ากองทุนหมายถึงการลดลงของโอกาสในการทำงานสำหรับคนพิการทำให้ขาดรายได้การไม่มีงานทำส่งผลให้คนพิการต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้อื่นมากยิ่งขึ้น สะท้อนให้เห็นได้ว่าการส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาความพิการเท่านั้น แต่การสร้างสังคมที่เปิดกว้างและเท่าเทียมสำหรับคนพิการจำเป็นต้องมีการดำเนินการในหลายระดับ เช่น การปรับเปลี่ยนกฎหมาย การสร้างความตระหนักรู้ในสังคม และการสนับสนุนให้มีการจ้างงานคนพิการอย่างจริงจังนั้นหมายถึงจะเป็นการยั่งยืนมากกว่าการส่งเงินเข้ากองทุนและการจัดสถานที่ให้คนพิการจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาลที่จะต้องแข่งขันกับแรงงานที่ไม่พิการอีกมากมาย

มิติผลกระทบด้านการประสานงาน การที่คนพิการไม่ได้รับการประสานงานหรือไม่มีการประชาสัมพันธ์ถึงสิทธิและสวัสดิการต่าง ๆ จะส่งผลกระทบอย่างมากต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคม คนพิการที่ไม่ทราบเกี่ยวกับสิทธิและสวัสดิการของตนเอง จะพลาดโอกาสในการเข้าถึงความช่วยเหลือที่จำเป็น เช่น เงินช่วยเหลือ อุปกรณ์ทางการแพทย์ การฟื้นฟูสมรรถภาพ หรือการสนับสนุนด้านการศึกษาและการจ้างงานเข้าไม่ถึงข้อมูลทำให้คนพิการเสียเปรียบในการใช้ชีวิตและอาจถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ที่ไม่หวังดีไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิและสวัสดิการ และอาจถูกกีดกันออกจากกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจในการเข้าถึงบริการและการมีส่วนร่วม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้เก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน และการมีบัตรคนพิการ รายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามเพศ

	ตัวแปร		ชาย		หญิง		t	Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.				
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	4.41	0.52	4.42	0.46	-0.319	0.750		

จากตารางที่ 19 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามเพศ พบว่า เพศของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับ

ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2.148 99.066 101.214	4 395 399	0.537 0.251	2.141	0.075

จากตารางที่ 20 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ พบว่า อายุของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	1.035 100.179 101.214	2 397 399	0.518 0.252	2.051	0.130

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 21 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ พบว่า สถานภาพของคนพิการที่แตกต่างกัน

ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	7.308	3	2.436	10.272	0.000*
	ภายในกลุ่ม	93.906	396	0.237		
	รวม	101.214	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 22 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 4.23

ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ประถมศึกษา 1 - 6 ($\bar{X} = 4.35$)	มัธยมศึกษา 1-6 ($\bar{X} = 4.27$)	ปริญญาตรี/ ปริญญาตรีขึ้นไป ($\bar{X} = 4.36$)	ไม่ได้เข้ารับ การศึกษา ($\bar{X} = 4.61$)
ประถมศึกษา 1 - 6	4.35	-	0.07	-0.01	-0.25*
มัธยมศึกษา 1-6	4.27	-	-	-0.08	-0.33*
ปริญญาตรี/ปริญญาตรี ขึ้นไป	4.36	-	-	-	-0.24*

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ประถมศึกษา 1 - 6 (\bar{X} =4.35)	มัธยมศึกษา 1-6 (\bar{X} =4.27)	ปริญญาตรี/ ปริญญาตรีขึ้นไป (\bar{X} =4.36)	ไม่ได้เข้ารับ การศึกษา (\bar{X} =4.61)
ไม่ได้เข้ารับการศึกษา	4.61	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คนพิการที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษา ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา 1 - 6 มัธยมศึกษา 1-6 และปริญญาตรี/ปริญญาตรีขึ้นไป

ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	6.517	4	1.629	6.796	0.000*
	ภายในกลุ่ม	94.697	395	0.240		
	รวม	101.214	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 24 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ พบว่า อาชีพของคนพิการที่ต่างกกัน ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไปจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	เกษตรกร	ค้าขาย	นักเรียน/ นักศึกษา	รับจ้าง (ตาม สภาพ ร่างกายที่ทำ ได้)	ไม่ได้ ประกอบ อาชีพ
		$(\bar{X} = 4.24)$	$(\bar{X} = 4.43)$	$(\bar{X} = 4.57)$	$(\bar{X} = 4.32)$	$(\bar{X} = 4.53)$
เกษตรกร	4.24	-	-0.19*	-0.33*	-0.07	-0.29*
ค้าขาย	4.43	-	-	-0.14	0.11	-0.10
นักเรียน/ นักศึกษา	4.57	-	-	-	0.25	0.03
รับจ้าง (ตาม สภาพร่างกาย ที่ทำได้)	4.32	-	-	-	-	-0.21
ไม่ได้ประกอบ อาชีพ	4.53	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไปจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ พบว่า คนพิการที่มีอาชีพ ค้าขาย นักเรียน/นักศึกษา และไม่ได้ประกอบอาชีพ ได้รับผลกระทบด้านทั่วไปจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีอาชีพ เกษตรกร

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	11.454	3	3.818	16.844	0.000*
	ภายในกลุ่ม	89.760	396	0.227		
	รวม	101.214	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 26 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า รายได้ในครัวเรือนของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน	\bar{X}	ต่ำกว่า 1,000 บาท	1,001-3,000 บาท	5,001-10,000 บาท	สูงกว่า 10,000 บาท
		($\bar{X} = 4.26$)	($\bar{X} = 4.33$)	($\bar{X} = 4.69$)	($\bar{X} = 4.27$)
ต่ำกว่า 1,000 บาท	4.26	-	-0.07	-0.42*	-0.01
1,001-3,000 บาท	4.33	-	-	-0.35*	0.06
5,001-10,000 บาท	4.69	-	-	-	0.41
สูงกว่า 10,000 บาท	4.27	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบด้าน
ทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนก
ตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า คนพิการที่มี รายได้ในครัวเรือน 5,001-10,000 บาท ได้รับผลกระทบ
ด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
มากกว่า คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน ต่ำกว่า 1,000 บาท และรายได้ในครัวเรือน 1,001-3,000
บาท

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ

ตัวแปร	มีบัตรคนพิการ		ไม่มีบัตรคน พิการ		t	Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	4.40	0.51	4.83	0.11	-10.610	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 28 ผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ พบว่า บัตรคนพิการของคนพิการที่
แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคนพิการที่ไม่มี
บัตรคนพิการ ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีบัตรคนพิการ

4.2.2 ผลกระทบในลักษณะเฉพาะเจาะจงที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะ

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับมิติด้านการเกิดผลกระทบ
ตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

คนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลปรากฏดังตารางที่ 29 ดังนี้

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบ ตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายชื่อ

มิติด้านการเกิดผลกระทบ	ระดับผลกระทบ					\bar{X}	S.D.	ระดับผลกระทบ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	305 (76.25)	56 (14.00)	15 (3.75)	11 (2.75)	13 (3.25)	4.57	0.94	มากที่สุด
2.ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้า	311 (77.75)	33 (8.25)	14 (3.50)	23 (5.75)	19 (4.75)	4.49	1.11	มากที่สุด

มิติด้านการเกิดผลกระทบ	ระดับผลกระทบ					\bar{X}	S.D.	ระดับผลกระทบ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้ พระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550								
กองทุน นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการ นั้นอาจให้สัมปทานจัด สถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือ บริการ จัดจ้างเหมาช่วงงาน หรือจ้างเหมาบริการ จาก นโยบายดังกล่าวท่านได้รับ ผลกระทบหรือไม่อย่างไร								
3.ตามมาตรา 33 แห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ว่าด้วยเรื่องการ จ้างงานและได้กำหนดอัตรา การจ้างงานคนพิการจำนวน 1 คน ต่อคนไม่พิการ 100 คน จากนโยบายดังกล่าว ท่านได้รับผลกระทบหรือไม่ อย่างไร	350 (87.50)	15 (3.75)	12 (3.00)	11 (2.75)	12 (3.00)	4.70	0.89	มากที่สุด
4.ตามมาตรา 33 ให้ นายจ้างหรือสถาน ประกอบการและรัฐรับคน พิการเข้าทำงานตาม ลักษณะของงาน นั้น ท่าน ได้รับการจ้างงานตาม นโยบายดังกล่าวและตรง ตามลักษณะงานหรือไม่ ถ้า ไม่ท่านได้รับผลกระทบ	341 (85.25)	34 (8.50)	9 (2.25)	8 (2.00)	8 (2.00)	4.73	0.78	มากที่สุด

มิติด้านการเกิดผลกระทบ	ระดับผลกระทบ					\bar{X}	S.D.	ระดับผลกระทบ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550								
อย่างไร								
5.ตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐในการรับคนพิการเข้าทำงานนั้น ได้มีกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรงกับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการแต่ละประเภท หรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร	356 (89.00)	11 (2.75)	23 (5.75)	7 (1.75)	3 (0.75)	4.78	0.70	มากที่สุด
รวม						4.65	0.63	มากที่สุด

จากตารางที่ 29 แสดงความต้องการเกี่ยวกับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตาม มาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า มีระดับผลกระทบ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, S.D. =0.63) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า มีผลกระทบอยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐในการรับคนพิการเข้าทำงานนั้น ได้มีกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรงกับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการแต่ละประเภท หรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร ($\bar{X} = 4.78$, S.D. =0.70) ตามมาตรา 33 ให้นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงาน นั้น ท่านได้รับการจ้างงานตามนโยบายดังกล่าวและตรงตามลักษณะงานหรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร ($\bar{X} = 4.73$, S.D. =0.78) ตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ว่าด้วยเรื่องการจ้างงานและได้กำหนดอัตราการจ้างงานคนพิการจำนวน 1 คน ต่อคนไม่พิการ 100 คน จากนโยบายดังกล่าวท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.70$, S.D. =0.89) จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้าง

งานคนพิการในหน่วยงานรัฐและเอกชน แต่ตามมาตรา 34 นายจ้างสามารถส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทนการจ้างงาน จากนโยบายดังกล่าวท่านอาจได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.97$) และตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาะสมช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ จากนโยบายดังกล่าวท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} = 4.49, S.D. = 1.11$) ตามลำดับ

นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน และการมีบัตรคนพิการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามเพศ

	ตัวแปร	ชาย		หญิง		t	Sig.
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550		4.61	0.70	4.76	0.42	-2.654	0.008*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 30 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามเพศ พบว่า เพศของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคนพิการเป็นเพศหญิง ได้รับผลกระทบ

ของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่าคนพิการเป็นเพศชาย

ตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	6.567	4	1.642	4.331	0.002*
	ภายในกลุ่ม	149.730	395	0.379		
	รวม	156.298	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 31 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ พบว่า อายุของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 32

พหุ ประถมศึกษา

ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	ต่ำกว่า 25 ปี	25 – 35 ปี	36 – 45 ปี	46 – 55 ปี	สูงกว่า 55 ปี
		(\bar{X} =4.86)	(\bar{X} =4.66)	(\bar{X} =4.67)	(\bar{X} =4.66)	(\bar{X} =3.90)
ต่ำกว่า 25 ปี	4.86	-	0.20	0.19	0.19	0.96*
25 – 35 ปี	4.66	-	-	-0.01	-0.00	0.75*
36 – 45 ปี	4.67	-	-	-	0.00	0.76*
46 – 55 ปี	4.66	-	-	-	-	0.76*
สูงกว่า 55 ปี	3.90	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ พบว่า คนพิการที่มีอายุ ต่ำกว่า 25 ปี อายุ 25 – 35 ปี อายุ 36 – 45 ปี และอายุ 46 – 55 ปี ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีอายุ สูงกว่า 55 ปี

ตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ	ระหว่างกลุ่ม	3.587	2	1.793	4.662	0.010*
	ภายในกลุ่ม	152.711	397	0.385		
	รวม	156.298	399			

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
--------	------------------	----	----	----	---	------

พ.ศ. 2550

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 33 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ พบว่า สถานภาพของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	\bar{X}	โสด ($\bar{X} = 4.71$)	สมรส ($\bar{X} = 4.55$)	หย่าร้าง ($\bar{X} = 4.32$)
โสด	4.71	-	0.16*	0.38*
สมรส	4.55	-	-	0.22
หย่าร้าง	4.32	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพ พบว่า คนพิการที่มีสถานภาพโสด ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีสถานภาพ สมรส และสถานภาพหย่าร้าง

ตารางที่ 35 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	6.578	3	2.193	5.800	0.001*
	ภายในกลุ่ม	149.719	396	0.378		
	รวม	156.298	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 35 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาของคนพิการที่ต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ประถมศึกษา 1-6 (\bar{X} =4.63)	มัธยมศึกษา 1-6 (\bar{X} =4.60)	ปริญญาตรี/ ปริญญาตรีขึ้นไป (\bar{X} =4.41)	ไม่ได้เข้ารับ การศึกษา (\bar{X} =4.82)
ประถมศึกษา 1 - 6	4.63	-	0.03	0.22*	-0.18*
มัธยมศึกษา 1-6	4.60	-	-	0.18	-0.22*

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ประถมศึกษา 1 - 6 ($\bar{X} = 4.63$)	มัธยมศึกษา 1-6 ($\bar{X} = 4.60$)	ปริญญาตรี/ ปริญญาตรีขึ้นไป ($\bar{X} = 4.41$)	ไม่ได้เข้ารับ การศึกษา ($\bar{X} = 4.82$)
ปริญญาตรี/ปริญญาตรี ขึ้นไป	4.41	-	-	-	-0.41*
ไม่ได้เข้ารับการศึกษา	4.82	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คนพิการที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษา ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา 1 – 6 มัธยมศึกษา 1-6 และปริญญาตรี/ปริญญาตรีขึ้นไป และยังพบว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา 1 - 6 ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี/ปริญญาตรีขึ้นไป

ตารางที่ 37 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	4.948	4	1.237	3.229	0.013*
	ภายในกลุ่ม	151.349	395	0.383		
	รวม	156.298	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 37 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ พบว่า อาชีพของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	เกษตรกร	ค้าขาย	นักเรียน/ นักศึกษา	รับจ้าง (ตาม สภาพ ร่างกายที่ทำ ได้)	ไม่ได้ ประกอบ อาชีพ
		$(\bar{X} = 4.50)$	$(\bar{X} = 4.72)$	$(\bar{X} = 4.63)$	$(\bar{X} = 4.59)$	$(\bar{X} = 4.75)$
เกษตรกร	4.50	-	-0.22*	-0.13	-0.09	-0.25*
ค้าขาย	4.72	-	-	0.09	0.12	-0.03
นักเรียน/ นักศึกษา	4.63	-	-	-	0.03	-0.12
รับจ้าง (ตาม สภาพร่างกาย ที่ทำได้)	4.59	-	-	-	-	-0.16
ไม่ได้ประกอบ อาชีพ	4.75	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอาชีพ พบว่า คนพิการที่มีอาชีพค้าขาย นักเรียน/นักศึกษา รับจ้าง (ตามสภาพร่างกายที่ทำได้) และไม่ได้ประกอบอาชีพ ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีอาชีพเกษตรกร

ตารางที่ 39 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระหว่างกลุ่ม	37.756	3	12.585	42.042	0.000*
	ภายในกลุ่ม	118.542	396	0.299		
	รวม	156.298	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 39 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า รายได้ในครัวเรือนของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน	\bar{X}	ต่ำกว่า 1,000 บาท (\bar{X} =4.04)	1,001-3,000 บาท (\bar{X} =4.72)	5,001-10,000 บาท (\bar{X} =4.94)	สูงกว่า 10,000 บาท (\bar{X} =4.76)
ต่ำกว่า 1,000 บาท	4.04	-	-0.67*	-0.89*	-0.72*
1,001-3,000 บาท	4.72	-	-	-0.21*	-0.04
5,001-10,000 บาท	4.94	-	-	-	0.17
สูงกว่า 10,000 บาท	4.76	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามรายได้ในครัวเรือน พบว่า คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน 1,001-3,000 บาท รายได้ในครัวเรือน 5,001-10,000 บาท และรายได้ในครัวเรือน สูงกว่า 10,000 บาท ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา 34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน ต่ำกว่า 1,000 บาท และยังพบว่า คนพิการที่มี รายได้ในครัวเรือน 5,001-10,000 บาท ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา 34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีรายได้ในครัวเรือน 1,001-3,000 บาท

พหุ ประสิทธิภาพ

ตารางที่ 41 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ

ตัวแปร	มีบัตรคนพิการ		ไม่มีบัตรคนพิการ		t	Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	4.64	0.63	5.00	0.00	-11.153	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 41 ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนกตามบัตรคนพิการ พบว่า บัตรคนพิการของคนพิการที่แตกต่างกัน ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคนพิการที่ไม่มีบัตรคนพิการ ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากกว่า คนพิการที่มีบัตรคนพิการ

จากการศึกษารวบรวมข้อมูลทราบว่า คนพิการในจังหวัดอุดรธานีรับรู้สิทธิตามกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการในระดับต่ำ และเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญในด้านการจ้างงานตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งตามรายละเอียดในมาตรา 33 ได้ระบุไว้ว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดอัตรากำลังที่นายจ้างจะต้องรับคนพิการเข้าทำงานในอัตรากำลัง 1/100 ความหมาย คือ ภายในสถานประกอบการหน่วยงานนั้น ๆ มีลูกจ้างที่

ไม่ใช่คนพิการ จำนวน 100 คน ให้รับอัตรากำลังที่เป็นคนพิการ จำนวน 1 คน ซึ่งประเด็นดังกล่าวที่เกี่ยวกับอัตรากำลังการจ้าง คนพิการถูกกล่าวถึงเป็นอย่างมากกว่าอัตรากำลังที่เปิดรับคนพิการเข้าทำงานยังไม่มี ความเหมาะสมหากเทียบกับ การเติบโตก้าวหน้าของระบบเศรษฐกิจปัจจุบันประกอบกับปริมาณจำนวนคนพิการก็เพิ่มมากขึ้นและต้องการเข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มมากขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม กระทรวงแรงงานก็ยังไม่มีความมั่นใจว่าจะมีการปรับปรุงกฎกระทรวงในข้อของการกำหนดอัตรากำลังการจ้างงานคนพิการใหม่เพื่อเป็นการเปิดกรอบอัตรากำลังให้เหมาะสมเพิ่มมากขึ้นตามลักษณะของเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้นในปัจจุบันทำให้นายจ้างในหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่มีจำนวนแรงงานที่ไม่พิการอยู่เป็นจำนวนมากนั้นยังยึดกับกรอบอัตรากำลังเดิมตามกฎหมายเดิมที่ระบุไว้อยู่ที่ 1/100 เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้คนพิการได้รับผลกระทบทำให้ไม่สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ตามที่ควรจะเป็น ในอีกแง่มุมหนึ่งตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 นี้ ยังส่งผลกระทบในเรื่องของการ สรรหา คัดสรร ของหลาย ๆ หน่วยงานที่ยังไม่มีแนวทางการสรรหา คัดสรร ที่ชัดเจนและเป็นธรรม และยังไม่ได้คำนึงถึงความสามารถและศักยภาพรวมถึงลักษณะทางกายภาพของคนพิการว่าเหมาะสมกับวิธีการที่แต่ละหน่วยงานกำหนดขึ้นมาใช้ในการ สรรหา คัดสรร และจากประเด็นปัญหาและผลกระทบที่กล่าวมาได้ส่งผลถึงมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ตามมาคือ

สถานประกอบการหรือหน่วยงานที่จะต้องรับคนพิการเข้าทำงานและจะต้องมีวิธีการสรรหา คัดสรร ให้มีความเหมาะสมเป็นธรรม ซึ่งวิธีการและกระบวนการดังกล่าวอาจใช้ข้อบังคับประกอบหลายอย่างและทำให้เกิดงบประมาณและต้องใช้ความละเอียดและระมัดระวังมากกว่าวิธีที่ใช้สรรหา คัดสรร ของคนที่ไม่พิการ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้กำหนด มาตรา 34 ขึ้น โดยระบุว่าหากไม่สามารถรับคนพิการเข้าทำงานได้ให้นำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และตามมาตราดังกล่าวได้เปิดช่องให้นายจ้างหลีกเลี่ยงการจ้างแรงงานคนพิการเข้าไปในสถานประกอบการของตน และในเมื่อไม่มีแรงงานคนพิการในสถานประกอบการ เจ้าของสถานประกอบการก็ไม่เสี่ยงงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่เพื่อรองรับแรงงานคนพิการตามกฎหมาย แต่ในมุมกลับกันการที่ผู้ประกอบการมีช่องว่างตามกฎหมายเช่นนี้ทำให้คนพิการขาดโอกาสที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานขาดโอกาสในการหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว และคนพิการยังขาดความหวังและโอกาสต่อเนื่องเพราะมีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อีกมาตราที่ตามหลอกหลอนคนพิการ โดยระบุว่า

ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์นำเงินส่งเข้ากองทุนคนพิการตามมาตรา 34 นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการจัดจ้างเหมาะสมช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ นั้นหมายถึงคนพิการจะต้องขาดโอกาสในการเข้าสู่ตลาดแรงงานที่อยู่ในรูปแบบของสถานประกอบการที่มีทั้งความยั่งยืนและสวัสดิการมากมาย แต่คนพิการอาจจะได้รับการจัดหาสถานที่ให้จำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาลซึ่งสถานที่จำหน่ายสลากบางแห่งไม่เอื้ออำนวยต่อคนพิการ ส่วนการแข่งขันที่สูงและคนพิการต้องขายฉลากอยู่กับสถานที่ที่ถูกจัดไว้ให้ นั้นยังทำให้การแข่งขันด้านการขายจะสู้กับคนที่ไม่พิการที่สามารถเดินขายฉลากได้จึงทำให้คนพิการขายสลากได้ยากขึ้น และในปัจจุบันโครงการดังกล่าวแทบล้มสลายไม่ปรากฏให้เห็นว่ามีสถานที่ที่จัดให้คนพิการจำหน่ายสินค้าเลย

4.3 เสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

นอกจากปัญหา ผลกระทบที่สามารถสรุปได้จากการเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยยังสามารถสรุปประเด็นที่ได้จากการเก็บข้อมูลดังกล่าว เกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ดังรายละเอียด คือ

1. **การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลให้คนพิการรับรู้:** หน่วยงานภาครัฐควรประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติฯ ให้เข้าถึงได้ง่ายและทั่วถึงมากขึ้น
2. **การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด:** หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและมีบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับการละเมิดสิทธิคนพิการ
3. **พัฒนาระบบการจ้างงานคนพิการ:** การจ้างงานคนพิการเป็นเรื่องสำคัญที่ช่วยให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นพึ่งพาตนเองได้ และมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม ดังนั้นควรจัดทำฐานข้อมูลคนพิการที่ต้องการทำงาน เพื่อให้ นายจ้างสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้นสนับสนุนการจ้างงานคนพิการในหลากหลายรูปแบบ เช่น การจ้างงานเต็มเวลา การจ้างงานนอกเวลา หรือการทำงานที่บ้าน
4. **การส่งเสริมการมีส่วนร่วม:** ส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับตนเอง

5. **การสนับสนุนจากทุกภาคส่วน:** หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป ควรให้การสนับสนุนและร่วมมือกันในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ
6. **การปรับปรุงทัศนคติทางสังคม:** รณรงค์และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคนพิการ เพื่อลดอคติและการเลือกปฏิบัติ อยากรให้รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะประสานพลังกับทุกภาคส่วนเพื่อเปลี่ยนแค่ความท้าทายให้กลายเป็นความหวัง โอกาส และความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม ของคนทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพ สร้างโอกาสทั้งบทบาทและสิทธิ รวมถึงให้ความสำคัญกับกลุ่มเปราะบาง และส่งเสริมพัฒนาศักยภาพ จัดสวัสดิการสังคมให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป สร้างความเท่าเทียมทางโอกาสและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะกลุ่มเปราะบางที่สำคัญได้แก่ กลุ่มคนพิการ ต่อยอดพัฒนากลุ่มคนพิการที่มีศักยภาพ ต้องดึงออกมาเป็น พลังสังคม ด้วยการสร้างอาชีพ สร้างรายได้ ภายใต้ “ความพิการไม่เป็นข้อจำกัด” และที่สำคัญต้องเสริมสร้างความเข้าใจและเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการและความพิการในการผลักดันการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการและทุกคนในสังคมให้เข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง
7. **การพัฒนาบุคลากร:** พัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและให้บริการคนพิการให้มีความรู้ความสามารถและทักษะที่เหมาะสมและรู้หน้าที่ของตนที่อาจเกี่ยวข้องกับคนพิการ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 บุคลากรในภาครัฐ และเอกชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่จะต้องเกี่ยวข้องในพระราชบัญญัตินี้จะต้องทำความเข้าใจในเนื้อความตามพระราชบัญญัติฯ ที่ระบุไว้ เพื่อทั้งสองฝ่ายระหว่างผู้ให้บริการ (ผู้บริหารสิทธิของคนพิการ) และผู้รับบริการ (คนพิการที่จะรับสิทธิ) จะได้ปฏิบัติให้กันและกันอย่างถูกต้องรวมถึงการปฏิบัติให้กันและกันอย่างเต็มที่ เต็มใจ แล้วประสิทธิภาพประสิทธิผลจะตามมา เพื่อเป็นการส่งเสริมความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับคนพิการและให้โอกาสคนพิการได้มีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมของสังคมอย่างสร้างสรรค์ เป็นธรรม และเสมอภาคกับคนทั่วไป
8. **การสนับสนุนเทคโนโลยี:** สนับสนุนการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีที่ช่วยให้คนพิการเข้าถึงข้อมูลและบริการต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น
9. **การติดตามและประเมินผล:** ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามกฎหมายอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

การบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีโอกาสที่เท่าเทียม และมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม ได้อย่างเต็มศักยภาพ

10. การเข้าถึง

สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สิ่งปลูกสร้างสาธารณะ, ระบบขนส่ง, และสถานที่ทำงาน ควรได้รับการออกแบบให้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงทางลาด, ลิฟต์, อักษรเบรลล์, และป้ายสัญลักษณ์ที่ชัดเจน ข้อมูลและการสื่อสาร เว็บไซต์, เอกสาร, และบริการต่าง ๆ ควรเข้าถึงได้สำหรับคนพิการทุกประเภท รวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น, การได้ยิน, และสติปัญญา รวมถึงเทคโนโลยีควรสนับสนุนการพัฒนาและเข้าถึงเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยให้คนพิการสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระเหมาะสม

11. การศึกษาและการจ้างงาน

การศึกษาแบบเรียนรวม เช่น สนับสนุนการเรียนรวมในสถานศึกษา เพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพและส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคม และการฝึกอบรมและการจ้างงาน จัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพที่เหมาะสมกับความสามารถของคนพิการ และส่งเสริมการจ้างงานคนพิการในภาคส่วนต่าง ๆ ในอัตราที่เพียงพอ

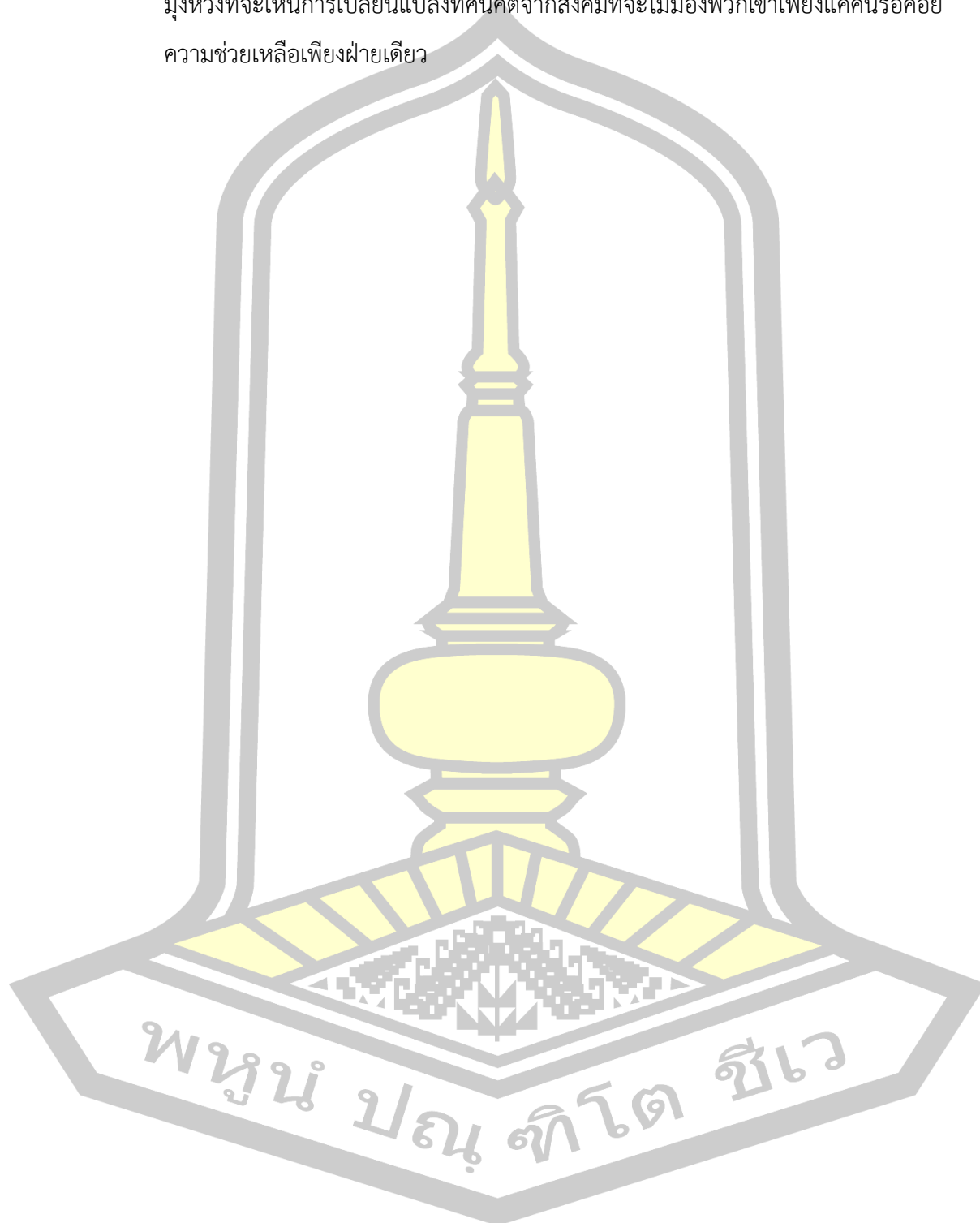
12. การดูแลสุขภาพและการฟื้นฟู

บริการด้านสุขภาพที่เข้าถึงได้ให้คนพิการเข้าถึงสิทธิตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และบริการทางการแพทย์การฟื้นฟูได้อย่างแท้จริงสะดวกและมีคุณภาพ โดยเจ้าหน้าที่หรือบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องสามารถให้คำแนะนำและอธิบายขั้นตอนกระบวนการในการขอเข้ารับบริการจากคนพิการได้รวมถึงการสนับสนุนด้านจิตใจให้การสนับสนุนด้านจิตใจแก่คนพิการและครอบครัว เพื่อให้คนพิการสามารถจัดการกับความท้าทายในระหว่างการเดินทางชีวิตได้

13. การมีส่วนร่วมทางสังคมและการเมือง

สนับสนุนให้คนพิการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนพิการ รวมถึงการให้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายสาธารณะการต่อต้านการเลือกปฏิบัติและความอคติที่คนพิการต้องเผชิญในชีวิตประจำวันสร้างความเข้าใจและความตระหนักเกี่ยวกับคนพิการในหมู่ประชาชน เพื่อลดอคติและการเลือกปฏิบัติ สนับสนุนครอบครัวส่งเสริมศักยภาพให้คนพิการพัฒนาศักยภาพของตนเองและมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ โดยผู้พิการมีความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง ซึ่งผู้พิการส่วนใหญ่ที่ให้ข้อมูลในครั้งนี้เป็นผู้พิการที่ดิ้นรนช่วยเหลือตนเองทางร่างกายจนเกิดความขำนาญและมีผู้พิการบางส่วนที่ช่วยเหลือตนเองยังไม่ได้

เท่าที่ควร จึงยังพึ่งอุปกรณ์และต้องมีผู้ช่วยเหลือ และกลุ่มคนพิการที่ให้ข้อมูลในครั้งนี้นี้ยัง
มุ่งหวังที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติจากสังคมที่จะไม่มองพวกเขาเพียงแค่คนรอคอย
ความช่วยเหลือเพียงฝ่ายเดียว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษา จังหวัดอุดรธานี เพื่อศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และเพื่อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้บรรลุวัตถุประสงค์ งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาแบบผสมผสาน (Mixed Methodology) โดยรวมวิธีวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในการศึกษาค้นคว้า และประชากรที่ศึกษาคือคนพิการในจังหวัดอุดรธานี โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ตามการคำนวณจากตารางของ Krejcie และ Morgan เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีความครอบคลุม ข้อมูลเชิงปริมาณจะถูกเก็บรวบรวมผ่านแบบสอบถามที่แจกจ่ายในพื้นที่อุดรธานี ขณะที่ข้อมูลเชิงคุณภาพจะเก็บรวบรวมผ่านการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างคนพิการที่เกี่ยวข้องด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) สำหรับการเลือกจังหวัด และการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) สำหรับการเลือกคนพิการในพื้นที่ ซึ่งมีผลสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผู้วิจัยได้แบ่งผลสรุปผลการศึกษาออกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

5.1.1 ผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ประเด็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดตามแบบสอบถามในครั้งนี้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากที่สุดเป็นลำดับแรก จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 มีช่วงอายุระหว่าง 25-35 ปี มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 และผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 55 ปี ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 มีสถานภาพโสดมากที่สุด จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพหย่าร้างน้อยที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็น

ร้อยละ 3.75 ไม่ได้เข้ารับการศึกษามากที่สุด จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ไม่ได้ประกอบอาชีพมากที่สุด จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 มีรายได้ในครัวเรือนตั้งแต่ 1,001-3,000 บาท มากที่สุด จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 52.75 และพบว่า มีบัตรประจำตัวคนพิการมากที่สุด จำนวน 389 คน คิดเป็นร้อยละ 97.25 และการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดตามแบบสัมภาษณ์ในครั้งนี้ จำนวนและร้อยละของคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามเพศ พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์เป็นเพศชายและเพศหญิงเท่า ๆ กัน คนเป็นเพศชายร้อยละ 50 และเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50 คนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอายุ พบว่าคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีช่วงอายุระหว่าง 25-35 ปี มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์น้อยที่สุดอายุสูงกว่า 55 ปี ตอบแบบสัมภาษณ์น้อยที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 คนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามสถานภาพ พบว่า คนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มาสถานภาพโสดมากที่สุด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 และคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีสถานภาพสมรสน้อยที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 คนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามลำดับการศึกษา พบว่าคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษามากที่สุด จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 คนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามอาชีพ พบว่าคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 คนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามรายได้ในครัวเรือนพบว่าคนพิการที่ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีรายได้ในครัวเรือนตั้งแต่ 1,000-3,000 มากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 และคนพิการตอบแบบสัมภาษณ์จำแนกตามคนพิการที่มีบัตรหรือไม่บัตรประจำตัวคนพิการ พบว่าคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมากที่สุด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 สำหรับคนพิการที่ยังไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50

ดังนั้น จึงสรุปได้จากประเด็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการที่ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ พบข้อมูลว่าคนพิการมีอายุอยู่ในช่วงที่กำลังเข้าสู่วัยที่ต้องการการพัฒนาและสร้างอนาคต แต่การที่คนพิการไม่ได้เข้าสู่ระบบการศึกษาหรือมีระดับการศึกษาที่อยู่ในระดับต่ำมากนั้น ส่งผลให้คนพิการอาจได้รับผลกระทบในแง่ของการเข้าไม่ถึงหรือไม่เข้าใจในการรับข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทุกด้านเกี่ยวกับคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 รวมถึงส่งผลต่อรายได้ในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และการไม่ได้เข้ารับการศึกษานี้อาจเป็นสาเหตุที่ไม่สามารถเข้าสู่ระบบตลาดแรงงานได้อีกประการหนึ่งซึ่งเป็นผลกระทบตามมา

ประเด็นข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้สิทธิของคนพิการที่ได้รับการคุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐานการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลปรากฏว่า ระดับการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 0.59) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า มีการรับรู้อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ท่านรับรู้หรือไม่ว่ามีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550 ($\bar{X} = 2.19$, S.D. = 1.25) ท่านรับรู้หรือไม่ว่าการเข้าถึงสิทธิประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลือจากรัฐนั้น จะต้องมีการยื่นขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ก่อนได้รับสิทธิ ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 1.16) มีการรับรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ ท่านรับรู้ว่าคนพิการมีสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มากน้อยเพียงใด ($\bar{X} = 1.61$, S.D. = 0.97) และท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 34 กำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่ไม่ได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 33 หรือไม่ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แทนการจ้างงาน ($\bar{X} = 1.40$, S.D. = 0.76) และท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือ จ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษให้แก่คนพิการ ($\bar{X} = 1.54$, S.D. = 1.09)

นอกจากนั้นแล้ว ผู้วิจัยก็ได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพื่อสอบถามกับผู้ให้สัมภาษณ์ถึงประเด็นเรื่องการรับรู้การมีอยู่ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีข้อมูลจากการสัมภาษณ์สรุปได้ใจความว่า การรับทราบข้อมูลหรือข้อบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 สำหรับคนพิการที่ให้คำสัมภาษณ์ในครั้งนี้ว่า ก็พอรับทราบแบบคร่าว ๆ แต่ไม่สามารถรับรู้ถึงรายละเอียดมากนัก เนื่องจากการศึกษาไม่ได้สูง รวมถึงไม่ได้รับการประชาสัมพันธ์แบบจริงจังอะไรจากผู้นำชุมชนหรือจากตัวแทนจากสำนักงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการในจังหวัดอุดรธานีแต่อย่างใด แต่ก็พอรับรู้ข้อมูลต่อกันมาจากคนพิการด้วยกันเองว่า คนพิการนั้นจะต้องได้เงินเดือนคนพิการขั้นต่ำ 800 บาท ต่อเดือน

ดังนั้น จึงสรุปได้จากประเด็นข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการมีอยู่ซึ่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการรับรู้สิทธิของคนพิการที่ได้รับการคุ้มครองโดยพระราชบัญญัติดังกล่าวนั้น จะเห็นได้ว่าจากการที่คนพิการไม่สามารถเข้าถึงและรับรู้ว่ามีสิทธิตามกฎหมายแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างไรรั้น อาจมาจากการขาดการประสานงานประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรืออาจเกิดจากสภาพปัญหาด้านความพิการของคนพิการ ซึ่งเป็นผลกระทบและเป็นเรื่องน่ากังวลที่คนพิการในจังหวัดอุดรธานีจำนวนมากไม่รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิตาม มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 นี้

ประเด็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ว่าคนพิการในจังหวัดอุดรธานี ได้รับสิทธิประโยชน์ หรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์

โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน (Frequency) และร้อยละ (Percent) ปรากฏว่า สิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับสวัสดิการเบี้ยความพิการ จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาคือ ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.25 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านฝึกอาชีพ แก่คนพิการ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 25.75 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการแพทย์อย่างแท้จริง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 ได้รับสิทธิประโยชน์เงินอุดหนุนสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.25 ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการจ้างงานคนพิการ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

นอกจากข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยก็ได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และในประเด็นที่เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคนพิการนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ก็ได้ให้ข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาอุปสรรคอันเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิคนพิการที่กฎหมายคุ้มครองตาม

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ คือ การเข้าถึงที่มีความยากลำบาก ขาดการประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าใจและทราบถึงสิทธิรวมถึงได้รับสิทธิประโยชน์ในทุกด้านของคนพิการที่กฎหมายคุ้มครอง ความยากลำบากต่อการรับสิทธิประโยชน์นั้น นับมาตั้งแต่การออกเดินทางเพื่อวิ่งไปหาสิทธิประโยชน์ และก็ไม่รู้ว่าจะไปติดตามหรือรับทราบข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการในช่องทางใด เพราะคนพิการทั่วไปที่อยู่ตามชุมชนไม่ได้มีการใช้เครื่องมือสื่อสารแบบทันสมัย หรือมีเงินไว้จ่ายค่าอินเทอร์เน็ตไว้ใช้ติดตามข่าวสารได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ยังมีกระบวนการที่ซับซ้อน ของระบบบริการราชการ และยังขาดความชัดเจนในการส่งเสริมสนับสนุนในหลาย ๆ ด้าน

ดังนั้น จึงสรุปได้จากประเด็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ว่าคนพิการในจังหวัดอุดรธานี ได้รับสิทธิประโยชน์ หรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อย่างไรนั้น จะเห็นได้ว่าจากประเด็นดังกล่าวไม่ว่าจากการทำแบบสอบถามหรือการให้สัมภาษณ์ยังมีประเด็นที่ต้องพิจารณาและปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น คือ

การเข้าถึงสิทธิ

คนพิการจำนวนมากยังไม่ได้รับทราบสิทธิของตนเองตามกฎหมายเท่าที่ควร เป็นเหตุให้เข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้ยากลำบาก เช่น การเข้าถึงการศึกษา การจ้างงาน การรักษาพยาบาล และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ความเป็นธรรม

ความเป็นธรรมกับคนพิการเป็นประเด็นที่ซับซ้อนและมีหลายมิติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทัศนคติ การเข้าถึงโอกาส และการเลือกปฏิบัติในสังคม

การเลือกปฏิบัติ

คนพิการยังคงเผชิญกับการเลือกปฏิบัติในหลายด้าน เช่น การจ้างงาน การเข้าถึงบริการสาธารณะ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม

การบังคับใช้กฎหมาย

การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มงวดเท่าที่ควร ทำให้การละเมิดสิทธิคนพิการยังคงเกิดขึ้น

การขาดการสนับสนุน

หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องยังขาดการสนับสนุนและผลักดันการดำเนินงานตามกฎหมายอย่างจริงจัง

ทัศนคติทางสังคม

ทัศนคติทางลบของสังคมต่อคนพิการยังคงเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ

ประเด็นผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผลสรุปการศึกษานี้เป็นการนำเสนอข้อมูลให้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทั้งจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดยแบ่งออกเป็นเนื้อหาสรุปออกเป็นสองส่วนย่อย คือ ผลกระทบในลักษณะทั่วไปที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และส่วนที่สองคือ เนื้อหาผลกระทบในลักษณะเฉพาะเจาะจงที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะ โดยมีรายละเอียดการสรุปผลการศึกษาในประเด็นที่กล่าวมา ดังนี้

ผลกระทบในลักษณะทั่วไปที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากผลดังกล่าวสรุปได้ว่ามิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มีระดับผลกระทบ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.50) ถ้าจำแนกเป็นรายละเอียดย่อยแล้วนั้นในส่วนของคนพิการได้ให้ความสำคัญในเรื่องของผลกระทบที่เกี่ยวกับด้านการกักเงินกองทุนเพื่อคนพิการ และด้านการประกอบอาชีพ

ซึ่งผลกระทบด้านทั่วไป ที่คนพิการในจังหวัดอุดรธานีต้องเผชิญ คนพิการในจังหวัดอุดรธานีก็เหมือนกับคนพิการทั่วประเทศ ที่ต้องเผชิญกับความท้าทายและอุปสรรคมากมายในชีวิตประจำวัน ผลกระทบเหล่านี้ครอบคลุมหลายด้าน ทั้งการศึกษา คุณภาพของจิตใจ อาชีพ รายได้ สังคม เศรษฐกิจ และรวมถึงผลกระทบในแง่ของสิทธิความเท่าเทียมและความเป็นธรรม ปัญหาดังกล่าวได้ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาที่พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าสู่ระบบการศึกษาหรือไม่ได้รับการศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด ด้านของจิตใจคนพิการมีความกังวลเกี่ยวกับอนาคตตนเองในแง่ของการดูแลตนเองหรือการจ้างงานและการถูกเลือกปฏิบัติ รวมถึงด้านสังคมและเศรษฐกิจคนพิการในจังหวัดอุดรธานีนั้น ต้องเผชิญกับความท้าทาย

ทางสังคมและเศรษฐกิจมากมาย ซึ่งส่งผลกระทบต่ออย่างลึกซึ้งต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมของคนพิการ ปัญหาเหล่านี้มีความซับซ้อนและเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดเพราะคนพิการที่ทำงานมักได้รับค่าจ้างต่ำกว่าคนทั่วไป และมีโอกาสน้อยที่จะได้รับการจ้างงานและไม่ได้รับการเลื่อนขั้น

ผลกระทบที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงบางส่วน และอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประเภทและความรุนแรงของความพิการ สภาพแวดล้อมทางสังคม และการสนับสนุนที่ได้รับ ในการนี้ยังพบมิติผลกระทบที่วิเคราะห์ปัญหาสาเหตุตามกรอบแนวคิดทฤษฎีของการวิจัยครั้งนี้ ที่เกี่ยวกับสิทธิเท่าเทียม และความเป็นธรรม ของคนพิการในจังหวัดอุดรธานี โดยแบ่งออกเป็นมิติผลกระทบด้านต่าง ๆ หลายด้านดังนี้

1. มิติผลกระทบด้านเวลา คนที่มีความพิการไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบทางร่างกายและจิตใจเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบด้านเวลาของคนพิการอีกด้วย เวลาที่คนไม่พิการใช้ทำกิจวัตรหรือดำเนินชีวิตประจำวันนั้นอาจไม่ใช่เวลาที่เท่ากันสำหรับคนพิการได้ เพราะอุปสรรคและข้อจำกัดต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ เช่น เวลาในการเคลื่อนที่การเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ แน่แน่นอนว่าจะต้องใช้เวลายาวนานกว่าปกติเพราะอาจจะต้องเผชิญพบเจอกับสิ่งกีดขวางกายภาพที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือแม้แต่ในการทำกิจวัตรประจำวันก็เป็นเรื่องส่วนตัว เช่น อาบน้ำ ทานอาหาร อาจใช้เวลานานกว่าปกติด้วยเช่นกัน จากหลายสถานการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดผลกระทบตามมา สะท้อนให้เห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวทางร่างกายใด ๆ ที่จะไปสู่เรื่องส่วนตัว หรือบริการสาธารณะ รวมถึงการติดต่อราชการ ของคนพิการนั้นใช้เวลาเข้ามาเป็นตัวแปร ในผลกระทบตามเรื่องดังกล่าวยังชี้ให้เห็นได้อีกว่า “ความหมายการอำนวยความสะดวก” ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการนั้นไม่ครอบคลุมและเป็นช่องว่างให้เกิดผลกระทบขึ้นได้

2. มิติผลกระทบด้านค่าใช้จ่าย ผลกระทบทางด้านภาระทางการเงิน ค่าใช้จ่ายที่แตกต่างจากคนทั่ว ๆ ไปนั้น หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายจากการขอรับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ของคนพิการ เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปโรงพยาบาลหรือไปสถานที่ต่าง ๆ ที่อาจจะมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าปกติเนื่องจากต้องเพิ่มค่าจ้างเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ตนเองและอาจมากกว่าหนึ่งขั้นตอน ค่าใช้จ่ายและความยากลำบากทางการเงินนั้น ส่งผลกระทบทำให้เกิดความเครียดความเป็นกังวลกับค่าใช้จ่ายที่สูงในการที่ติดต่อขอรับสิทธิประโยชน์ในแต่ละครั้งตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

3. มิติผลกระทบด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ผลกระทบทางด้านทางการแพทย์ของคนพิการนั้นมีความเหลื่อมล้ำและถูกเลือกปฏิบัติ คนพิการบางรายที่อยู่ใน

ระบบแรงงานที่มีประกันสังคมไว้รองรับนั้น สิทธิสวัสดิการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ในระบบประกันสังคมเทียบเท่าไม่ได้กับสิทธิสวัสดิการที่ระบุไว้ในหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (บัตรทอง) ซึ่งหากคนพิการเหล่านี้อยู่ในระบบประกันสังคมสิทธิที่จะเกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางการแพทย์หรือการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจนั้นจะโดนเลื่อนสิทธิไปไว้ที่หลังทันทีหากเบิกจากสิทธิประกันสังคมไม่เพียงพอ แต่กระบวนการก็มีความยุ่งยากและซับซ้อน โดยไม่มีโอกาสเลือกสิ่งที่ดีกว่าให้ตนเองเป็นสิ่งแรก สะท้อนให้เห็นได้ว่าคนพิการถูกรอนสิทธิในการเลือกสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตให้กับตนเอง ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการด้านการแพทย์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่ระบุไว้ในกฎหมาย

4. มิติผลกระทบด้านการประกอบอาชีพและกองทุนกู้ยืมเพื่อคนพิการ ความเชื่อและทัศนคติ ที่ไม่เปิดรับและไม่เข้าใจในความพิการ ทำให้คนพิการถูกมองว่าเป็นภาระและเป็นกลุ่มคนที่รื้อคอยความสงเคราะห์อยู่เสมอ ซ้ำยังถูกมองว่าขาดความสามารถในการทำงาน ส่งผลกระทบให้โอกาสในประกอบอาชีพหรือการทำงานลดลง หรือแม้แต่การขอกู้ยืมเพื่อทุนคนพิการเพื่อนำมาประกอบอาชีพคนพิการก็ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับการที่จะต้องมีการหลักทรัพย์หรือมีค้ำประกัน ในความเป็นจริงการหาคนค้ำประกันเงินกู้ยืมกองทุนสำหรับคนพิการแล้วนั้น เป็นเรื่องยากและลำบากที่จะไปเจรจาให้บุคคลใดมาค้ำประกันเนื่องจากคนเหล่านั้นมองว่าคนพิการไม่มีศักยภาพที่จะหาเงินคืนให้กองทุน ทั้งที่ยังไม่รู้และยังไม่เห็นเลยด้วยซ้ำว่า คนพิการจะทำได้หรือไม่ แต่ส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจแล้วว่าทำไม่ได้ และท้ายที่สุดปฏิเสธการค้ำประกัน

5. มิติผลกระทบด้านการส่งเงินเข้ากองทุนคนพิการและการจัดสถานที่ให้จำหน่ายสินค้าให้กับคนพิการแทนการจ้างคนพิการเข้าสู่ตลาดแรงงาน การส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทนการจ้างงานคนพิการตามที่กฎหมายกำหนดนั้นเป็นประเด็นที่น่าสนใจและมีความเห็นหลากหลาย โดยมีผลกระทบต่อคนพิการ คือ ขาดโอกาสในการทำงานและขาดความยั่งยืนด้านอาชีพ สะท้อนให้เห็นได้ว่าการส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาความพิการเท่านั้น

6. มิติผลกระทบด้านการประสานงาน การที่คนพิการไม่ได้รับการประสานงานหรือไม่มีการประชาสัมพันธ์ถึงสิทธิและสวัสดิการต่าง ๆ จะส่งผลกระทบอย่างมากต่อคุณภาพชีวิตและการมีส่วนร่วมในสังคมและอาจถูกกีดกันออกจากกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจในการเข้าถึงบริการและการมีส่วนร่วม อันเนื่องจากเหตุแห่งความพิการในด้านต่าง ๆ ที่อาจเป็นอุปสรรคของคนพิการนั่นเอง

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้เก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ผลกระทบด้าน
ทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 จำแนก
ตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน และการมีบัตรคนพิการ ได้
รายละเอียดโดยรวมว่า เพศ อายุ สถานภาพ ของคนพิการที่แตกต่างกันนั้น ได้รับผลกระทบด้านทั่วไป
จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน
และระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือนและจำแนกตามบัตรคนพิการ ได้รับผลกระทบด้าน
ทั่วไปจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่าง
กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**ผลกระทบในลักษณะเฉพาะเจาะจงที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้
มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน
พิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะ**

ผู้วิจัยได้สรุปและนำข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับมิติด้านการ
เกิดผลกระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (Standard Deviation) ปรากฏว่าความต้องการเกี่ยวกับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผล
กระทบตามมาตรา33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า มีระดับผลกระทบ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} =$
4.65, S.D. =0.63) และถ้าแยกเป็นรายละเอียดก็พบว่า มีระดับผลกระทบอยู่ในระดับมากที่สุด คือ
ตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐในการรับคนพิการเข้าทำงานนั้น ได้มี
กระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรงกับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการแต่ละ
ประเภท หรือไม่ ซึ่งผลกระทบนั้นอยู่ในระดับ ($\bar{X} = 4.78$, S.D. =0.70) และผลกระทบอีกที่อยู่ใน
ระดับน้อยที่สุด คือ ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือ
นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน
นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัด
จ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ จากนโยบายดังกล่าวท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร ($\bar{X} =$
4.49, S.D. =1.11)

นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา
33 มาตรา34 มาตรา35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

พ.ศ. 2550 จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน และการมีบัตรคนพิการ ได้รายละเอียดโดยรวมว่า เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ในครัวเรือน และตามบัตรคนพิการ ได้รายละเอียดโดยรวมว่า ได้รับผลกระทบของมิติด้านการเกิดผลกระทบตาม มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปโดยรวมจากการศึกษา ได้ว่า คนพิการในจังหวัดอุดรธานีรับรู้สิทธิตามกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการในระดับต่ำ และเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญในด้านการจ้างงานตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งตามรายละเอียดในมาตรา 33 ได้ระบุไว้ว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าจ้างซึ่งประเด็นดังกล่าวที่เกี่ยวกับอัตราค่าจ้างคนพิการถูกกล่าวถึงเป็นอย่างมากว่าอัตราค่าจ้างที่เปิดรับคนพิการเข้าทำงานยังไม่มี ความเหมาะสมหากเทียบกับ การเติบโตก้าวหน้าของระบบเศรษฐกิจปัจจุบันอย่างไรก็ตาม กระทรวงแรงงานก็ยังไม่มีความเห็นว่า จะมีการปรับปรุงกฎกระทรวงในข้อของการกำหนดอัตราค่าจ้างการทำงานคนพิการใหม่จากกฎหมายเดิม ทำให้รัฐและเอกชนที่มีจำนวนแรงงานที่ไม่พิการอยู่เป็นจำนวนมากนั้นยังยึดกับกรอบอัตราค่าจ้างเดิมตามกฎหมายเดิมที่ระบุไว้อยู่ที่ 1/100 และจากประเด็นปัญหาและผลกระทบที่กล่าวมา ได้ส่งผลถึงมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ตามมาคือ

มาตรา 34 ระบุว่าหากไม่สามารถรับคนพิการเข้าทำงานได้ให้นำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และตามมาตราดังกล่าวได้เปิดช่องให้นายจ้างหลีกเลี่ยงการจ้างแรงงานคนพิการเข้าไปในสถานประกอบการของตน และในเมื่อไม่มีแรงงานคนพิการในสถานประกอบการ เจ้าของสถานประกอบการก็ไม่เสียบงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่เพื่อรองรับแรงงานคนพิการตามกฎหมาย แต่ในมุมกลับกันคนพิการจะต้องขาดโอกาสที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานขาดโอกาสในการหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว ในกรณีนี้คนพิการยังขาดความหวังและโอกาสต่อเนื่องเพราะมีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อีกมาตรา ที่ตามหลอกหลอนคนพิการ โดยระบุว่า

ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์นำเงินส่งเข้ากองทุนเพื่อคนพิการตามมาตรา 34 นั้น นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการจัดจ้างเหมาช่วงงาน หรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ นั้นหมายถึง คนพิการจะต้องขาดโอกาสในการเข้าสู่ตลาดแรงงานที่อยู่ในรูปแบบของสถานประกอบการที่มีทั้งความยั่งยืนและสวัสดิการมากมาย แต่คนพิการอาจจะได้รับการจัดหาสถานที่ให้จำหน่ายสินค้าที่มาในรูปแบบสลากกินแบ่งรัฐบาลซึ่งสถานที่จำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาลบางแห่งไม่เอื้ออำนวยต่อคนพิการ และยังมีการแข่งขันที่สูงคนพิการต้องขายฉลากอยู่กับสถานที่ที่ถูกจัดไว้ให้แล้วยังทำให้การแข่งขันด้านการขายสู้กับคนที่ไม่พิการที่สามารถเดินขายฉลากกินแบ่งรัฐบาลได้ จึงทำให้คนพิการขายสลากกินแบ่งรัฐบาลได้ยากขึ้น และในปัจจุบันโครงการดังกล่าวแทบล้มสลายไม่ปรากฏให้เห็นว่ามีสถานที่ที่จัดให้คนพิการจำหน่ายสินค้าเช่นนี้อีกต่อไป

5.1.2 การเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

นอกจากปัญหา ผลกระทบที่สามารถสรุปได้จากการเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยยังสามารถสรุปประเด็นที่ได้จากการเก็บข้อมูลดังกล่าว เกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางการบังคับใช้ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ดังรายละเอียด คือ

รัฐบาลและทุกภาคส่วนควรร่วมมือกันอย่างจริงจังเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยเน้นในประเด็นหลัก ดังนี้

- สร้างความเข้าใจและเข้าถึงสิทธิ: ประชาสัมพันธ์ข้อมูลสิทธิคนพิการให้ทั่วถึง บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และปรับปรุงทัศนคติทางสังคมต่อคนพิการ
- ส่งเสริมการมีงานทำและรายได้: พัฒนาระบบฐานข้อมูลและสนับสนุนการจ้างงานคนพิการในหลากหลายรูปแบบ โดยคำนึงถึงศักยภาพภายใต้แนวคิด "ความพิการไม่เป็นข้อจำกัด"
- เปิดโอกาสและส่งเสริมการมีส่วนร่วม: สนับสนุนให้คนพิการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ กำหนดนโยบาย และทุกกิจกรรมทางสังคมอย่างเสมอภาค

- พัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเข้าถึง: ปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ข้อมูล การสื่อสาร เทคโนโลยี การศึกษา การจ้างงาน การดูแลสุขภาพ และการฟื้นฟูให้คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จริง
- พัฒนาบุคลากรและติดตามประเมินผล: พัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีความรู้ความสามารถและติดตามประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น
- เสริมสร้างพลังและศักยภาพ: สนับสนุนให้คนพิการพัฒนาศักยภาพ ช่วยเหลือตนเองได้ และเปลี่ยนแปลงทัศนคติสังคมให้มองคนพิการในเชิงสร้างสรรค์ ไม่ใช่เพียงผู้รอรับความช่วยเหลือ
สรุป คือ เป้าหมายที่สูงที่สุดคือการสร้างความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม และเปิดโอกาสให้คนพิการทุกกลุ่มได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมอย่างเต็มศักยภาพ โดยไม่มีอคติ และไม่ยึดเยียดความเป็นไปไม่ได้ให้แก่คนพิการอีกต่อไป

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

ผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี แสดงให้เห็นถึงปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะในมาตรา 33 34 และ 35 ที่มีความตั้งใจในการส่งเสริมการจ้างงานและสร้างโอกาสให้คนพิการเข้าร่วมในตลาดแรงงาน อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดให้นายจ้างต้องรับคนพิการเข้าทำงานตามสัดส่วน แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่าหลายสถานประกอบการเลือกที่จะส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 แทนที่จะจ้างงานคนพิการโดยตรง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการขาดแรงจูงใจในการจ้างงานคนพิการอย่างแท้จริง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ระพีภัทร์ วงษ์ภักดี (2542) และวราภรณ์ คำนนท์ (2560) ที่ชี้ให้เห็นว่าการจ้างงานถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ แต่ในหลายกรณี นายจ้างยังไม่เต็มใจรับคนพิการเข้าทำงานเนื่องจากมองว่าคนพิการมีข้อจำกัดในการปฏิบัติงาน

การศึกษาในครั้งนี้ ในมิติด้านการเกิดผลกระทบตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการเอกชนและรัฐในการที่จะรับคนพิการเข้าทำงานนั้น ได้มีกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรงกับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการหรือไม่นั้นในข้อมูลดังกล่าวที่มีคนพิการให้ความสนใจและมีผลกระทบเป็นจำนวนมากถ้าวัดจากจำนวนที่ให้ข้อมูลในส่วนนี้ ส่งผลทำให้

รับทราบถึงปัญหาและกระบวนการคัดเลือกและประเมินคนพิการในการเข้าทำงาน โดยการประเมินความสามารถยังไม่ได้คำนึงถึงลักษณะเฉพาะของความพิการ เช่น ความพิการทางการเห็น หรือความพิการทางการเคลื่อนไหว ที่ควรได้รับการพิจารณาคัดเลือกด้วยเกณฑ์ที่แตกต่างกันเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม (อลิศรา ตะวังทัน, 2544) ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงกระบวนการคัดเลือกที่สามารถประเมินความสามารถของคนพิการแต่ละประเภทได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรม งานวิจัยของ ภาคภูมิ จตุพิศพรจันทร์ (2565) ซึ่งให้เห็นว่าการกำหนดเกณฑ์การทดสอบและการคัดเลือกที่ไม่คำนึงถึงประเภทของความพิการเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนพิการขาดโอกาสในการเข้าทำงาน ทั้งที่คนพิการหลายคนมีศักยภาพที่เหมาะสมกับตำแหน่งงาน แต่กลับถูกปฏิเสธเนื่องจากการทดสอบที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะความพิการของพวกเขา

อีกประเด็นที่สำคัญจากการวิจัยนี้คือ การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ที่คนพิการควรได้รับยังคงอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดการสื่อสารและการเผยแพร่ข้อมูลที่เพียงพอ ทำให้คนพิการไม่สามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติได้อย่างเต็มที่ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานของ จักรพันธ์ พรหมฉลวย (2561) ที่พบว่า การเข้าถึงสิทธิและสวัสดิการของคนพิการในระดับท้องถิ่นยังคงเป็นไปได้ยาก เนื่องจากระบบการขอรับสิทธิมีความซับซ้อนและการจัดการที่ไม่ชัดเจน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าคนพิการต้องเสียค่าใช้จ่ายและใช้เวลามากในการขอรับสิทธิประโยชน์ ซึ่งส่งผลให้การเข้าถึงสิทธิไม่เป็นไปตามที่ควร

นอกจากการเข้าถึงสิทธิประโยชน์แล้ว ความเข้าใจของนายจ้างและบุคลากรในสถานประกอบการเกี่ยวกับศักยภาพและความสามารถของคนพิการยังมีความสำคัญ การศึกษาของ จิราวัลย์ คงถาวร (2547) ซึ่งเห็นว่าการที่นายจ้างมองว่าคนพิการเป็นภาระและต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมเพื่อรองรับการทำงานของพวกเขา ส่งผลให้เกิดการหลีกเลี่ยงการจ้างงานคนพิการ แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดโควตาการจ้างคนพิการในสถานประกอบการแต่หลายแห่งก็ยังเลือกที่จะส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 แทนที่จะจ้างคนพิการโดยตรง ปัญหานี้เป็นการสะท้อนถึงความจำเป็นในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจในกลุ่มนายจ้างเกี่ยวกับศักยภาพของคนพิการ รวมถึงการสนับสนุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมสำหรับคนพิการในที่ทำงาน เพื่อให้การจ้างงานคนพิการเป็นไปอย่างยั่งยืน

สรุปโดยรวมแล้วงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าแม้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะมาตรา 33 มาตรา 34 และ มาตรา 35 มีเจตนาส่งเสริมการจ้างงานคนพิการ แต่ในทางปฏิบัติยังคงมีปัญหาสำคัญ คือ

- **การหลีกเลี่ยงการจ้างงาน:** สถานประกอบการจำนวนมากเลือกส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 แทนการจ้างงานคนพิการโดยตรง สะท้อนถึงการขาดแรงจูงใจในการจ้างงานจริง
- **กระบวนการคัดเลือกที่ไม่เป็นธรรม:** การประเมินความสามารถในการทำงานยังไม่คำนึงถึงลักษณะเฉพาะของความสามารถ ทำให้คนพิการขาดโอกาสในการได้รับการพิจารณาตามศักยภาพที่แท้จริง
- **การรับรู้สิทธิประโยชน์ต่ำ:** คนพิการยังเข้าถึงสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายได้ยาก เนื่องจากการขาดการสื่อสารข้อมูลที่เพียงพอ ระบบการขอรับสิทธิที่ซับซ้อน และภาระค่าใช้จ่ายและเวลาในการดำเนินการ
- **ทัศนคติเชิงลบของนายจ้าง:** นายจ้างบางส่วนยังมองว่าคนพิการเป็นภาระและต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติม ทำให้เกิดการหลีกเลี่ยงการจ้างงาน แม้จะมีโควตาตามกฎหมาย งานวิจัยนี้ยังเน้นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงกระบวนการคัดเลือกให้สอดคล้องกับลักษณะความสามารถ ส่งเสริมการรับรู้สิทธิประโยชน์ และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับศักยภาพของคนพิการในกลุ่มนายจ้าง เพื่อให้การบังคับใช้ พระราชบัญญัติฯ ดังกล่าวเกิดผลลัพธ์ในการส่งเสริมการจ้างงานและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างแท้จริง

5.3 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอาจขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมพื้นที่อื่น ๆ นอกเหนือจากจังหวัดอุดรธานี เพื่อเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายและการเข้าถึงสิทธิของคนพิการในบริบทของแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ การศึกษาปัจจัยเชิงลึกที่ส่งผลกระทบต่อเข้าถึงสิทธิของคนพิการ เช่น ระดับการศึกษา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิที่ควรได้รับ หรือการสนับสนุนจากครอบครัวและชุมชน ควรได้รับการสำรวจเพิ่มเติม อีกทั้ง การวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการบังคับใช้กฎหมาย เช่น นายจ้าง เจ้าหน้าที่รัฐ หรือองค์กรสนับสนุนคนพิการ จะสามารถช่วยให้เข้าใจถึงปัญหาเชิงโครงสร้างและอุปสรรคในการปฏิบัติตามกฎหมายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับกรณีศึกษาในประเทศอื่น ๆ ที่มีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เพื่อ

พัฒนาแนวทางการปรับปรุงกฎหมายในระดับนานาชาติ การขับเคลื่อน กิจกรรมใด ๆ เชิงสร้างสรรค์ที่เป็นพลังบวกในประเทศไทยจึงเป็นโอกาสสำคัญในการแก้ไขปัญหาเหล่านี้เพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมที่ทุกคนรวมถึงคนพิการจะได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าและเท่าเทียมกัน ให้สามารถใช้ชีวิตและดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมือนและไม่แตกต่างจากคนทั่วไปในโลกใบนี้ และถ้าเมื่อสังคมหรือรัฐบาลมีความเชื่อมั่นในคุณค่าของมนุษย์ว่ามนุษย์ทุกรูปแบบย่อมมีความสามารถ เพียงแต่รัฐและสังคมจะหยิบความสามารถคนพิการเหล่านี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ และเหมาะสมกับสังคมหรือองค์กรทั้งรัฐและเอกชนอย่างไร โดยจะต้องมีการปรึกษาและวางแผนรวมทั้งการเตรียมความพร้อมของผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง การพัฒนาอย่างเป็นระบบของทุกฝ่ายนั้นจะช่วยขจัดสถานะปัญหาและขจัดผลกระทบต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนอกเหนือจากการคาดหมายไว้ได้อย่างยั่งยืน ดังนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยสู่การสะท้อนออกมาเป็นผลการวิจัยทำให้ทราบถึงกระบวนการและขั้นตอน รวมถึงปัญหาอุปสรรคและแนวทางที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ทำให้เกิดข้อเสนอแนะที่สอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

ข้อเสนอแนะประการแรก คือ การดำเนินการตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เช่น การให้สัมปทาน การจัดหาสถานที่จำหน่ายสินค้าและการจ้างเหมาบริการ ซึ่งรัฐเห็นว่าเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้คนพิการเกิดรายได้เพื่อเลี้ยงชีพได้ หลังจากที่นายจ้างไม่ประสงค์จะรับ คนพิการเข้าทำงานด้วยเหตุผลประการทั้งปวงตามมาตรา 33 แต่ปัญหาอุปสรรคของคนพิการที่เข้าร่วมตามมาตรา 35 ดังกล่าวกลับไม่มีสิทธิสวัสดิการในเรื่องของค่าชดเชยในขณะที่ตนไม่สามารถปฏิบัติงานได้ในกรณีเจ็บป่วยหรือลาคลอด ซึ่งต่างจากมาตรา 33 ที่ปฏิบัติงานในสถานประกอบการของนายจ้าง และอยู่ภายใต้ระบบสิทธิประกันสังคมมีค่าชดเชยกรณีเจ็บป่วยหรือมีการลาในกรณีต่าง ๆ ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการกฎหมาย ในเมื่อทั้งสองมาตราประกอบไปด้วยมาตรา 33 และมาตรา 35 อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเหมือนกัน แต่เหตุใดสิทธิและสวัสดิการถึงมีความแตกต่างกันและไม่มีรายละเอียดที่ระบุไว้ ถ้าหากคนพิการเข้าร่วมภายใต้มาตรา 35 นั้น นายจ้างที่เป็นทั้งรัฐหรือเอกชนมีสิทธิสวัสดิการอะไรไว้รองรับคนพิการอย่างชัดเจนเหมือนดังมาตรา 33 ที่ระบุไว้ว่ามีสวัสดิการจากประกันสังคมไว้สำหรับรองรับคนพิการหากถูกจ้างงานตามมาตรา 33 นี้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการทบทวนถึงกระบวนการที่ส่งเสริมคนพิการตาม มาตรา 35 อีกครั้งเสียใหม่ ว่ามาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ที่ผ่านมานั้นเป็นอย่างไร มีผลเชิงลบและเชิงบวกกับคนพิการอย่างไร และรวมถึงมีสิทธิสวัสดิการอะไร ตามมาตรานี้รองรับคนพิการ และที่สำคัญมีความแตกต่างหรือไม่แตกต่างจากมาตรา 33 อย่างไร รัฐ ถึงได้ออกมาตรา 35 นี้ พร้อมสนับสนุนให้คนพิการเข้าร่วมในมาตราดังกล่าว

ข้อเสนอแนะประการที่สอง คือ เรื่องการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร คนพิการเพื่อเข้าสู่ ตลาดแรงงาน คนพิการจำนวนมากที่มีศักยภาพและต้องการเข้าสู่ตลาดแรงงานทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน แต่ต้องเผชิญกับความท้าทายในการหางาน ทำให้มีอัตราการว่างงานสูงกว่าประชากร ทั่วไป ซึ่งความท้าทายและอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดแรงงานนั้นบางส่วนเป็นผลมาจากกระบวนการ วิธีการในการสรรหา คัดสรร และเลือกสรรเข้ามาสู่ตลาดแรงงาน กล่าวคือ บางหน่วยงานหรือองค์กร ไม่ได้คำนึงถึงสถานะทางร่างกายของคนพิการว่าเหมาะสมกับสิ่งที่หน่วยงานได้ประกาศเพื่อสรรหาเข้า มาเพื่อคัดสรรเลือกสรรหรือไม่ เช่น คนพิการที่ต้องการสมัครงานจะต้องส่งใบสมัครด้วยตนเองที่ สำนักงานนั้น ๆ เท่านั้น ซึ่งเป็นอุปสรรคทั้งการเดินทาง และมีค่าใช้จ่ายตั้งแต่เริ่มต้นซึ่งกระบวนการ ดังกล่าวสามารถปรับให้เข้ากับบริบทของคนพิการได้ คือ ขั้นตอนการรับสมัครนั้นควรเปิดช่องทางให้ สมัครทางสื่อออนไลน์ก่อนเมื่อถึงกระบวนการที่จะคัดสรรแล้วนั้นจึงประกาศให้เดินทางมาเพื่อทำการ คัดสรร ซึ่งกระบวนการดังกล่าวสามารถทำได้ อนึ่งกระบวนการหรือวิธีการที่ใช้ทดสอบสมรรถภาพคน พิการเพื่อที่จะเลือกสรรนั้นควรคำนึงถึงสภาพร่างกายหรือสภาพระดับความพิการแต่ละประเภทอย่าง เหมาะสมเช่นการทดสอบระบบคอมพิวเตอร์เชิงปฏิบัติไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเอาคนพิการไม่มีแขนหรือมี แขนด้านเดียวมาทดสอบร่วมกับคนพิการที่มีแขนครบแต่เพียงคนพิการคนที่มีแขนครบนั้นมีความ พิการหูหนวก ทำให้ผลของการทดสอบสมรรถภาพนั้นขาดประสิทธิภาพตามมาเป็นต้น หรือคนพิการ บางคนอาจถูกตัดสิทธิ์เข้าสู่ตลาดแรงงานไปโดยปริยายเพียงเพราะกายภาพไม่เอื้อต่อ

ดังนั้น เพื่อเป็นการลดปัญหาและอุปสรรค ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า สถานประกอบการที่เป็นทั้ง รัฐและเอกชนควรสร้างความเข้าใจกับตำแหน่งงานของสถานประกอบการของตนเองที่ต้องการเปิดรับ คนพิการเข้ามาเสียก่อนว่าเนื้องานในตำแหน่งนั้นเป็นอย่างไรและเหมาะสมกับคนพิการประเภทความ พิการในระดับไหนหรือถ้าสามารถรับคนพิการที่อาจมีความพิการคลาดเคลื่อนจากเนื้องานนิดหน่อย นั้นจะมีกระบวนการฝึกฝนคนพิการเหล่านั้นให้เข้ากับงานได้หรือไม่อย่างไร และวิธีการสรรหาคน พิการให้มาสมัครงานนั้น ควรให้คนพิการสามารถยื่นใบสมัครผ่านทางเว็บไซต์แทนการประกาศให้ เดินทางมายื่นใบสมัครด้วยตนเองที่สำนักงานหรือสถานประกอบการที่เปิดรับสมัคร รวมถึง

กระบวนการวิธีการที่ใช้ทดสอบสมรรถนะหรือคัดสรรคนพิการควรทำความเข้าใจและคำนึงถึงลักษณะของความพิการในแต่ละประเภทว่าเหมาะสมกับการใช้วิธีการทดสอบอย่างไรเป็นการสำคัญ เพราะความเหมาะสมดังกล่าวจะเป็นเครื่องมือถึงความสามารถคนพิการออกมาได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะประการที่สาม คือ เรื่องของการศึกษาของคนพิการ ปัจจุบันในประเทศไทย ปฏิเสธไม่ได้ว่า การเริ่มต้นสู่เป้าหมายหลาย ๆ อย่าง จนก่อให้เกิดรายได้เพื่อดำรงชีพได้นั้นสิ่งแรกที่สถานประกอบการต้องการคือวุฒิการศึกษามากกว่าความสามารถเสียด้วยซ้ำไป ซึ่งจากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่าคนพิการที่ได้รับการศึกษามีอยู่น้อยมากสะท้อนปัญหาการเข้าถึงสิทธิและโอกาส

ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่า ภาครัฐและสถาบันครอบครัวต้องสนับสนุนให้คนพิการเข้าสู่ระบบการศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มีทักษะการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่จะผลักดันศักยภาพคนพิการ ช่วยให้คนพิการได้พัฒนาทักษะทั้งวิชาการและอาชีพสามารถพึ่งพาตนเองได้ ที่สำคัญทางสถานศึกษาต้องจัดการเรียนอย่างเหมาะสมมีทั้งรูปแบบการเรียนร่วมและเรียนแยกในบางวิชารวมถึงให้ฝึกทักษะวิชาชีพ การเรียนร่วมนั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะทำให้เข้ากับคนอื่นได้และเกิดการพัฒนาไปด้วยกัน

ข้อเสนอแนะประการที่สี่ คือ การสร้างความเข้าใจต่อสิทธิและสร้างความตระหนักรู้ต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยผู้วิจัยเล็งเห็นจากผลการวิจัยว่าคนพิการเป็นจำนวนมากที่ขาดการเข้าใจและรับทราบเกี่ยวกับสิทธิของตนเองว่าสามารถทำอะไรและเข้าถึงสิทธิอะไรได้บ้างตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีคนพิการอยู่บางส่วนที่รับทราบถึงสิทธิและรับทราบว่ามีความรู้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการไว้เพื่อเป็นประโยชน์แก่คนพิการ อย่างไรก็ตามการคุ้มครองตามเนื้อหาที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฯ นั้น คนพิการได้มีมุมมองและความเห็นว่าสิ่งที่ปรากฏในเนื้อหากฎหมายได้ระบุไว้ในแต่ละมาตราได้เอื้อประโยชน์และสิทธิให้แก่คนพิการเต็มที่และดีที่สุดไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญในประเทศไทยแต่อย่างใด แต่ในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริงนั้นกลับมีผลตรงกันข้ามกับเนื้อหาที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติฯ โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ หน่วยงานรัฐและเอกชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพระราชบัญญัตินี้ยังขาดความรู้ความตั้งใจที่จะต้องรู้ว่าตนเองมีความเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติฯ คนพิการ หรือเกี่ยวข้องกับการให้บริการตามความน่าจะเป็นแก่คนพิการอย่างไร ทำให้มีปัญหาและผลกระทบทั้งด้านเวลาและด้านค่าใช้จ่ายอีกมากมายตามมาและในที่สุดก็นำไปสู่การไม่เข้าใจกันเกิดการเพิกเฉยหรือร้ายแรงกว่านั้นคือเกิดการละเมิดกัน และมีการฟ้องร้องกันตามมาเป็นปัญหาต่อเนื่อง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะและเพื่อเป็นแนวทางร่วมกัน คือ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานหลักหรือเครือข่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จะต้องทำการประชาสัมพันธ์สื่อสารสร้างความเข้าใจแนะนำรายละเอียดที่มีอยู่ในพระราชบัญญัติฯ คนพิการนี้ ให้คนพิการเอง และผู้ดูแลคนพิการ ผู้มีวิชาชีพที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้นำชุมชนจะต้องรับรู้รับทราบและเกิดการปฏิบัติอย่างจริงจังตามพระราชบัญญัติฯ ที่ประกาศบังคับใช้เพื่อเป็นประโยชน์สูงสุดแก่คนพิการ รวมถึงในเวลาเดียวกันสังคมในทุกระดับชั้นควรมองคนพิการที่ศักยภาพไม่ควรมองเพียงแค่งายภาพ หากมองที่ศักยภาพแล้วผู้วิจัยมีความเห็นว่าคนพิการหลายคนมีความสามารถมีศักยภาพเพียงพอในการทำงาน เพราะคนพิการและคนไม่พิการต่างกันเพียงกายภาพกับกายภาพเท่านั้นและเหนือสิ่งอื่นใดสังคมรวมถึงคนพิการเองต้องรับทราบถึงวิธีการที่จะปฏิบัติให้ซึ่งกันและกันอย่างถูกต้องตามสิทธิความเป็นธรรมและเป็นไปตามกฎหมาย

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยพบว่าผู้วิจัยได้ศึกษาการดำเนินการตามการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กรณีศึกษาจังหวัดอุดรธานี ซึ่งมีข้อค้นพบว่าสิ่งที่ควรศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

ประเด็นแรก ควรมีการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบในการจ้างงานคนพิการ มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 ใครเหลื่อมล้ำ ใครยั่งยืน อันเนื่องจากภาคเอกชนตั้งใจทำตาม มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 35 ได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ และพยายามเพิ่มการจ้างงานขึ้นอีก เพื่อลดการจ่ายเงินเข้ากองทุน ส่วนภาครัฐจากข้อมูลการจ้างงานคนพิการต่อปีพบว่ามีการจ้างลดลงเรื่อย ๆ ทุกปี สวนทางกับภาคเอกชน ซึ่งตอนเริ่มประกาศใช้ กฎหมาย หรือพระราชบัญญัติการจ้างงานตามมาตราดังกล่าวแจ้งว่ากฎหมายจะถูกบังคับใช้อย่างเท่าเทียม และถ้าเป็นเช่นนี้เรียกว่า เหลื่อมล้ำหรือยั่งยืน ดังนั้นควรมีการศึกษาประเด็นนี้ต่อไป

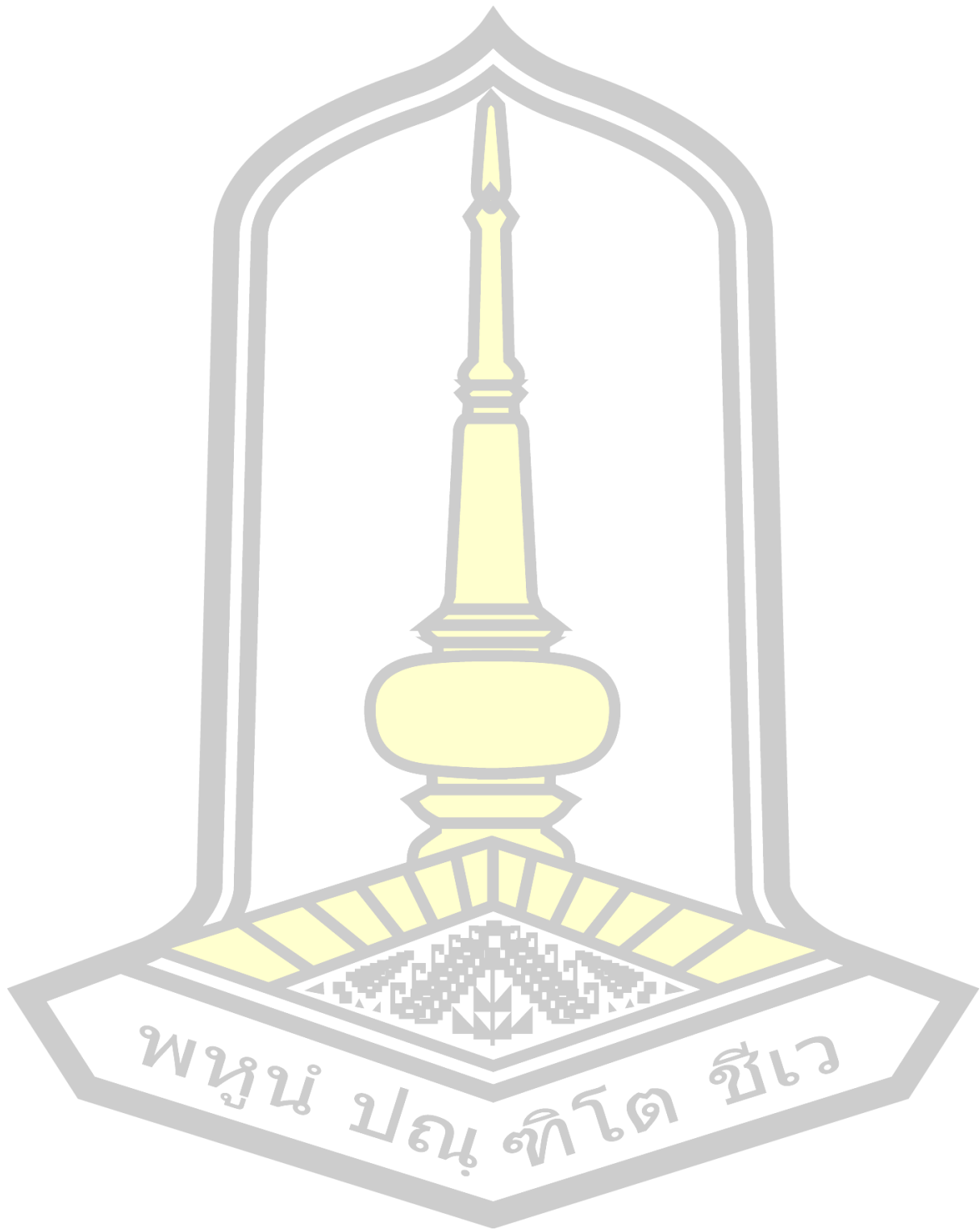
ประเด็นที่สอง ควรมีการศึกษาอย่างละเอียดเกี่ยวกับ มาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ว่าเพราะเหตุผลใดนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการภาคเอกชนต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แต่หน่วยงานของภาครัฐไม่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งที่บางหน่วยงานของรัฐก็ไม่มีกรจ้างงานคนพิการตามกฎหมายหรือบางหน่วยงานของรัฐมีการจ้างงานแต่มี

อัตราจ้างน้อยกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด แต่เพราะสาเหตุใดรัฐถึงไม่มีความจำเป็นต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จึงเป็นประเด็นที่ควรมีการศึกษาในครั้งถัดไป

ประเด็นที่สาม ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติระหว่างคนพิการกับผู้ปฏิบัติงานในภาครัฐ และเอกชนเนื่องจากที่ผ่านมายังไม่มีรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างมาตรฐานเป็นกรอบในการดำเนินงานเกี่ยวกับคนพิการอย่างชัดเจน ทำให้เกิดช่องว่างและปัญหาอุปสรรคระหว่างผู้ปฏิบัติงานในภาครัฐและเอกชนกับคนพิการในการทำงานร่วมกัน

บรรณานุกรม

- กิตติยา รัตนากร. (2531). *คนพิการ: การสงเคราะห์และการฟื้นฟูสมรรถภาพ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญา
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- กิตติวัฒน์ ฉัตรศรีโพธิ์, กิตติยา พรหมจันทร์ และภิรมย์พร ไชยยนต์. (2558). *โครงการวิจัยศึกษา
ปัญหาและรูปแบบการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขของคนพิการ: พื้นที่ศึกษา เทศบาลตำบล
เมืองศรีโคและเทศบาลตำบลธาตุ จังหวัดอุบลราชธานี*. รายงานการวิจัย. สำนักวิจัยและ
พัฒนา: สถาบันพระปกเกล้า.
- กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2554). *กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่จะต้อง
รับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุน
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2554*.
http://web1.dep.go.th/sites/default/files/files/law/167_1.pdf
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2549). *รายงานสถานการณ์ความมั่นคงของ
มนุษย์ระดับประเทศ ประจำปี 2549*. กระทรวง.
- ครูอัปเดตเดอทคอม. (2566). *สอบท้องถิ่น 65 แทนตำแหน่งที่เรียกบรรจุหมดบัญชีและตำแหน่งที่ว่าง
รวม 24 ตำแหน่ง 1,808 อัตรา*.
<https://www.kruupdate.com/%e0%b8%aa%e0%b8%ad%e0%b8%9a%e0%b8%97%e0%b9%89%e0%b8%ad%e0%b8%87%e0%b8%96%e0%b8%b4%e0%b9%88%e0%b8%99-65%e0%b8%97%e0%b9%89%e0%b8%ad%e0%b8%87%e0%b8%96%e0%b8%b4%e0%b9%88%e0%b8%992565/>
- จักรพันธ์ พรหมฉลุย. (2561). *การจัดการสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามกฎหมายของเทศบาล
เมืองแสนสุขจังหวัดชลบุรี*. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 1(1), 69-83.
- จรัล ดิษฐาอภิชัย. (ม.ป.ป.). *เรื่องสิทธิมนุษยชน: สิทธิคนพิการ*.
<https://www.fpps.or.th/news.php?detail=n1024512798.news>
- จิราวัลย์ คงถาวร (2547). *ความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัท มิตรชูบิชิ มอเตอร์ส
(ประเทศไทย) จำกัด*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. TU Digital
Collections.https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:115067
- ทีมข่าวอาชญากรรม. (8 กุมภาพันธ์ 2567). *ข่าวลือปลอม: ผู้พิการโยก 3 ล้อก่อสร้างเข้ากรุงเทพมหานคร
ข้าราชการ*. ผู้จัดการออนไลน์. 1.
- ธนวรรณ เกตุชาญศิริ. (2559). *การส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ ศึกษากรณีกฎหมายกำหนดให้
นายจ้างเจ้าของสถานประกอบการ หรือหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงาน*.
[วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ธนาชัย สุนทรอนันตชัย. (2553). *สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคทางการศึกษาของคนพิการ
ในระดับอุดมศึกษา*. [วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Digital
Research Information Center.
<https://dric.nrct.go.th/Search/SearchDetail/248017>

- ธนาชัย สุนทรอนันตชัย. (2560). ความเท่าเทียม ความเสมอภาค และความเป็นธรรมทางสังคม กับ การจัดสวัสดิการสังคมของประเทศไทย. *วารสารวิชาการ คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ*, 7(2), 52-65.
- พรธิดา วิเศษศิลปานนท์, สมศรี ศิริขวัญชัย, ไพรัช บวรสมพงษ์, ปารณีย์ คุณเศษ, พงกฤษ จิรสัตยาภรณ์ และ ดิเรก ทมานมานะ. (2559). *โครงการวิจัยการติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ และการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ*. รายงานการวิจัย. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภาคภูมิ จตุพิพรจันทร์. (5 พฤษภาคม 2565). *วาระที่ตีอาร์ไอ. คนพิการที่ตกหล่นด้วยวิธีการประเมินของไทย*. กรุงเทพฯ: 1.
- ระพีพรรณ ฉลองสุข. (2558). สิทธิประโยชน์ด้านการดูแลสุขภาพของคนพิการ. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร ฉบับภาษาไทย*, 35(2), 69-87.
- ระภีภัทร์ วงษ์ภักดี. (2542). *สิทธิและโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการ: ศึกษากรณีผู้พิการทางการมองเห็น*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- วราภรณ์ คำนนท์. (2560). คุณภาพชีวิตของผู้พิการในอำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ. *สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 ขอนแก่น*, 24(3), 42-53.
- ชิญาภา วงศ์อุรา. (2564). *แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม*. [การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2550). *พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550*.
<https://omhc.dmh.go.th/law/files/%E0%B8%9E%E0%B8%A3%E0%B8%9A.%E0%B8%AA%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B9%81%E0%B8%A5%E0%B8%B0%E0%B8%9E%E0%B8%B1%E0%B8%92%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%84%E0%B8%B8%E0%B8%93%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%9E%E0%B8%8A%E0%B8%B5%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%84%E0%B8%99%E0%B8%9E%E0%B8%B4%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3-%E0%B8%9E.%E0%B8%A8.2550.pdf>
- สำนักงานจัดหางานจังหวัดอุดรธานี. (2564). *สรุปผลการปฏิบัติงานจัดหางานในประเทศ ประจำเดือนมีนาคม 2564*.
https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/udonthani_th/53a2fd39fca75e6ece5f8042c5cc491c.pdf
- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2552). *อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD)*.
- อลิศรา ตะวังทัน. 2554. *ทัศนคติต่อแรงจูงใจในการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

องค์การสหประชาชาติ. (2541). *อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ*.

http://web1.dep.go.th/sites/default/files/files/document/%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%202_3.pdf

Hammerman, S., & Maikowski, S. (1981). *The economics of disability: international perspectives*. Binghamton, NY, U.S.A: Rehabilitation International.

Hendrarso, P. (2021). Accessibility of people with disabilities to work in Private sector: Implementation of public policy towards inclusive society. *Technium Social Sciences Journal*, 15(1), 24-35.

<https://techniumscience.com/index.php/socialsciences/article/view/2381>

Hobbes, T. (1996). *Leviathan*. New York: Oxford University Press.

Holland, J. L., & Holland, J. E. (1977). Vocational indecision: More evidence and speculation. *Journal of Counseling Psychology*, 24(5), 404-414.

<https://doi.org/10.1037/0022-0167.24.5.404>

Hoppock, R. (1967). *Occupational information*. New York: McGraw-Hill.

Kurian, G. T. (2011). *The encyclopedia of political science*. Washington: CQ Press.

Makwela, M. M., Smit, E. I., & Mabvurira, V. (2021). Legislation and service provision for children with disabilities in South Africa: A social work perspective. *Technium Social Sciences Journal*, 22(1), 741-751.

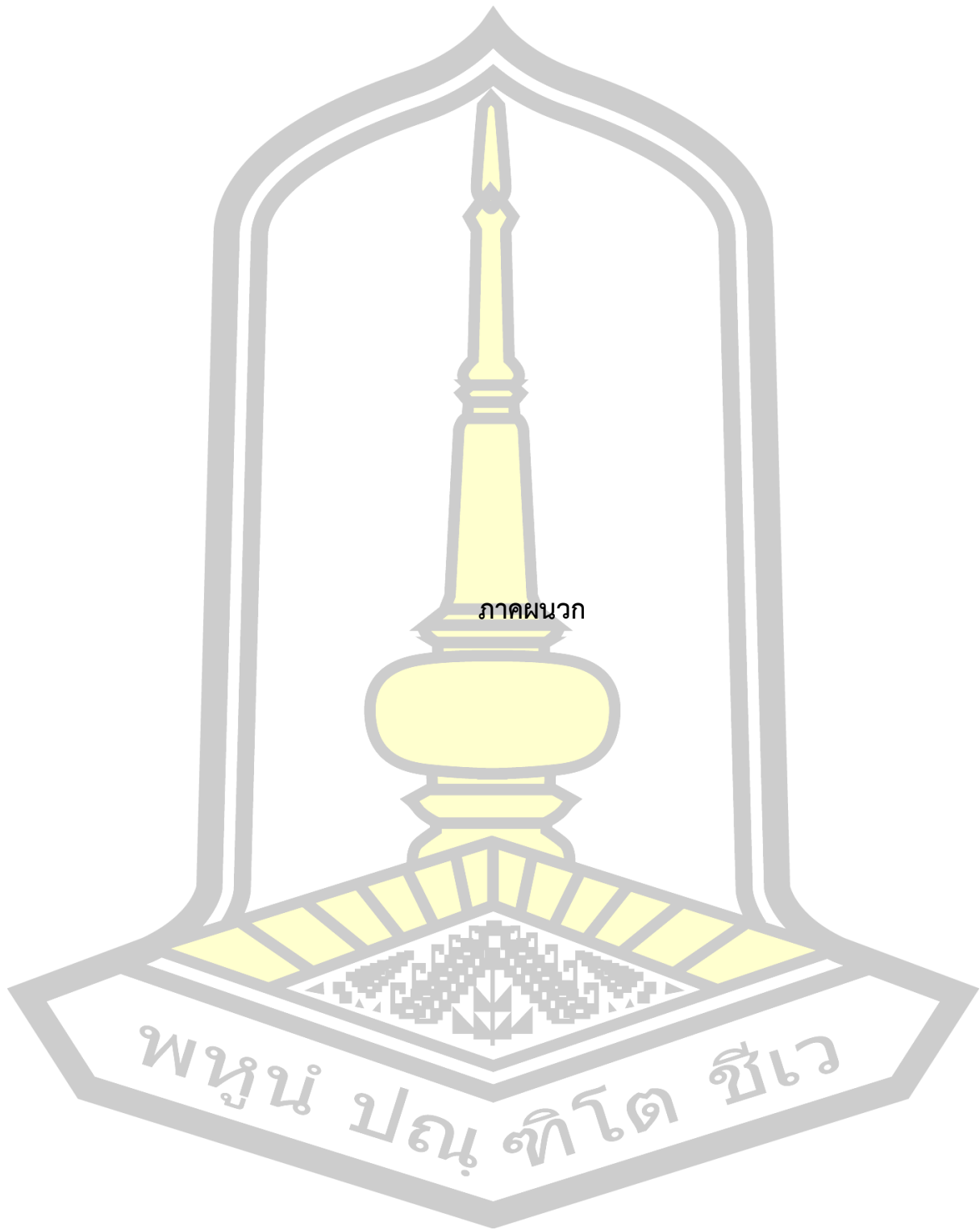
<https://techniumscience.com/index.php/socialsciences/article/view/4076>

Vouglanis, T., & Drigas, A. (2022). The positive impact of internet on the cognitive, psychological and social side of people's personality with disabilities. *Technium Social Sciences Journal*, 35(1), 29-42.

<https://doi.org/10.47577/tssj.v35i1.7269>

Wilkinson, R. (6 August 2014). We humans. *What does inequality do to our bodies and minds? A social psychologist and an epidemiologist discuss*. TED. 1.

พหุ ประถมศึกษา

MAHASARAKHAM
UNIVERSITY

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามเมื่อเสร็จสิ้นจะทำลายทันที

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมายถูกลงในช่องสี่เหลี่ยม ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 25 ปี

25 – 35 ปี

36 – 45 ปี

46 – 55 ปี

สูงกว่า 55 ปี

3.สถานภาพ

โสด

สมรส

หย่าร้าง

4. ระดับการศึกษา

☐ ประถมศึกษา 1 - 6	☐ มัธยมศึกษา 1-6
☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก	☐ ไม่ได้เข้ารับการศึกษ

5. อาชีพ

☐ เกษตรกร	☐ ค้าขาย
☐ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐให้ทำงานที่บ้าน	☐ นักเรียน/นักศึกษา
☐ รับจ้าง (ตามสภาพร่างกายที่ทำได้)	☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ
☐ อื่น ๆ.....	

6. รายได้ในครัวเรือน

☐ ต่ำกว่า 1,000	☐ 1,001-3,000
☐ 3,001-5,000	☐ 5,001-10,000
☐ สูงกว่า 10,000	

7. มีบัตรคนพิการหรือไม่

- มี ไม่มี

ส่วนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานการรับรู้ข้อมูลของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
 คำชี้แจง : กรุณาเขียนเครื่องหมาย (✓) ลง ในแต่ละข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดข้อเดียวเท่านั้น
 โดยแต่ละข้อจะแสดงระดับการรับรู้ดังนี้

5 = รับรู้ระดับมากที่สุด 4 = รับรู้ในระดับมาก 3 = รับรู้ระดับปานกลาง 2 = รับรู้ระดับน้อย 1 = รับรู้ระดับน้อยที่สุด

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระดับการรับรู้				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. ท่านรับรู้หรือไม่ว่ามีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550					
2. ท่านรับรู้ว่าคุณพิการมีสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มากน้อยเพียงใด					
3. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าการเข้าถึงสิทธิประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลือจากรัฐนั้น จะต้องมีการยื่นขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ก่อนได้รับสิทธิ					
4. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 34 กำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่ไม่ได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 33 หรือไม่ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทนการจ้างงาน					
5. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่ จ้างนำยสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือ จ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษให้แก่คนพิการ					

ส่วนที่ 3 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

คำชี้แจง : กรุณาเขียนเครื่องหมาย (✓) ลง ในช่องการ ได้รับ หรือไม่ได้รับ เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์

สิทธิประโยชน์ต่างๆตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ได้รับ/ไม่ได้รับ สิทธิประโยชน์	
	ได้รับ	ไม่ได้รับ
1.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการแพทย์อย่างแท้จริง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 หรือไม่		
2.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 หรือไม่		
3.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านฝึกอาชีพ แก่คนพิการ หรือไม่		
4.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการจ้างงานคนพิการ หรือไม่		
5.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ หรือไม่		
6.ท่านได้รับสวัสดิการเบี้ยความพิการ หรือไม่		
7.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย หรือไม่		
8.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์เงินอุดหนุนสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ หรือไม่		

ส่วนที่ 4 ค่าตามเกี่ยวกับมิติการเกิดผลกระทบด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

คำชี้แจง : กรุณาอธิบายและเขียนเครื่องหมาย (✓) ลง ในแต่ละข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยแต่ละช่องจะแสดงระดับผลกระทบ ดังนี้

5=ระดับผลกระทบมากที่สุด 4=ระดับผลกระทบมาก 3=ระดับผลกระทบปานกลาง 2=ระดับผลกระทบน้อย 1 = ระดับผลกระทบน้อยที่สุด

มิติผลกระทบในด้านทั่วไป จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	ระดับผลกระทบ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.ด้านเวลา จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใดๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร อธิบาย และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					
2.ด้านค่าใช้จ่าย จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใดๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร อธิบาย และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					
3.ด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ท่านได้รับผลกระทบจากการให้บริการหรือไม่อย่างไร อธิบาย					

..... และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					
3.ตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ.2550 ว่าด้วยเรื่องการจ้างงานและได้กำหนดอัตราการจ้าง งานคนพิการจำนวน 1 คน ต่อคนไม่พิการ 100 คน จากนโยบายดังกล่าว ท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร อธิบาย					
..... และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					
4.ตามมาตรา 33 ให้นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐรับคนพิการ เข้าทำงานตามลักษณะของงาน นั้น ท่านได้รับการจ้างงานตามนโยบาย ดังกล่าวและตรงตามลักษณะงานหรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบ อย่างไร อธิบาย					
..... และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					
5.ตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐในการรับคน พิการเข้าทำงานนั้น ได้มีกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรง กับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการแต่ละประเภท หรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร อธิบาย					
..... และผลกระทบอยู่ในระดับใด (ทำเครื่องหมายถูกลงในช่องด้านขวามือ)					

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

เรื่อง การศึกษามลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2559

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการจะทำลายทันที

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่เหลี่ยม ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

- ต่ำกว่า 25 ปี 25 – 35 ปี
 36 – 45 ปี 46 – 55 ปี
 สูงกว่า 55 ปี

3. สถานภาพ

- โสด สมรส หย่าร้าง

4. ระดับการศึกษา

☐ 1. ประถมศึกษา 1 - 6	☐ 4. มัธยมศึกษา 1-6
☐ 2. ปริญญาตรี	☐ 5. ปริญญาโท
☐ 3. ปริญญาเอก	☐ 6. ไม่ได้เข้ารับการศึกษ

5. อาชีพ

☐ เกษตรกร	☐ ก้าขาย
☐ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐให้ทำงานที่บ้าน	☐ นักเรียน/นักศึกษา
☐ รับจ้าง (ตามสภาพร่างกายที่ทำได้)	☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ
☐ อื่น ๆ.....	

6. รายได้ในครัวเรือน

☐ 1. ต่ำกว่า 1,000	☐ 2. 1,001-3,000
☐ 3. 3,001-5,000	☐ 4. 5,001-10,000
☐ 5. สูงกว่า 10,000	

7. มีบัตรเครดิตหรือไม่มี

- มี ไม่มี

ส่วนที่ 2 ทำถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลมาตรฐานการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

1. ท่านรับทราบหรือไม่ว่าในประเทศไทยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ใดๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 บัญญัติไว้ หรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

3. จากข้อที่ 2 ท่าน ได้สิทธิและความเท่าเทียมตามมาตรฐานการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 3 คำถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนากฎหมายชีวิตคนพิการ ท่านมี
ผลกระทบในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้

2. ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคม

3. ด้านกีฬาและนันทนาการ

4. สิ่งอำนวยความสะดวก

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 5 ข้อคิดเห็นอื่น ๆ จากการสังเกตและประเมิน (ของผู้สัมภาษณ์)

1. ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของกณพิการและอื่น ๆ ของกณพิการ

.....

.....

.....

.....

.....

2. อุปสรรคในการดำรงชีวิตกณพิการ

.....

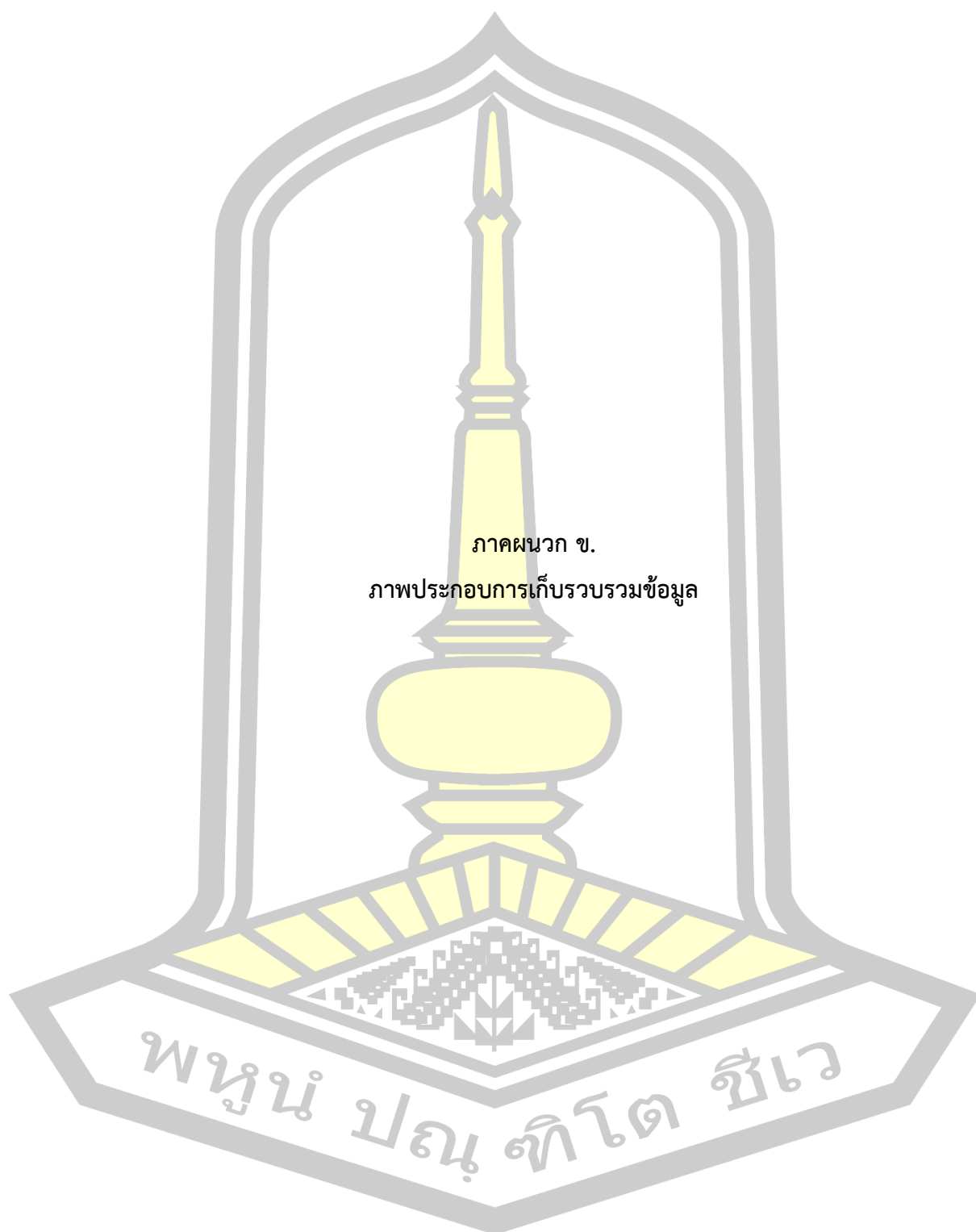
.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข.

ภาพประกอบการเก็บรวบรวมข้อมูล

พหุ ประจักษ์ โท ชีวะ

ที่ อว 0605.19/๑ 1๕๔๐

วิทยาลัยการเมืองการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเฒ่า อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๒ พฤษภาคม 2567

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่สัมมนาเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน

ด้วย นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี นิสิตปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.)
กลุ่มวิชาการเมืองการปกครอง วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศึกษาวิทยานิพนธ์
เรื่อง "การศึกษามลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550" ของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรหมหล้า
ประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การศึกษานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์
วิทยาลัยฯ จึงขออนุญาตจากท่านอนุญาตให้ นายกตนต์พัฒน์ ชัยศรี เก็บข้อมูลในเรื่องดังกล่าว
เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์
จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชิงชาญ จงสมชัย)
คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

สำนักงานเลขานุการ
โทร. 043-754317
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
นายกตนต์พัฒน์ ชัยศรี
โทรศัพท์. 095-1696237

ที่ อว 0605.19/อ 1241

วิทยาลัยการเมืองการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๙ พฤษภาคม 2567

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่เก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน

ด้วย นายกตนต์พัฒน์ ชัยศรี นิสิตปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชา
การเมืองการปกครอง (ร.ม.) วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศึกษาวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การศึกษามลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550” ของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินิตา พรหมล้ำ
เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ ในครั้งนี้

เพื่อให้ศึกษาวิทยานิพนธ์นี้สืบดำเนินการด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ วิทยาลัยฯ
จึงขออนุญาตจากท่านอนุญาตให้ นายกตนต์กนต์พัฒน์ ชัยศรี เก็บรวบรวมข้อมูลตามแบบสอบถาม
ที่แนบพร้อมนี้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์
จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชิงชาย จงสมชัย)
คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

สำนักงานเลขานุการ
โทร. 043-754317
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
นายกตนต์กนต์พัฒน์ ชัยศรี
โทรศัพท์. 095-1696237

ที่ อว 0605.19/81845

วิทยาลัยการเมืองการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเริญ อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๒๑ พฤษภาคม 2567

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน รองศาสตราจารย์ณัฐนันท์ สุวรรณวงค์ ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

ด้วย นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี นิสิตปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) กลุ่มวิชาการเมืองการปกครอง วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรมหล้า เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์นั้น

ในการนี้ วิทยาลัยฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี และเพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ วิทยาลัยฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือตามแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรมหล้า)

รองคณบดี ฝ่ายบริหาร แผนและประกันคุณภาพ รักษาการแทน
คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยการเมืองการปกครอง
โทร. 043-754317
นิตยระดับบัณฑิตศึกษา
นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี
โทร. 095-1696237

CS สแกนด้วย CamScanner

วันที่ ๒๑ พ.ค. ๖๗

ที่ อว 0605.19/ ๑1325

วิทยาลัยการเมืองการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๒1 พฤษภาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางศรินภัทร์ จิโสภา ตำแหน่ง นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ

ด้วย นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี นิสิตปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) กลุ่มวิชาการเมืองการปกครอง วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 " ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรหมกล้า เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์นั้น

ในการนี้ วิทยาลัยฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี และเพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ วิทยาลัยฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือตามแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรหมกล้า)

รองคณบดี ฝ่ายบริหาร แผนและประกันคุณภาพ รักษาการแทน
คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยการเมืองการปกครอง
โทร. 043-754317
นิตยระดับบัณฑิตศึกษา
นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี
โทร. 095-1696237

ที่ อว 0605.19/21345

วิทยาลัยการเมืองการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

21 พฤษภาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นายนภาพล เหลี่ยมสูงเนิน ตำแหน่ง นิติกรชำนาญการ

ด้วย นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี นิสิตปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) กลุ่มวิชาการเมืองการปกครอง วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (ร.ม.) โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรมเหล่า เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์นั้น

ในการนี้ วิทยาลัยฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดียิ่ง และเพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ วิทยาลัยฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือตามแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา พรมเหล่า)

รองคณบดี ฝ่ายบริหาร แผนและประกันคุณภาพ รักษาการแทน
คณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยการเมืองการปกครอง
โทร. 043-754317
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
นายกตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี
โทร. 095-1696237

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อชุดแบบสอบถาม

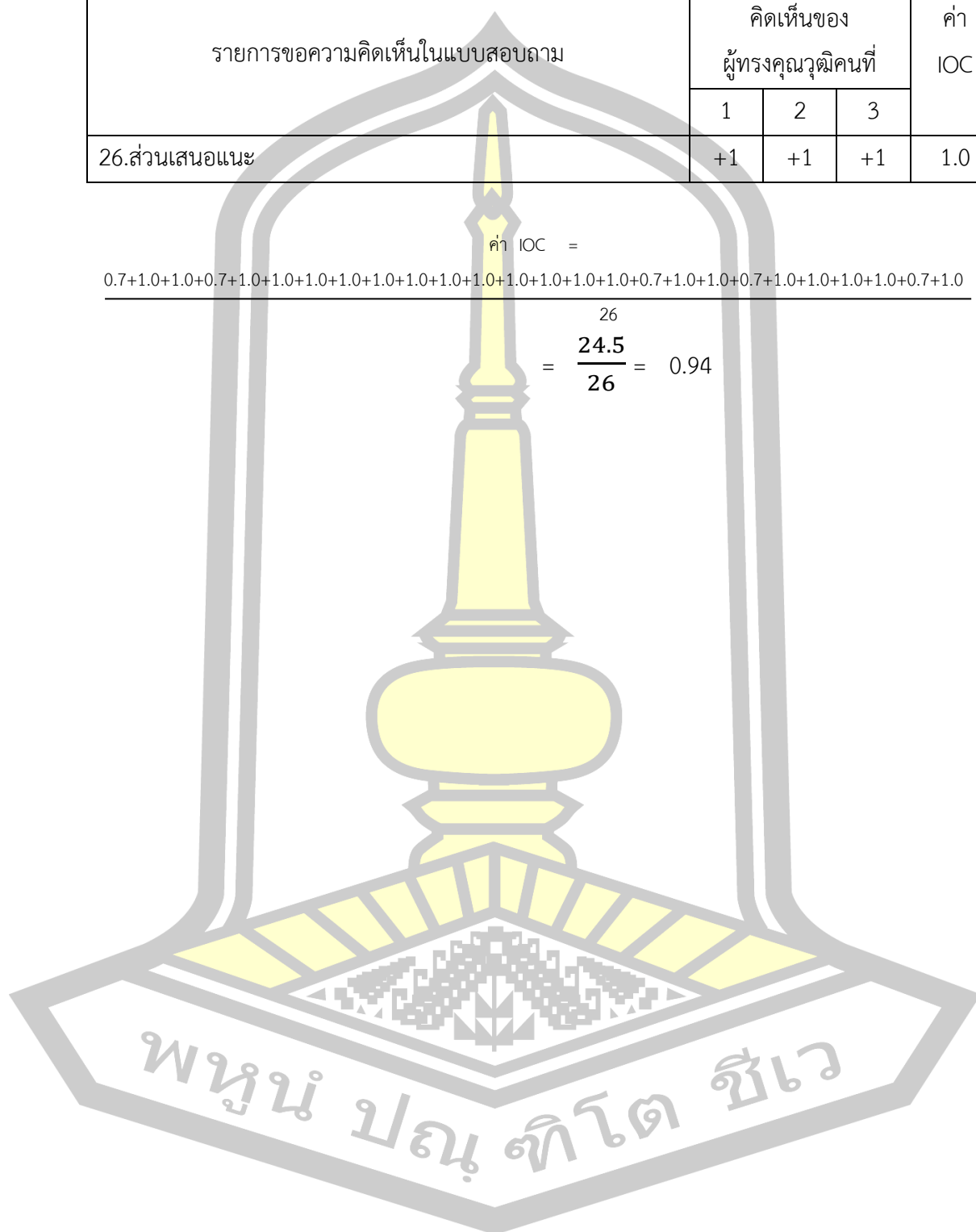
รายการขอความคิดเห็นในแบบสอบถาม	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. สอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และมีบัตรหรือไม่มีบัตรคนพิการ	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
2. ท่านรับรู้หรือไม่ว่ามีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ พ.ศ. 2550	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
3. ท่านรับรู้ว่าคนพิการมีสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มากน้อยเพียงใด	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
4. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าการเข้าถึงสิทธิประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลือจากรัฐนั้น จะต้องมีการยื่นขอมิบัตรประจำตัวคนพิการ ก่อนได้รับสิทธิ	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
5. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 34 กำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่ไม่ได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 33 หรือไม่ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทนการทำงาน	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
6. ท่านรับรู้หรือไม่ว่าตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือ จ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษให้แก่คนพิการ	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
7. ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการแพทย์อย่างแท้จริง ตาม	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้

รายการขอความคิดเห็นในแบบสอบถาม	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 หรือไม่					
8. ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
9. ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านฝึกอาชีพ แก่คนพิการ หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
10.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการจ้างงานคนพิการ หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
11.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคน พิการ หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
12.ท่านได้รับสวัสดิการเบี่ยงความพิการ หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
13.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่ อาศัย หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
14.ท่านได้รับสิทธิประโยชน์เงินอุดหนุนสงเคราะห์และฟื้นฟู สมรรถภาพคนพิการ หรือไม่	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
15.ด้านเวลา จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใดๆ ตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
16.ด้านค่าใช้จ่าย จากการขอรับสิทธิประโยชน์ใดๆ ตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
17.ด้านการแพทย์และการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ ท่านได้รับ ผลกระทบ จากการให้บริการหรือ ไม่อย่างไร	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
18.ด้านการประกอบอาชีพ ท่านมีผลกระทบใดจากการขอฟื้นฟู หรือของเงินอุดหนุน หรือไม่อย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
19.ด้านการขอกู้ยืมเงินกองทุนฯ เพื่อคนพิการ ท่านได้รับ ผลกระทบ หรือไม่อย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
20.ด้านการประสานงาน ท่านได้รับการบริการเป็นไปตาม	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้

รายการขอความคิดเห็นในแบบสอบถาม	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
พระราชบัญญัติว่าด้วยการบริการคนพิการหรือไม่ และมีผลกระทบจากการให้บริการอย่างไร					
21.จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 33 ให้มีการจ้างงานคนพิการในหน่วยงานรัฐและเอกชน แต่ตามมาตรา 34 นายจ้างสามารถส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทนการจ้างงาน จากนโยบายดังกล่าวท่านอาจได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
22.ตามมาตรา 35 กรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานหรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงาน และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ จากนโยบายดังกล่าวท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
23.ตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ว่าด้วยเรื่องการจ้างงานและได้กำหนดอัตราจ้างงานคนพิการจำนวน 1 คน ต่อคนไม่พิการ 100 คน จากนโยบายดังกล่าวท่านได้รับผลกระทบหรือไม่อย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
24.ตามมาตรา 33 ให้นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงาน นั้น ท่านได้รับการจ้างงานตามนโยบายดังกล่าวและตรงตามลักษณะงานหรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร	+1	+1	-1	0.7	ใช้ได้
25.ตามมาตรา 33 นายจ้างหรือสถานประกอบการและรัฐในการรับคนพิการเข้าทำงานนั้น ได้มีกระบวนการสรรหา คัดสรร และเลือกสรร ตรงกับความสามารถและตรงกับลักษณะความพิการแต่ละประเภท หรือไม่ ถ้าไม่ท่านได้รับผลกระทบอย่างไร	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้

รายการขอความคิดเห็นในแบบสอบถาม	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
26. ส่วนเสนอแนะ	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้

$$\begin{aligned} \text{ค่า IOC} &= \\ &= \frac{0.7+1.0+1.0+0.7+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+1.0+0.7+1.0+1.0+0.7+1.0+1.0+1.0+1.0+0.7+1.0}{26} \\ &= \frac{24.5}{26} = 0.94 \end{aligned}$$

ตารางความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อชุดแบบสัมภาษณ์

รายการขอความคิดเห็นในแบบสัมภาษณ์	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. สอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และมีบัตรหรือไม่มีบัตรคนพิการ	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
2. ท่านรับทราบหรือไม่ว่าในประเทศไทยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
3. ท่านสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ใด ๆ ตามพระราชบัญญัติฯ ไว้ หรือไม่อย่างไร	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
4. จากข้อที่ 2 ท่านได้สิทธิและความเท่าเทียมตามมาตรฐานการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มากน้อยเพียงใด	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
5. ท่านสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการจากสื่อในรูปแบบใดบ้าง	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
6. ที่ผ่านมามีท่านเคยได้รับการช่วยเหลือ หรือ รับการอนุเคราะห์ใดจากหน่วยงานรัฐหรือเอกชน ในเรื่องใดบ้างหรือ จ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษให้แก่คนพิการ	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้
7. ท่านเคยถูกละเมิดสิทธิหรือไม่ หากคนพิการถูกละเมิดสิทธิ คนพิการคิดว่าจะสามารถร้องเรียนกับหน่วยงานราชการหรือเอกชนได้	0	+1	+1	0.7	ใช้ได้

รายการขอความคิดเห็นในแบบสัมภาษณ์	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
หรือไม่					
8. ด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้	+1	+1	-1	1.0	ใช้ได้
9. ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคม	+1	+1	-1	0.7	ใช้ได้
10.ด้านกีฬาและนันทนาการ	+1	+1	-1	0.7	ใช้ได้
11.สิ่งอำนวยความสะดวก	+1	+1	-1	0.7	ใช้ได้
12.ข้อเสนอแนะในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
13.ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของคนพิการและอื่น ๆ ของคนพิการ	+1	+1	0	0.7	ใช้ได้
14.อุปสรรคในการดำรงชีวิตคนพิการ	+1	+1	0	0.7	ใช้ได้

$$\begin{aligned} \text{ค่า IOC} &= \frac{1.0+1.0+0.7+0.7+0.7+0.7+0.7+1.0+0.7+0.7+0.7+1.0+0.7+0.7}{14} \\ &= \frac{11}{14} = 0.8 \end{aligned}$$

ตามตารางการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงและความเหมาะสมของข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านนั้น มีค่า IOC สูงกว่า 0.50 ซึ่งสรุปได้ว่าชุดแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถใช้ได้

พหุบัณฑิต ชีวะ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	กตนต์กันตพัฒน์ ชัยศรี
วันเกิด	21 มกราคม 2528
สถานที่เกิด	จังหวัดเลย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	900/4 หมู่1 ซอยรัชดา2 ตำบลบ้านเลื่อม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	เจ้าพนักงานภาษีสรรพากร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักงานสรรพากรภาค10
ประวัติการศึกษา	ระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร
ทุนวิจัย	-
ผลงานวิจัย	ระหว่างศึกษาค้นคว้าในขณะนี้

พูนุ่ ปณุ่ ทีโตะ ชีเว